

6 ANYS MÉS D'OBIANG PÀGINES 19
Assistim perplexes a la reelecció de Teodoro Obiang com a president de Guinea pels pròxims set anys. Les promeses del dictador d'acceptar la presència de periodistes estrangers i observadors internacionals feien albirar un canvi que no ha arribat.

HISTÒRIA DE LA REBEL·LIA PÀGINA 24
El llibre *Dias rebeldes*, editat per Octaedro i coordinat per Abel Rebollo, Miquel Valles, Paco Madrid i Quim Sirera, recopila cent moviments insurreccionals al llarg de tota la història i arreu del planeta. Cent moments rebels.

LLEURE ALTERNATIU PÀGINA 26
Les propostes institucionals es caracteritzen per la promoció d'un lleure basat en el consum, la recepció constant d'estímul i la iniciativa individual. Davant d'això, hi ha propostes que ens acosten al lleure d'una manera alternativa i cooperativa.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N165

16 de desembre de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Les consultes mostren un 'Sí' aclaparador i una mobilització massiva

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8-12

Més de 15.000 voluntàries fan possible que prop de 200.000 persones dipositin el vot a les urnes

A l'interior podeu trobar estadístiques dels 166 municipis on s'han fet consultes

La cimera del clima s'escalfa amb 1.400 detencions

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Una legislació especial del govern danès ha permès la detenció preventiva de centenars de manifestants. Han habilitat grans cel·les per retenir-les durant 24 hores

Alarma pel càncer entre el personal de Correus a Castelldefels

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

La plantilla denuncia que la seva feina actual havia estat una fàbrica d'uralita clausurada per la greu afectació del fibrociment sobre la salut

Manifestació pel cinquè aniversari de l'assassinat de Roger Albert

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El jove gracienc que va ser apunyalat durant les festes de Gràcia de l'any 2004 va ser hospitalitzat i va morir tres mesos després. Ara fa 5 anys.

Cas Raval i 'Egunkaria', al tribunal d'excepció

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 I 3

La sentència condemnatòria, sense proves, contra onze veïns del barri

del Raval de Barcelona i el judici contra els periodistes del diari basc *Egunkaria* mostren la raó de ser política de l'Audiència Nacional espanyola.

Els jutges Del Olmo i Bermúdez

Cooperatives d'ús en l'habitatge

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

, estirant del fil

MADRID • EL TRIBUNAL ESPANYOL ESMICOLA DE NOU L'ESTAT DE DRET AMB LA SENTÈNCIA DELS '11 DEL RAVAL'

L'Audiència Nacional espanyola certifica el 'Guantánamo del Raval'

La sentència reconeix que no havien planificat res, però generalitza condemnes d'entre 8 i 14 anys. Les proves: el polèmic testimoni protegit i un vídeo d'una fundació 'neocons' americana

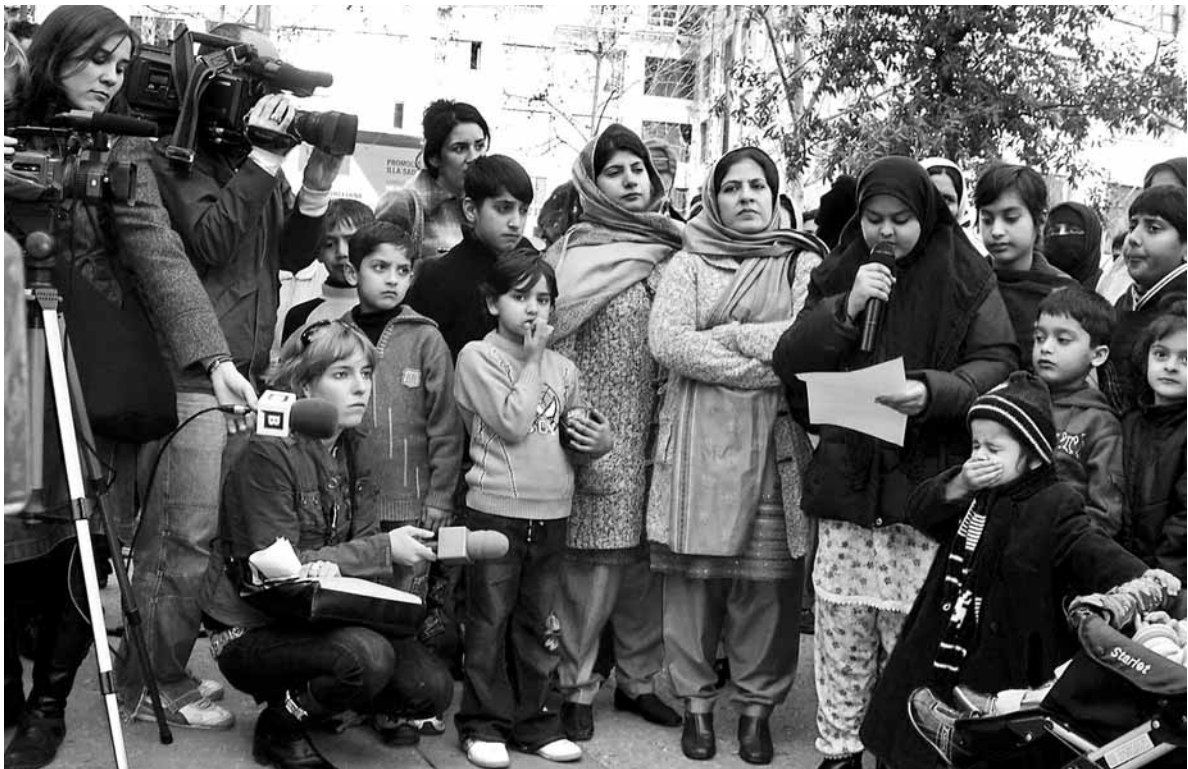
Carlos Yatero

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Condemnes generalitzades per voler atemptar al metro de Barcelona. Així s'expressaven els telepils d'agència que, el 14 de desembre al capvespre, anunciaven la dura sentència contra els onze veïns del Raval detinguts el gener de 2008. Però la majoria dels processats, segons la mateixa sentència, han estat absolts de les dues principals acusacions que els podrien vincular a un hipotètic delictes de terrorisme: tinença d'explosius i estralls en grau de conspiració. El tribunal especial només emet sentència per tinença d'explosius contra dos dels acusats, Qaader Malik i Shaib Iqbal, ja que considera com a explosius les bengales de piròtècnica mínima decomissades el gener de 2008, que contenien empremtes dactilars no identificades.

El tribunal especial només emet sentència per tinença d'explosius contra dos dels acusats

Davant de tot això, la sala III del penal de l'Audiència Nacional admet -ahora i sense embuts- que "els acusats no estaven ordint cap atemptat ni havien adquirit material per fer-ho". En canvi, considera que "sí que pertanyen al grup Tehrik e Taliban Pakistan", liderat pel desaparegut Baitullah Mehsud, motiu pel qual deu dels acu-

Concentració de familiars dels empresonats a la rambla del Raval el 3 novembre

sats han estat condemnats a vuit anys i alguns mesos de presó. Entre ells, Maroof Ahmed Mirza ha estat condemnat a deu anys com a suposat líder de la presumpta cèl·lula. El dictamen,

basat exclusivament en les declaracions del testimoni protegit batejat com F-1, afirma gratuïtament que els imputats es van "radicalitzar cap a la gihad" i "van entrar en contacte amb

el líder talibà Baitul-lah Mehsud". La sentència no dedica ni una sola línia per aclarir com i quan es va produir aquesta radicalització i quan es van establir els contactes.

Sobreentesos permanents i contradiccions flagrants
En termes generals, la sentència construeix un relat per presentar-lo com a verídici i plausible, tot i que les

OPINIÓ

Una sentència escrita abans de començar

Abdennur Prado. Autor de 'El retorn de l'islam a Catalunya'

Per qui conegui la raó de ser de l'Audiència Nacional, no es pot dir que la sentència hagi estat una sorpresa. I tanmateix, no deixa de generar indignació i impotència entre totes aquelles persones que hem seguit el cas. Indignació perquè estem convençuts de la innocència dels condemnats. Impotència de veure com la maquinària de l'Estat rutlla com una piconadora, amb el més absolut menyspreu cap als propis fonaments de l'estat de dret. Sentència contradictòria en si

mateixa. Clar i català: afirma que considera provats uns fets dels quals admet que no existeix cap prova. Tot encaixa en la peculiar "lògica jurídica" del jutge Gómez Bermúdez. En una conferència celebrada el març de 2008 i titulada *Dimensió del terrorisme internacional*, el jutge maldava perquè la policia sempre presentava "poques proves contra els gihadistes" (ABC 8-5-2008). I això és el que sorprèn: veure un jutge que afirma que l'absència de proves no és símbol d'innocència ni d'ineficàcia policial. I com que és difícil tenir proves d'allò que no passa, s'opta per la guerra preventiva.

Síntesi: quan onze homes són empresonats durant 20 mesos i, ara, condemnats sense proves, què han de pensar els ciutadans? Quin és el motiu de la violació flagrant de l'estat de dret? La meua perspectiva és que hem assistit a un judici polític que certifica la deriva cap a una concepció de l'Estat basada en la seguretat, davant una concepció centrada en els drets. I és ben trist dir-ho, però el cert és que, a l'Estat, li convé agitar l'amenaça gihadista. Aquella que -tal com afirma barroerament el jutge Gomez Bermúdez- està formada per "entre 200 i 500 milions" de persones. A la garjola per equiparació: terrorisme i islam.

Les 'perles' de Bermúdez

UN ATEMPTAT IMMINENT... SENSE CAP PLA CONCRET

"La tarda d'aquell dia, (F1) li va dir (a la seva dona) que aquell seria el darrer cop, ja que l'acció es faria tan bon punt estiguessin preparats els artefactes" vs. "Dels fets provats, no se'n desprèn un pla suficientment concret i determinat".

UN TERRORISTA CONFÉS... BEN AMIC D'UN POLICIA FRANCÈS

"F1 ha relatat que va treballar tres anys pel cap talibà Baitul-lah Mehsud, (...) i que l'objectiu del viatge era reunir-se amb altres membres del grup per dur a terme una acció terrorista amb explosius a Barcelona" vs. "Com que F-1 no es resignava a actuar com a suïcida, va aconseguir trucar per telèfon una persona, a França, que sabia que estava vinculada a la policia francesa".

SI MAULVI NO DIU QUE NO...ALESHORES ÉS QUE SÍ

"Tenint en compte que el contingut del vídeo estava a la xarxa i no consta que hagi estat rebutjat per l'entrevistat (...) Mauvi Omar assumeix l'atac de Barcelona mentre que, preguntat sobre d'altres, diu no saber res (...) La referència a Barcelona només pot referir-se als fets d'aquest procediment, tot i que l'atac només va ser projectat i no executat".

> Pirotècnia inexistent presentada com material explosiu, absència de proves i d'indicis, acte de fe cega respecte el vídeo elaborat per una bel·licista fundació *neocons* nord-americana i fugida endavant. Així és la sentència dels 11 del Raval i el malson que arrosseguen des del gener de 2008, quan la *zona sense drets* de l'ombra allargada de Guantánamo es va instal·lar a casa nostra. El malson de l'excepció, tanmateix, continua: el 14 de desembre, l'Estat-guerra va començar –també sense proves– el judici contra els responsables d'Egunkaria. La mateixa guerra, el mateix terror i horror i la mateixa raó... d'Estat.

, estirant del fil

Els familiars van demanar "respecte per a tots" en la concentració del novembre

proves apunten en sentit contrari i la sentència omet, permanentment, tots els informes científics incorporats a la causa. És ben igual que, durant la vista oral, els mateixos TEDAX (experts de les forces de seguretat de l'Estat en explosius) admetessin de forma explícita que, amb aquells materials explosius, no es podia fabricar un explosiu ni un detonador. Carcasses de despertadors, bengales d'ús infantil i balins serveixen per justificar 90 anys de presó per als onze veïns del Raval.

Els TEDAX van admetre que amb els materials trobats no es podia fabricar un explosiu ni un detonador. Bengales infantils serveixen per justificar 90 anys de presó

Tot plegat, en base a la fe inqüestionable que diposita la sentència en F1 per justificar la versió oficial, amb tots els aspectes més inverosímils del cas i sense aclarir la condició del testimoni protegit: terrorista penedit a darrera hora o confident dels serveis secrets francesos? En qualsevol cas, F1 no és condemnat i la sentència justifica la seva impunitat, enmig d'un cúmul de contradiccions indesxifrables. Tot just començar, es sentència que s'estaven preparant per dur una acció contra el metro de Barcelona. Posteriorment, els exculpa del delicte de conspiració adduint que la trama conspiradora encara no havia fet prou passos. I al mateix temps, sosté que l'atemptat s'havia de començar el 18 o el 19 de gener.

I un vídeo de la NEFA nord-americana
Finalment, pren una rellevància particular el vídeo difós per la bel·licista fundació *neocons* NEFA incorporat a la causa, on s'entrevista un dels caps dels talibans pakistanesos, Mauvi Omar, que admet un atemptat a Barcelona... que mai va succeir. Els magistrats han obviat la confessada falta de professionalitat admesa per l'autor –el presumpte periodista Claudio Franco– durant el judici (mai va haver-hi contacte físic, telefònic o escrit) i resol la qüestió d'un vídeo en què la imatge i l'àudio havien estat enregistrats per separat amb l'afirmació: "La manera com van vestides les persones que hi apareixen, el paisatge que els envolta i les armes que duen concorda amb el fet que es tracta d'un campament de terroristes talibans".

Finalment, per acabar d'adobar una sentència que entrarà als anals antològics de l'Estat d'excepció, el tribunal d'excepció fins i tot nega la condició religiosa dels condemnats, pertanyents tots al tabligh. Com que l'informe pericial antropològic va confirmar el caràcter no-violent i pacifista d'aquest corrent islàmic, el jutge conclou que, aleshores, els condemnats no són tabligh. Així és com rutlla l'Audiència Nacional espanyola. En qualsevol cas: sentència de mínims, davant els 26 anys de presó que sol·licitava el ministeri fiscal, per mantenir les aparences d'un sumari insostenible.

En tots els casos, des del gener de 2008, Guantánamo es va instal·lar al Raval. I, el desembre de 2009, l'Audiència Nacional ha confirmat que continuarà essent així. Contra l'Estat d'excepció, el brou de la islamofòbia i l'ombra de la sospita permanent, aquesta setmana, un cop coneguda la sentència, diverses entitats, familiars i amics han denunciat que el segrest d'onze veïns del Raval continua impune.

MADRID • DES DEL JULIOL, EL MINISTERI FISCAL DEMANA L'ARXIU DE LA CAUSA

‘Egunkaria’, la llei del silenci

Arrenca el judici a l'Audiència Nacional espanyola contra el rotatiu basc tancat il·legalment el 2003

ARXIU ORIOL CLAVERA

Martxelo Otamendi parla, a la plaça de Sant Jaume, durant la concentració de protesta pels cinc anys de tancament del diari basc

Higinia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El judici pel tancament del diari *Euskaldunon Egunkaria* va arrencar el 14 de desembre –6 anys i 10 mesos després– a l'Audiència Nacional espanyola, en una sala presidida pel mateix magistrat que ha signat la sentència contra els 11 del Raval, Gómez Bermúdez. El judici va començar, un cop més, sense cap mena de prova. I, en aquest cas, sense ni tan sols acusació fiscal. L'Estat, que en va ordenar el tancament el 2003, ha decidit no presentar càrrecs. Des del mes de juliol, el ministeri fiscal sol·licita l'arxiu de la causa perquè no hi constata indicis de cap delicte.

Malgrat tot, des del dia 14, Martxelo Otamendi, Iñaki Uria, Joan Mari Torrealdai, Xabier Oleaga i el jesuïta Txema Auzmendi seuen a la banqueta dels acusats amb peticions d'entre 14 i 40 anys de presó. L'acusació l'exerceix únicament l'Associació de Víctimes del Terrorisme (AVT) i l'associació ultradretana Dignidad y Justicia. La primera part del judici clourà el dimecres 16 i la vista oral no es reprendrà fins el mes de gener. Cal recordar que hi ha un segon sumari, l'anomenat *peça econòmica*, on es processen vuit persones més. Aquest segon sumari ha començat de nou la instrucció perquè les demandes de la defensa per vulneració de les garanties processals han estat acceptades.

Alguns detalls inquietants
En el transcurs del procés judicial, que ha tornat a palesar l'Estat d'excepció que es viu al País Basc, s'ha anat esclariant com es va forjar una operació repressiva que va implicar el

tancament del cinquè mitjà de comunicació basc en cinc anys, entre 1998 i 2003. Abans, la llei del silenci havia caigut sobre Egin, Egin Irratia, *Ardi Beltza* i *Kale Gorria*. En el cas d'Egunkaria, va ser l'obcecació personal d'un capità de la Guàrdia Civil contra el rotatiu el que va provocar la clausura. El comandament militar, primer, va anar a veure Baltasar Garzón, que va declinar actuar per manca de proves. Finalment, va convèncer el magistrat Juan del Olmo, actualment destinat a Múrcia, que va signar l'acte de defunció del diari nascut el 1991 del com-

Les peticions de presó oscil·len entre els 14 i els 40 anys de presó

promís del teixit social basc. Malgrat la repressió, l'endemà del tancament va néixer *Egunero*, que va cobrir el buit deixat per *Egunkaria* fins el juny de 2003, moment en què va néixer el nou diari *Berria*, amb 24.000 accionistes –entre ells, 600 dels Països Catalans– i que avui compta amb 54.000 lectors, el triple que *Egunkaria*.

Fins i tot, l'estiu passat, *El País* –el *buc insígnia* de la política antiterrorista de Zapatero– va publicar un article amb el títol suggeridor de *Compraria bitllets de 20 a 200 euros?* El rerefons era el cost que podia tenir pel *label democràtic* del govern un procés d'aquesta mena, on les llibertats fonamentals, els drets jurídics i les garanties processals han sucumbit a la política antiterrorista. Només

cal recordar que, quan Mariano Rajoy va proposar –el 2004– un nou pacte antiterrorista de cinc punts a Rodríguez Zapatero, aquest incloïa com a darrera demanda que se seguís el procés contra el diari.

Mobilitzacions arreu
El febrer de 2003, el tancament del diari va generar una estesa onada de solidaritat al País Basc i als Països Catalans: el Col·legi de Periodistes de Catalunya, tots els diaris escrits en català, una xarxa àmplia de 300 entitats i associacions i el mateix Parlament van denunciar un tancament que atemptava directament contra la llibertat d'expressió i informació, contra el dret de bastir mitjans propis, contra el processos de normalització lingüística de les llengües minoritzades i contra els Drets Humans fonamentals, en una operació que va anar acompanyada de greus denúncies de tortures i maltractaments.

Set anys després, coincidint amb l'inici del judici, es va engegar la campanya catalana contra el procés, amb una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona que va aplegar 200 persones.

Els actes es multiplicaran arreu del territori basc i arreu de l'Estat. A Saragossa, el 19 de desembre, se celebrarà una manifestació, coincidint amb la convocatòria nacional de Bilbao.

La delegació del govern a Madrid, però, ha prohibit la concentració de solidaritat convocada a la capital espanyola pel grup de suport local. El delegat socialista argumenta –sense que hi hagi sentència i sense que el ministeri fiscal ho afirmi enlloc– que *Egunkaria* "és terrorisme".

, impressions

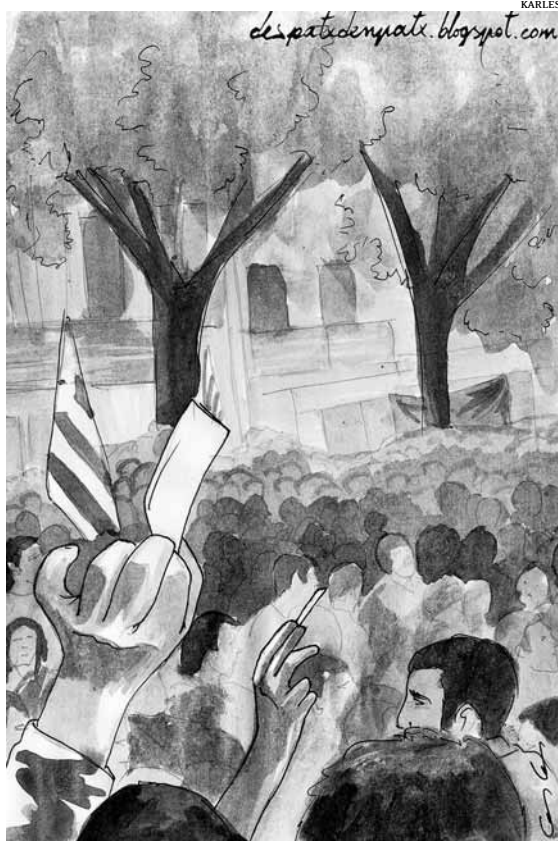
Francesc Foguet i Boreu · Membre de l'equip Argument
opinio@setmanaridirecta.info

Paradigma Galilei

El protagonista de *Vida de Galilei*, de Bertolt Brecht, canta el plaer de viure, mentre demostra que tot és mou, que el temps vell s'ha acabat i que en comença un de nou. Que la terra gira al voltant del sol i no a l'inrevés, tal com ja van intuir Nicolau Copèrnic o Giordano Bruno. L'exemple de Galilei ens ajuda a pensar sobre el terror on, de grat o per força, ens ha tocat de viure. Les veus contràries a les consultes independentistes han intentat d'escorçar-les en el pendent de la rauxa o de la tensió innecessària. Res més lluny de la veritat. Són una de les iniciatives més assenyalades, democràtiques i pacífiques que

El problema és superar el poder que s'hi oposa i fer veure que tota hipòtesi reclama convertir-se en tesi

hagin sortit d'un racó d'Europa. La violència dels aparells de l'Estat o de bona part dels mitjans de comunicació espanyols han estat -i continuen essent- letals i intoxicadors. Han maldat per aduir que l'autodeterminació va a contracorrent d'Europa, quan tothom sap que, en els darrers anys, han augmentat molt el nombre d'estats, que la legislació internacional legítima aquell dret fonamental i que, en una Unió Europea blindada en estats nació, no s'és res si no s'és un Estat -i menys encara si es té un (o dos)

estats en contra. El Galilei brechtia lluita contra el poder suprem, contra unes regles del joc injustes, sense heroïsmes ni maximalismes. Com algú que "dubta, analitza les cir-

cumstàncies i busca estratègies noves" i que "observa, es distancia i somriu", sense perdre la lucidesa, ni caure en la vanitat, tal com apunta Manuel Molins.

Del Galilei brechtia, en podem deduir unes quantes lliçons aplicables a l'afer de les consultes. De moment, la independència no ha ultrapassat el terreny de la hipòtesi, però pot convertir-se en un fet tangible, si la majoria dels catalans i les catalanes ho volen. De raons i proves per argüir sobre el benefici que la independència generaria en la seva salut mental i econòmica, n'hi ha per donar i per vendre. Espanya és una autèntica ruïna, en tots els àmbits. No cal insistir-hi: els llibres d'història, d'economia i de cultura ho demostren amb dades concloents. El problema és com superar el poder que s'hi oposa. I com fer veure que tota hipòtesi reclama una demostració, és a dir, una oportunitat per convertir-se en tesi.

Catalunya faria un servei a la democràcia, a la justícia, al progrés i a ella mateixa si es convertís en un Estat

Galilei hagué de vèncer la incredulitat i la mala fe de la intel·lectualitat florentina i dels poders de l'Església. Se'n va sortir sense gaires discursos ni heroïcitats: actuà amb astúcia per poder comprar llibres, viure bé i continuar la recerca, tot fent així un servei impagable a la ciència. Catalunya ja

fa temps que hi brega: ara faria un servei a la democràcia, a la justícia, al progrés i, no cal dir que, a ella mateixa si es convertís en un Estat. Galilei desconfiava, d'altra banda, de qualsevol deducció precipitada i s'estava hores i hores mirant el cel per corroborar les seves intuïcions. Els catalans i les catalanes fa molt de temps que miren la lluna i en saben tots els topants.

El resultat de les consultes, un gir copernicà, s'ha d'estudiar amb molta cura: de l'"assaig general" a l'"estrena absoluta" hi ha una diferència important. Ja s'han fet totes les temptatives hagudes i per haver (del regionalisme "*bien entendido*" a l'autonomisme del "*café para todos*"), amb conseqüències nefastes. A més, el problema català ha posat entre les cordes la precarietat democràtica de l'Estat espanyol, que ha vulnerat les regles bàsiques descaradament. Els espanyols irredempts fan com els savis de la cort florentina que s'estimen més no mirar pel telescopi, negar l'evidència científica i acusar Galilei d'estafador. O com els inquisidors del Vaticà, que prefereixen etiquetar el cèlebre astrònom com a "heretge" i "enemic de l'espècie humana" i l'obliguen a retractar-se públicament...

Tot i així, l'obstinació, la resistència, la sagacitat i el vitalisme de Galilei, encomiables, li permeten vèncer la partida. Certament, els astres poden continuar girant al voltant del sol, com sempre. Però els Països Catalans necessiten exercir, a consciència, el dret de l'autodeterminació per ser presents, de ple dret, en la constel·lació dels pobles europeus. Ens trobem tot just al principi.

Albert Recio · Vicepresident de la FAVB
opinio@setmanaridirecta.info

Copenhaguen i Barcelona

El canvi climàtic és un dels problemes més greus que enfronta la humanitat. A la vegada, és un problema ambiental i social amb uns impactes que ja estan afectant els sectors més empobrits de la població mundial. A aquest és un dels aspectes més evidents de la crisi ecològica generada pel model socioeconòmic dominant. Només es pot aturar el canvi climàtic si es canvien de forma profunda els comportaments humans, l'organització social, el sis-tema tecnològic... Però les inèrcies i resistències al canvi són molt grans. Començant per les dels grups econòmics que tenen un paper clau en l'economia mundial, però també per les actituds i els comportaments de molta gent a qui li costa

transformar la seva realitat. No és una qüestió de voluntarisme, sinó del fet que la nostra vida quotidiana està organitzada a partir d'unes estructures i uns valors que només es transformen amb accions col·lectives de gran abast. Això és el que voldríem que comencés a plantejar-se a les grans cimeres com la de Copenhaguen. Però, malauradament, no serà així. Tornarà a dominar el teatre polític; pot ser que fins i tot ens colin l'energia nuclear per la porta del darrere. Res a veure amb un pla de transformacions que, per la dimensió de les coses que cal transformar, requerriria d'ambició, idees clares i esforç sostingut.

A moltes ciutats europees, s'han produït mobilitzacions importants. A Barcelona també es va fer una convo-

La nostra vida està organitzada entorn a estructures i valors que només es transformen amb accions col·lectives de gran abast

càtoria sota el lema *350 minuts en defensa del clima*. La resposta va ser minsa, no més de 100 o 150 persones, moltes cares conegudes de gent que

porta molt anys predicant en el desert que cal prendre's seriosament les qüestions ambientals. Aquí som diferents, les prioritats mobilitzadores van per altres bandes. O, com propugnen alguns sectors, els esforços per desenvolupar petites alternatives locals. Res a dir, que la gent experimenti la seva pròpia minuitopia. És el que sempre ha fet la gent que realment ha volgut canviar les coses: avançar fins on pot amb els canvis personals i treballar per propiciar transformacions generals. Combinar compromís privat i acció col·lectiva. Però aquí som diferents. Potser estem tan convençuts que no es pot fer res que hem passat per alt que és el govern de Catalunya (amb el suport de l'oposició de dretes) qui ha aprovat un

pla d'energia, un pla d'infraestructures i un decret d'energies renovables que es concentra en l'increment de la generació elèctrica convencional, com correspon als interessos de la "nostra gran empresa energètica": Gas Natural. No tindrem molins de vent ni plantes solars perquè continuarem cremant milers de tones de gas. Aquí sí que hem fet una decisió independent, la de *passar-nos pel forro* Kyoto i el que surti de Copenhaguen. I les mateixes forces ja estan conspirant per evitar que, a la Diagonal central, hi passi el tramvia i obligui a reduir el trànsit privat a la ciutat. Potser el problema és que la visió que domina al país és més la de la revolució industrial que la que caldria al segle XXI.

Sergi Santacana · Membre del Col·lectiu Ronda

opinio@setmanaridirecta.info

Reforma de la llei d'estrangeria: el fracàs de les polítiques migratòries a l'Estat espanyol

La imminent perpetració, per part del govern espanyol, del Projecte de Reforma de la Llei d'Estrangeria (PRLOEX) que actualment s'està coent a l'obrador del Congrés dels Diputats, suposarà la cinquena reforma de la regulació del règim dels ciutadans estrangers a l'Estat espanyol d'ençà que l'1 de juliol de 1985, s'aprovés la primera llei orgànica d'estrangeria de l'Estat.

La forma de llei orgànica que adopta la llei d'estrangeria és una exigència constitucional derivada de la particularitat de les matèries que es regulen (majorment, *drets fonamentals*) i que suposa, al seu torn, requisits extraordinaris per la seva aprovació. En opinió de l'articulista, aquesta fórmula busca garantir, en primer lloc, que només en cas que existeixi un determinat consens es puguin regular aquestes matèries i, en segon lloc, l'estabilitat d'aquesta regulació, com a expressió del principi de seguretat jurídica que ha de presidir tot estat de dret.

Per això, aquesta -diguem-ne- constant voluntat d'innovació en matèria d'estrangeria per part dels successius governs espanyols és la primera característica que cal posar de manifest, ja que no és gens habitual que una llei orgànica pateixi tantes reformes i de tanta profunditat com ha sofert la llei d'estrangeria espanyola.

En estreta relació amb aquesta mutabilitat de la regulació d'estrangeria, resulta sorprenent, en una primera lectura del PRLOEX, la gran quantitat de remissions que aquest text legal fa al reglament. Així, mentre la llei d'estrangeria vigent es remet al reglament en 27 ocasions, l'actual projecte s'hi remet 44 vegades. Aquesta dada resulta

especialment inquietant per la *provisionalitat* que caracteritza el reglament davant la llei. A la pràctica, les remissions abundants al reglament esdevenen una *fugida* de la garantia que hauria de suposar la forma de llei orgànica.

D'altra banda, a aquest caràcter volàtil de la regulació en matèria d'estrangeria, cal afegir-hi la tendència a un *enduriment progressiu* tant de les possibilitats de regularització com del règim sancionador, de difícil justificació a la llum de la recent evolució dels fluxos migratoris. A continuació, examinarem -sense ànim exhaustiu- algunes de les modificacions que il·lustren aquest enduriment.

Es constata el fracàs de la política migratòria basada en l'enduriment de la legislació

En primer lloc, *es retalla el dret del reagrupament familiar* dels ascendents i es limita als pares (el text empra un gir perifràsic: ascendents en primer grau i en línia recta) majors de 65 anys i només quan existeixin raons que ho justifiquin. A més, aquests familiars reagrupats només podran exercir el seu propi dret del reagrupament quan esdevinguin residents de llarga duració.

Els familiars reagrupats podran disposar d'una autorització de treball que, eventualment, es podrà limitar a ocupacions deficitàries en mà d'obra.

També són destacables els passos agregantats del PRLOEX cap

a la utopia orweliana: així, es contemplen mesures com ara registrar l'entrada i sortida de persones pels llocs frontereres per tal de tenir constància del temps que romanen a l'Estat espanyol o la possibilitat de controlar els empa-

dronaments i, d'aquesta forma, identificar els estrangers no residents legalment.

El PRLOEX crea també *nous tipus d'infraccions i preveu l'enduriment* (és clar) *de les sancions* que els castiguen.

Finalment, un dels aspectes més polèmics i divulgats del PRLOEX ha estat la incorporació d'alguns dels preceptes de l'anomenada *Directiva de la Vergonya* i, molt especialment, de la possibilitat de retenir en centres d'internament per a estrangers durant 60 dies a persones que simplement han comès una infracció administrativa. Cal destacar que *no existeix cap justificació* per ampliar l'anterior termini de 40 dies quan se suposa que estem parlant d'una mesura cautelar i no d'una sanció.

Existeix una manca absoluta d'un pla racional i elaborat sobre el procés migratori per part dels successius governs

De l'evolució de la legislació espanyola en matèria d'estrangeria, se'n poden extreure dues conclusions: en primer lloc, que existeix una *manca absoluta d'un pla racional i elaborat sobre el procés migratori* per part dels successius governs, que impedeix establir una regulació estable que garanteixi la seguretat jurídica dels migrants. Finalment, es constata el *fracàs de la política migratòria basada en la restricció o l'enduriment de la legislació* i que no ha aconseguit frenar els fluxos migratoris. Si no hi ha canvis, el PROEX esdevindrà el colofó final d'aquest fracàs.

Josep Manel Busqueta · Pastisser i economista

opinio@setmanaridirecta.info

La trampa del referèndum nacional per l'autodeterminació

Em sembla correcte que es plantegi un referèndum que demani a la població la seva opinió sobre la independència de Catalunya. Em sembla molt bé per tot el que suposa de debat públic, d'implicació ciutadana i, també, pel desafiament que representa davant les estructures carques, mentals i institucionals, espanyoles. Ara bé, tal com es planteja el tema, les implicacions del vot afirmatiu van molt més enllà d'estar a favor o no del dret a l'autodeterminació. La pregunta d'Arenys de Munt, que es veu que es vol que sigui la mateixa pels diferents municipis on es plantegi el referèndum, diu: "Està d'acord que la

nació catalana esdevingui un estat de dret, independent, democràtic i social, integrat en la Unió Europea?". Aquesta pregunta em sembla una trampa, ja que, per ratificar el dret a la independència, el que se'n demana -també- és que aprovem el fet d'estar integrats a la Unió Europea. El dret d'autodeterminació i el fet de pertànyer a la UE són coses molt diferents, no em sembla acceptable afegir-les en un paquet de manera innòcua. I tampoc es pot admetre que, a través d'un debat a favor o en contra de l'autodeterminació, se'n condueixi a l'atzucac d'haver d'acceptar, de retruc, el marc de la Unió Europea.

La pregunta em sembla una trampa: per ratificar el dret a la independència, se'ns demana que aprovem el fet d'estar integrats a la Unió Europea

Recordo que, a Barcelona, el 16 de març de 2002, mig milió de persones ens manifestàvem sota el lema *Contra l'Europa del capital i la guerra*. Llavors, entenc que, si més no, per una bona part dels moviments socials, el fet de pertànyer o no a la UE no és una fotesa. Per molts de nosaltres, la Unió Europea representa l'Europa construïda a mida del capital, antisocial, inviable ecològicament, militarista i autoritària, sense cap sensibilitat vers els drets dels pobles. Un projecte europeu que, en el seu projecte de constitució -ara introduïda amb calçador sota el Tractat de Lisboa- afirmava taxativament (article 5.1) el respecte a la

unitat indivisible dels estats membres.

Penso que acceptar el marc de la independència, tal com es planteja a la pregunta, representa renegar d'una part important del bagatge crític i alternatiu bastit pels moviments socials durant els darrers anys. Em sembla que, per tots aquells que ens considerem crítics amb el capitalisme, el que està en joc és parlar de quin tipus d'independència volem. I, francament, no penso que reivindicar com a punt del partida el marc de la Unió Europea representi cap avenç, en el sentit de desitjar una societat alternativa.

. EDITORIAL

Atemptat a la intel·ligència i la dignitat

El cas Raval ha acabat esdevenint un atemptat a la intel·ligència. La recent condemna a penes d'entre 8 i 14 anys de presó ha demostrat que la sentència estava signada abans que se celebrés el judici. Ni el fiscal ni l'acusació particular ni el jutge Gómez Bermúdez han aportat proves que demostrin que el que diuen és cert. S'ha consolidat la màxima de la presumpció de culpabilitat per sobre de la presumpció d'innocència. Ni explosius ni planificació ni grup organitzat ni proves de cap mena, només un testimoni protegit que ningú sap si és policia, confident, penedit, agent dels serveis secrets pakistanesos o un mercenari que ha actuat per uns quants milers d'euros. El que és segur és que Aqeel, Shaib, Mehmooh, Muhammad, Qadeer, Maroof, Imran, Roshan, Mohammed, Abdul i Ayub han passat dos anys dins una presó situada a centenars de quilòmetres dels seus domicilis i que, si el Tribunal Suprem no ho capgira, passaran una dècada més entre reixes.

Famílies destrossades i desconcertades davant l'actuació d'una justícia que les familiars dels empresonats van voler creure que seria justa pocs dies abans de conèixer la condemna. Però no, l'Audiència Nacional no és justa, és un tribunal polític al servei de la raó d'Estat i aquesta condemna ho corrobora, si és que calia. Aquesta setmana, cinc professionals de la informació del diari *Egunkaria* passaran per la mateixa pena. La inquisició penal materialitzada en la sala de vistes madrilenya caurà sobre els seus caps. Un diari tancat, milers de subscriptores sense les seves pàgines diàries i dues-centes persones a l'atur van ser el pas anterior executat per Del Olmo. L'erradicació de socarrel d'aquesta pantomima de l'estat de dret és una urgència per tothom que cregui en els drets humans, la justícia social o simplement en l'autoanomenada democràcia formal. L'Audiència espanyola ha de desaparèixer, és una qüestió de supervivència i de dignitat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

En memòria de l'Emília

Roger Rovira
directa@setmanaridirecta.info

L'Emília de la Barceloneta ens ha deixat. Ja no seirà a taula amb la seva família ni es passejarà pel barri, teixint vincles, afectes i compromís. Vaig conèixer l'Emília preparant el meu primer article per la DIRECTA. Acabava d'aterrar provinent de Mèxic i em vaig trobar el barri de la Barceloneta en peu de cassola. Va ser meravellós trobar les senyores, fins i tot algunes iaies, impulsant la lluita contra el pla dels ascensors i va ser gratificant veure-les de la mà de les joves okupes de Miles de Viviendas, quan encara no havien enderrocat casa seva. Coneixia el barri perquè el meu pare ha dedicat 30 anys a defensar els drets dels treballadors del port, però l'Emília me'l va presentar amb una tendresa, una energia i una dignitat tan grans que em va calar de seguida. Recordo

especialment la profunditat de les seves paraules quan es referia als okupes. Al principi, elles no els havien vist amb gaire bons ulls, influenciades pels prejudicis que recauen sobre aquest col·lectiu, però reconeixia -alegre i orgullosa- que van ser les primeres a apropiarse per mostrar-los la seva lleialtat quan l'ombra de l'especulació va planar sobre el barri en forma d'ascensors.

L'Emília parlava amb una gran saviesa. Era d'aquelles persones que són cultes i donen la raó a Paulo Freire amb la seva manera de ser cultes. I jo, que sempre he mirat de reüll els personalismes, vaig descobrir en ella una líder comunitària afable, perspicax, amb una càrrega infinita d'amor vers els seus veïns. Una dona en qui es podia confiar i que t'impregnava d'esperança i de vitalitat.

La notícia de la seva mort em va fer pensar en la dificultat d'acomiar, de cop i volta i sense previ avís,

la mare, la parella, l'amiga... I en com serà de complicat refer el teixit que la tenia com a referent social. Vaig poder passar pel tanatori a saludar-la i recordar-la, però m'hagués agradat poder presenciar el comiat que li van fer al seu barri de tota la vida. El barri li volia tornar tot allò que ella havia compartit. I de ben segur que l'Emília es va emocionar i va pensar que en feien un gra massa.

Però les coses són així, Emília, quan menys t'ho esperes, una allau d'afecte i agraïment t'envolta i et fa sentir que tot allò que estàs fent ha tingut i té un sentit, que la gent per qui has lluitat et reconeix i et respecta. Que has fet el que havies de fer i el que volies fer. I que ho has fet de la millor manera que has sabut, d'una manera que farà que siguis recordada.

Emília, trobarem a faltar el teu somriure, amb seny i tres voltes rebel.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana estem patint l'onada de fred a la redacció. Els dits s'engarroten, la roba destaca per la seva abundància... i els barrets, pel seu exotisme. També hem rebut la visita d'un habitant de terres fredes, el Lluc, que torna a casa per Nadal, com el turró.

D'altra banda, aquest dissabte, 19 de desembre, farem la darrera assemblea general de l'any. Una assemblea molt important durant la qual acabarem de preparar tots els engranatges per l'ofensiva I+D 2010. Tancarem un nou any, el tercer, de la DIRECTA i afrontarem el que ve -el quart, ja- amb noves il·lusions.

Finalment, volem dir que ja fa quatre setmanes que, a Esplugues, hi ha un punt de distribució menys a causa de la malaltia del quiosquer que fa possible la distribució de la DIRECTA. Des d'aquí t'enviem una abraçada molt forta i molts ànims per seguir endavant.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ANTHONY GARNER

LA MÀQUINA DE CORRUPCIÓ

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

foto@setmanaridirecta.info

il·lustraci@setmanaridirecta.info

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

Tornem-hi amb la Taxa Tobin

Guillem Fernández Evangelista. Economia

La cantonada de la primera setmana de novembre, titulada *Reforma i/o Revolució*, reflexionava sobre la trobada del G-20 a Anglaterra, on es debatia sobre la regulació del sistema financer i el posicionament de les esquerres i els moviments socials. Finalment, aquest cap de setmana, els mitjans oficials es feien ressò de les declaracions del primer ministre anglès, Gordon Brown, que declarava que la Unió Europea proposarà a l'FMI la introducció d'un gravamen sobre les transaccions internacionals a tot el món. La idea ve de lluny.

L'any 1971, els Estats Units, enmig d'una altra crisi econòmica, van abandonar l'anomenat *sistema patró or*, que era la base del sistema forjat a Breton Woods i que havia funcionat des de la Segona Guerra Mundial. El patró or es caracteritzava per mantenir el valor de la moneda igual a una certa quantitat d'or i, alhora, per permetre la lliure exportació i importació d'or. Podríem dir que era un sistema lligat a un metall físic i que la seva caiguda va obrir les portes a la privatització de la política econòmica, ja que els bancs internacionals van assumir el rol que havien tingut els bancs centrals dels estats, però ara sense estar lligats a l'or. Per tant, s'obria la porta a l'especulació en els mercats de divises (que són diners, però en moneda d'un altre país i dipositada en un banc). En aquest context, l'economista keynesià James Tobin va proposar que es pagués un impost (només del 0,1%) cada vegada que es produís una operació de canvi entre divises, per frenar l'especulació amb monedes, és a dir, que només afectaria seriosament els moviments fets en molt poc temps de diferència.

Podríem dir que, tot i que va ser Premi Nobel l'any 1981 (no per la taxa), ningú li va fer cas fins que, el 1997, Ignacio Ramonet va escriure una editorial a *Le Monde Diplomatique* demanant l'aplicació de la Taxa Tobin i la creació d'un grup de pressió que la defensés. Així va néixer l'Associació per la Taxació de les Transaccions i per l'Ajuda als Ciutadans (ATTAC). Tot i això, James Tobin va deixar clar en una entrevista a la revista alemanya *Der Spiegel* que era partidari del lliure comerç i, per tant, defensava l'FMI, el Banc Mundial i l'Organització Mundial de Comerç. "No tinc absolutament res en comú amb aquests esvalotadors de l'antiglobalització".

Així doncs, podria semblar que els polítics europeus s'han tornat antiglobalització? (que no anticapitalistes). És clar que tampoc. Simplement és un cop d'efecte mediàtic per legitimar el rol dels caps d'Estat enmig de tot aquest sarau financer. Curiosament, tres dies abans de les declaracions de Gordon Brown sobre la Taxa Tobin, es publicava un estudi sobre el seu índex de popularitat que el situava força per sota del seu opositor David Cameron. Alhora, no existeix consens entre els països europeus (per tant, no s'ho creuen ni ells) i des de l'FMI ja han dit que volen crear un impost, però no pas per ajudar les persones sinó per finançar "rescats del sector en el futur". Cosa que vol dir que els bancs traslladaran la càrrega de l'impost als usuaris i usuaris. Patètic. Igual que ara, acabarem pagant els excessos especulatius nosaltres, però ja no farà falta que els governs facin aquestes injeccions de capital tan directes i descarades als bancs, ho pagarem amb un impost.

Però, de fet, no hauríem d'esperar una altra cosa. Els estats no són més que un agent imprescindible per l'expansió del capital multinacional i una peça clau del sistema capitalista. El poder polític està sotmès i lligat de mans i peus al capital financer i, per tant, de moment, serà difícil veure un canvi de tornes on la política controli el mercat.

. EL CIGALÓ

"Si no defensem la terra, anem malament"

Carme Macías, 57 anys, nascuda a Garrovillas (Càceres). Des dels sis anys, veïna del delta del Llobregat. Dona d'esquerres, compromesa amb les lluites socials i contra les agressions mediambientals.

Xavier Camós

Què ens expliques, de política?

Vaig començar a parlar de política amb la meua àvia i una col·la d'amics: "Somos los nietos de los que perdieron la guerra civil". Ella em va explicar moltes coses de la meua família i del que va passar. Així vaig anar tenint experiències que van anar formant la meua consciència social. I com va començar tot? Fa 28 anys, amb tres companys, vam crear el Comitè de Solidaritat amb Centreamèrica a casa de l'àvia Pepeta! Hem dut a terme projectes de solidaritat amb Cuba, Chiapas, Guatemala, El Salvador, la República Dominicana... A partir d'aquí, he participat activament en altres moviments socials, però el que més m'ha motivat ha estat la lluita contra el Pla d'infraestructures del delta del Llobregat. Només nosaltres

podem protegir el medi ambient per poder viure i dur a terme les diferents lluites en què ens trobem i això comença amb la defensa del territori on vius. L'important no és tot el que has fet a la vida, sinó què t'ha motivat a fer-ho. Costa veure les injustícies sense reaccionar. La gent no creu en la força que té, ens hem d'unir perquè som forts. No podem deixar de veure el que passa, hem de fer coses.

I la darrera experiència?

No pensava mai que acabaria relacionant-me amb el moviment okupa. Va ser arran de la campanya per l'abolició del deute extern. Els okupes m'han fet veure, entre altres coses, que no pot ser que hi hagi espais buits, és necessari tenir espais per relacionar-se i per poder crear. La hipocresia dels partits polítics i les institucions no et dona cap més alternativa que treballar amb els moviments alternatius.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

L'impost de successions i les mentides d'UGT

Òscar Balseáis, L'Hospitalet de Llobregat

Em vaig adreçar a la UGT, com a afiliat que sóc des de fa 32 anys, per demanar informació sobre l'impost de successions. La resposta que he obtingut m'ha indignat, en veure el cinisme amb què la UGT manipula la informació que dona als seus afiliats sobre aquest impost.

Després d'una introducció dogmàtica i demagògica, posa uns exemples que són falsos i que tenen com a objectiu enganyar els afiliats. Un dels exemples és el següent: El Sr. Jaume deixa en herència un pis a Cornellà (valor cadastral 50.000 euros), un pàrquing (valor cadastral 2.500 euros), una segona residència a Calafell (valor cadastral 30.000 euros) i uns estalvis de 8.000 euros. Amb aquesta herència, diu la UGT, no s'hauria de pagar res, ja que l'exempció de 500.000 euros per l'habitatge principal també cobreix la segona residència.

Tot això no és cert, els valors cadastrals s'han de multiplicar: per 1,6 els de Cornellà i per 2,8 el de Calafell; l'exempció de l'habitatge habitual és del 95% del valor assignat fins a un màxim de 500.000 euros i no afecta el segon habitatge, que cotitza al 100%. Al resultat de sumar-ho tot, s'hi ha d'aplicar el 3% d'aixovar i, fent uns càlculs generosos (tenint en compte que l'exempció real és de 18.000 euros), surt que cal pagar 9.000 euros, més del que seria l'herència en diners.

No sé si és ignorància, cinisme o manipulació malintencionada, però no és justificable que la UGT intenti enganyar d'aquesta manera els afiliats que li demanen informació sobre el tema.

No adjunto la resposta completa perquè es massa llarga, però seria bo que

tots els afiliats s'adonessin d'aquesta manipulació.

Aminetu Haidar

Màrius Viella, La Bisbal d'Empordà

Quan, l'any 1999, va morir el rei del Marroc Hasan II, el rei d'Espanya Joan Carles de Borbó es va mostrar molt afectat, fins al punt de declarar que sentia com si s'hagués mort el seu germà gran. Suposo que aquest sentiment de parentesc encara deu ser viu amb la continuïtat del regnat del Marroc per part del hereu Mohammed VI. En aquests moments que el govern marroquí ha discriminat una dona sahrauí pel fet de defensar uns drets que tot ésser humà ha de tenir, és quan el rei d'Espanya hauria de mostrar al món el sentiment i l'abnegació que va manifestar el seu dia a l'hereu del que ell considerava com el seu germà gran. El govern espanyol no pot córrer el risc que Haidar mori al país -no tan lluny dels seus familiars- lluitant per coses a les quals tothom té dret i que el rei del Marroc nega a molts milions de ciutadans. No vull pensar quines conseqüències podria implicar que aquest cas no tingui el final esperat per tot els demòcrates i els que estan a favor de les reivindicacions per les quals Haidar posa la seva vida en perill.

Crec que s'ha de tenir en compte què pot representar pels milers de sahrauís si s'aconsegueix flexibilitzar la repressió del govern marroquí cap a aquest sector -que fins no fa massa era responsabilitat espanyola- perquè pugui gaudir de l'autodeterminació que reclama i que, per contra, està sotmès a la repressió més indigna.

Jo no sé si l'islam prohibeix la solidaritat o és el rei del Marroc, però no veig cap manllevat per part dels marroquins que tenim a casa nostra que posi el govern marroquí en el compromís d'atendre els precs de la societat sahrauí.

El retorn de Torquemada

Blanca Pou, Barcelona

Quan sento els bisbes de la Conferència Episcopal espanyola preguntant -mai millor dit- perquè l'avortament sigui un delict, m'agafa una ràbia difícil de descriure.

Tinc sort de no ser creient en el déu dels cristians, però tampoc en cap altre. Perquè, com a dona, em tocava ser castigada contínuament. Potser no tant per la religió en si, sinó per les empreses (Església SA) que s'han apropiat de les creences d'una part de la societat. Sempre he vist persones que reneguen, rebuts i odien l'Església catòlica però, en canvi, pensen que hi ha alguna cosa -deu o el que sigui- que, en el fons, les anima a actuar més com una ONG que no pas a seguir les estúpides regles que s'inventen uns homes envoltats de patrimoni. Un patrimoni que no és seu. I també conec musulmans que s'oposen a burques i d'altres doctrines contra la dona.

En qualsevol cas, em fan ràbia casos com el d'aquesta setmana, en què un grup d'homes que no permeten que les dones tinguin els mateixos càrrecs que ells, que mai seran mares ni pares (si més no, no ho reconeixen) i que mai podran donar a llum dignu a les dones que no poden avortar. Què en saben, ells? Qui són per decidir sobre el nostre cos? Qui són per animar que, si jo avorto, sigui perseguida? Doncs són les persones que saben menys de tot: de viure, de conviure, de compartir, de gaudir del sexe, de donar a llum o de decidir no fer-ho, d' enamorar-se, de passar una nit boja (o dues o tres o les que calgui), d'escoltar, de respectar.

Sempre he posat en dubte la seva presumpta castedat, però és el seu problema, el seu cos. Sobre el nostre cos, decidim nosaltres.

, així està el pati

Resultats de les consultes a cada municipi | PÀG. 10 i 11

Els feixistes es manifesten a Barcelona el 13-D | PÀG. 12

1.000 persones contra la corrupció a Palma | PÀG. 13

Correus Castelldefels demana seguretat laboral | PÀG. 16

CATALUNYA · 167 MUNICIPIS JA HAN VOTAT SOBRE LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

‘SÍ’ contundent amb una mobilització independentista sense precedents

Joan Canela i Barrull
redaccio@setmanaridirecta.info

No van valer per res les amenaces del govern espanyol i la premsa madrilenya, ni les declaracions de Montilla ni el menysprement dels mitjans catalans ni el boicot de les administracions. El 13 de desembre, 192.490 persones es van acostar a alguna de les més de 500 mesures i van expressar la seva opinió sobre si la nació catalana ha d'esdevenir independent. Com era d'esperar, el *Sí* va arrasar amb quasi el 95% dels sufragis.

Els vots favorables a la independència de la nació catalana han arribat a un percentatge del 95%

Per molta gent, va ser una jornada per la història: "Fa 73 anys que espero que em facin aquesta pregunta", explicava un elector de Vic a l'hora de depositar la seva butlleta. Per d'altres, una "mascarada separatista" que "només" ha obtingut un 30% de participació.

Però és innegable que les més de 15.000 persones voluntàries, els cen-

Una persona exerceix el seu dret a vot a Vic

tenars d'associacions i entitats de tot tipus i les quasi 200.000 votants que es van mobilitzar donen una imatge molt clara de la capacitat d'il·lusió que genera l'opció independentista. I més si es compara amb el cansament generalitzat que suposa l'etern i inacabable serial estatutari.

De la jornada del 13 de desembre, en van quedar milers d'anècdotes,

des de la noia que votava amb els setze anys complerts a penes feia una setmana, fins a la dona centenària que demanava que li duguessin una urna a l'hospital. Un voluntari d'Osona explicava, emocionat, la cua provocada pel seu pare, que es negava a votar si no li feien una foto i la càmera que no volia encendre's... i així fins a, segurament, 192.490 histò-

ries. Perquè aquesta no va ser una mobilització normal, com pot ser una manifestació amb el seu ball de xifres característic. Aquí les regles del joc estaven clarament delimitades. Se sabia amb antelació la gent que hi podia participar i avui se sap la que ho ha fet, de la primera a l'última. I la foto final és clara: si fins ara el catalanisme sociològic es

dividia entre l'autonomisme, el federalisme i l'independentisme, avui la tercera opció ja és la predominant.

Got mig ple o mig buit

Naturalment, els detractors de les consultes s'han apressat a destacar que "només" hi ha participat el 30% de la població i han oblidat ràpidament que ells mateixos havien repetit fins a la sacietat que aquesta consulta no era comparable amb els referèndums oficials.

Però, al marge d'això, quin era el resultat necessari per considerar un èxit la convocatòria? Davant el triomfalisme de Carles Mora, alcalde d'Arenys de Munt i coordinador nacional, Alfons López Tena, coordinador d'Osona Decideix, lamentava que la improvisació de molts municipis hagués fet baixar la mitjana global de participació. I les dades semblen avalar la seva tesi. Perquè, si bé és cert que la mitjana dels percentatges als pobles més petits va créixer sensiblement respecte a les ciutats -en alguns llocs fins i tot es va superar la participació dels anteriors comicis europeus- també hi ha hagut diferències notables entre aquestes últimes. El cas més sonat va ser Vic -amb un 42%-, però també Berga o fins i tot Sant Cugat contrastaven fortament amb els resultats de Roses, Constantí o Vilanova i la Geltrú.

És a partir d'aquesta premissa que López Tena defugia les decisions a corre-cuita i rebutjava, per exemple, una consulta a Barcelona per al 25 d'abril: "Almenys cal un any per preparar-ho amb garanties d'èxit."

Lliçó de ciutadania

Una de les desobediències més grans a la legislació per part dels promotors de les consultes va ser obrir-les a la ciutadania immigrant, independentment de la seva situació legal. Una decisió valenta que probablement va fer baixar la xifra final de participació, però que va ser especialment agraïda per les associacions d'im-

migrants. "Catalunya ens dona la ciutadania que Espanya ens nega -va afirmar Diego Arcos, president del casal Argentí i impulsor de la plataforma Immigrants pel Dret de Decidir- i aquesta és una raó més per posar-nos al costat dels catalans d'origen per alliberar aquesta nació tal com els argentins vam fer fa 200 anys".

Quina és la participació mínima?

Al llarg de les darreres setmanes, s'ha insistit molt en el fet que aquestes consultes no eren vinculants. El que ja no s'ha repetit tant és que la Constitució espanyola, al seu article 92, estableix explícitament que els referèndums sempre són consultius, o sigui, que mai poden ser vinculants. A més, la mateixa legislació no exigeix una participació

mínima per considerar vàlid un resultat. Aquest ha estat l'argument històric dels defensors de la validesa de la Constitució espanyola al País Basc, on una majoria social va abstenir-se o va votar-hi negativament, davant els que la van ratificar.

Un exemple més proper és el de la Constitució europea. A Catalunya, la participació va arribar just al

40% -en un referèndum amb el suport de totes les institucions i mitjans de comunicació-, amb un 72% dels vots pel *sí*, és a dir, un 28,8% de l'electorat total, una xifra similar a la del 13-D -això sense comptar l'augment del cens per la inclusió de la població immigrant. Però ningú va considerar deslegitimada la Constitució europea.

, així està el pati

1. Com valoren la participació i el resultat obtingut al teu municipi?
2. Tot i no ser vinculant, quina incidència creus que pot tenir aquesta consulta en el moviment independentista?

3. Consideres que la celebració d'aquestes consultes és una mostra de la mort de la via estatutària?
4. Tot i que ha estat una iniciativa popular, creus que s'utilitzarà de forma partidista?

Edgar Mata · “Ja no hi ha un espai possible pels Països Catalans dins de la gran mentida que s'anomena Espanya”

CELDRÀ (Gironès)
Població amb dret de vot (3.402)
Participació: 29,19% (993 vots)
Sí: 96,27% (956 vots)
No: 1,51% (15 vots)
Blanc: 2,12% (21 vots)
Nul: 0,10% (1 vot)

1.- La valoració és molt positiva. Lluny del que diguin els freds tants per cents, la participació de gairebé un miler de persones amb somriures d'il·lusió i emoció en un poble petit com el nostre és un èxit rotund.

2.- Pel que fa al moviment de l'Esquerra Independentista, aquestes consultes no tenen una incidència directa. Ara bé, per les organitzacions polítiques que portem anys treballant per l'alliberament nacional d'aquest país, aquesta iniciativa és una eina més del nostre treball, en la qual hem de fer partícip el nostre discurs. La veritable incidència es veurà reflectida en la societat, que deixarà d'estigmatitzar el moviment independentista com a minoritari, marginal o jove i començarà a veure la unitat popular com l'alternativa necessària.

3.- Més que la mort de la via estatutària, ho considero conseqüència de la mort de la via federalista. Ja no hi ha un espai possible pels Països Catalans dins d'aquesta gran mentida que s'anomena Espanya. El menyspreu constant dels grups polítics espanyols i de cada vegada més ciutadans contra el poble català

impossibilita la nostra permanència dins el seu Estat

4.- Evidentment, alguns partits polítics intentaran treure rèdit polític d'un esdeveniment tant important com aquest. Principalment, els que es fan dir nacionalistes o independentistes, però és clar que l'èxit de les consultes és de la societat, de tota la gent que hi està treballant voluntàriament i desinteressadament. Si els partits en volen treure rèdit, hauran de demostrar amb fets i no amb paraules que realment estan per la llibertat del nostre poble i dubto que se'n surtin massa bé, veient com ha actuat la majoria fins ara.

Dani Corpas · “El dia després del 13D, veiem que aquesta iniciativa comença a utilitzar-se de forma partidista”

SANT CELONI (Vallès Oriental)
Població amb dret de vot (13.765)
Participació: 21,78% (2.998 vots)
Sí: 94,96% (2.847 vots)
No: 4,00% (120 vots)
Blanc: 0,97% (29 vots)
Nul: 0,07% (2 vots)

1.- La participació ha estat del 21,78%. Tot i estar lleugerament per sota de la mitjana de la resta de les consultes, estem contents amb la resposta ciutadana, tant a nivell d'organització com de participació, en aquesta jornada reivindicativa i festiva. El tipus de població desestructurada en grans barris, la campanya d'abstenció i desqualificació del PSC-PSOE i de la resta de partits espanyolistes també són altres de les raons de l'índex de participació.

2.- El fet que no sigui un referèndum vinculant, lògicament, ha influït de forma notòria, però la incidència de la consulta la trobem en uns resultats que marquen una tendència clara i inequívoca de quines són les aspiracions democràtiques d'autogovern d'aquest poble. Cal remarcar el fet que l'independentisme surti d'una posició de marginalitat i se situï al centre del debat polític català en uns temps on el desencant de la ciutadania pel panorama polític català és més que evident.

3.- Aquest desencant també és conseqüència del fet de sentir-se enganyat amb un tema com el de l'Estatut. Pretenen tenir la ciutadania pendent de les resolució de quatre magistrats que decidi-

ran si un paper pot dir que ens anomenem nació o no, mentre des del govern ens van colant gols com l'AVE, la MAT, la crisi econòmica... i s'estan equivocant. La iniciativa de les consultes indica que les aspiracions del nostre poble no estan vinculades a cap guia del règim espanyol ni Estatut ni Constitució espanyola.

4.- Un dels punts claus ha estat el gran volum de voluntaris mobilitzats i la implicació dels moviments socials populars celonins, fet que demostra que la societat civil vol passar a l'acció. Malauradament, el dia després del 13D, veiem que aquesta iniciativa comença a utilitzar-se de forma partidista. Tot i així, creiem que no aconseguiran desviar l'atenció perquè l'èxit d'aquestes consultes és de la societat civil, dels moviments socials i del teixit associatiu de cadascuna de les viles i ciutats.

Carlos Vílchez · “No haver de renunciar a dos aspectes cabdals: la territorialitat i el model econòmic”

TÀRREGA (Urgell)
Població amb dret de vot (13.340)
Participació: 21,45% (2.862 vots)
Sí: 93,99% (2.690 vots)
No: 3,63% (104 vots)
Blanc: 2,34% (67 vots)
Nul: 0,03% (1 vot)

1.- Des del principi sabíem que era un projecte molt ambiciós. Personalment, no ho veia del tot clar, però més gent va decidir de tirar-ho endavant i crear la plataforma Tàrrrega decideix. L'Esquerra Independentista, EI, vam decidir sumar-nos al projecte perquè sortís el millor possible -o sigui, amb el màxim de participació- i per apostar per la territorialitat dels Països Catalans. Finalment, com en altres llocs, es va adoptar la forma de “nació catalana”. No es va poder desvincular, tampoc, una cosa que ens sembla necessària: el fet de destriar la independència nacional del model econòmic i social que volem dissenyar, predefinit per la UE. La participació ha estat acceptable tenint en compte les possibilitats de la plataforma i el joc brut del PSC i les ambigüitats de Convergència.

2.- Aquestes consultes han centrat l'atenció del moviment independentista perquè la ciutadania nacionalista i, més o menys, els mitjans de comunicació de masses catalans en parlaven. També em sembla evident que l'EI ha de treballar molt per no haver de renunciar a dos aspectes cabdals: la territorialitat i el model econòmic.

3.- Voldria pensar que sí, però realment -veient els resultats de participació en general- crec que no prou, si penso en el total de la societat catalana. Sí que crec, però, després de parlar amb diverses persones no polititzades especialment, que hi ajuda i s'ha de caminar d'una manera o altra per evidenciar el conflicte i la necessitat de la plena autonomia.

4.- Evidentment. ERC intentarà monopolitzar-ho i fer-s'ho seu, en un intent gairebé desesperat de rentar-se la cara davant la major part de la societat independentista que mira amb bons ulls el partit del salvador Carretero. Això és una mica el que he vist a Tàrrrega i a comarques. Tothom intentarà aprofitar-se'n de cara a les eleccions al Parlament. Després, si ja no els interessa o no en poden treure cap rèdit, faran mans i mànigues per desactivar-ho.

Sònia Bagudanch · “La Unitat Popular és l'única via possible per aconseguir l'alliberament nacional i social”

PORQUERES (Pla de l'Estant)
Població amb dret de vot (3.533)
Participació: 37,79%
Sí: 96,33% (1.286 vots)
No: 1,87% (25 vots)
Blanc: 1,72% (23 vots)
Nul: 0,07% (1 vot)

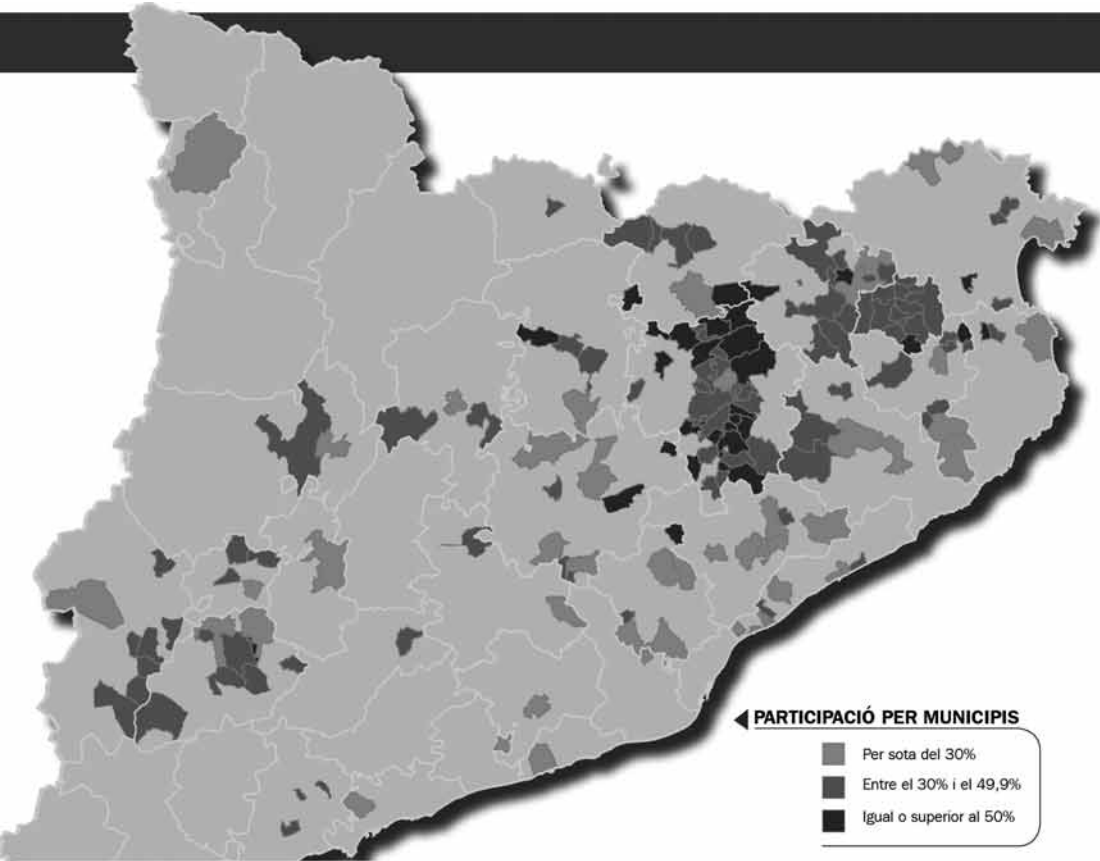
1.- A la comarca del Pla de l'Estant, les expectatives de participació han estat superades amb escreix a tots els municipis: des de la capital, Banyoles, amb un 32,19% de participació, fins a Palol de Revardit, amb un 52,36%. Un èxit sense precedents si tenim en compte que les consultes han estat impulsades des de l'associacionisme popular, amb poc temps i amb la voluntat de milers de persones que, a títol anònim, han anat aportant el seu granet de sorra en forma d'hores o de donacions. A diferència dels plebiscits i eleccions impulsades des del poder polític, les consultes no han rebut ni la més mínima col·laboració per part de les institucions, ni han compartit l'allau de recursos que es llencen en uns comicis corrents (propaganda electoral, publicitat televisiva, actes electorals a l'engròs...).

2.- Immensa. A banda d'aportar il·lusió i autoestima a un poble secularment anorreat, aquestes consultes han evidenciat que tot el poder el té el poble i que, si aquest n'és conscient i actua en conseqüència, és capaç de tot. El 13D ha demostrat que la Unitat Popular és l'única via possible per aconseguir l'alliberament nacional i social dels Països Catalans.

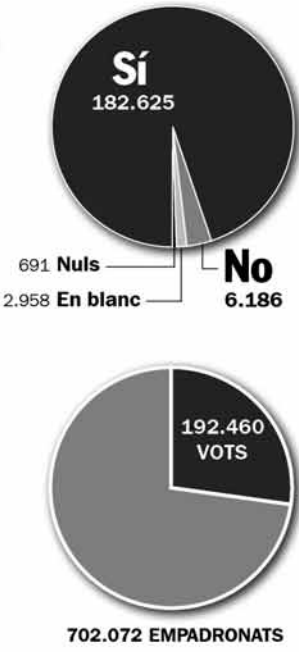
3.- L'independentisme és l'única via política capaç de mobilitzar més activament la ciutadania. Qualsevol via que no sigui la independència té un únic destí: la mort.

4.- Ja s'ha utilitzat de forma partidista. Jo mateixa no he pogut participar activament de l'organització de les consultes a la meua comarca per sectarisme partidista. Des del Col·lectiu Independentista la Falç del Pla de l'Estant, vam haver de presentar un manifest per denunciar les tendències que contaminaven l'esperit de les consultes. No es pot permetre que els carronyaires polítics s'aprofitin de la feina de tanta gent i pretenguin esgarripar vots a partir de la il·lusió dipositada en la lluita. Convé recordar que qui ha situat al centre del debat polític la necessitat d'autodeterminar-nos no ha estat ni Reagrupament ni Esquerra ni CiU ni Iniciativa.

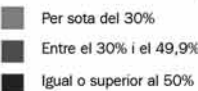
, així està el pati

EL RESULTAT GLOBAL

PARTICIPACIÓ PER MUNICIPIS

DADES DE TOTS ELS MUNICIPIS

COMARCA	MUNICIPI	CENS	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Alt Penedès	Vilafranca del Penedès	32.325	7.117	22,02%	6.720 (94,83%)	296 (4,18%)	70 (0,99%)	31 (0,44%)
Alta Ribagorça	Vall de Boí	962	279	29,00%	262 (93,91%)	2 (0,72%)	15 (5,38%)	0 (0,00%)
Alt Empordà	La Jonquera	2.623	547	20,85%	468 (86,19%)	55 (10,13%)	20 (3,68%)	4 (0,73%)
Alt Empordà	Palau de Santa Eulàlia	96	53	55,21%	47 (88,68%)	4 (7,55%)	2 (3,77%)	0 (0,00%)
Alt Empordà	Pau	498	120	24,10%	109 (91,60%)	8 (6,72%)	2 (1,68%)	1 (0,83%)
Alt Empordà	Pedret i Marzà	141	51	36,17%	46 (90,20%)	2 (3,92%)	3 (5,88%)	0 (0,00%)
Alt Empordà	Roses	16.075	1.678	10,44%	1.527 (91,11%)	119 (7,10%)	30 (1,79%)	2 (0,12%)
Alt Empordà	Viladamat	411	196	47,69%	190 (96,94%)	3 (1,53%)	3 (1,53%)	0 (0,00%)
Alt Empordà	Vilajuïga	909	284	31,24%	263 (92,61%)	10 (3,52%)	11 (3,87%)	0 (0,00%)
Anoia	Els Hostalets de Pierola	1.968	464	23,58%	408 (87,93%)	42 (9,05%)	14 (3,02%)	0 (0,00%)
Anoia	Els Prats de Rei	477	194	40,67%	178 (92,71%)	8 (4,17%)	6 (3,13%)	2 (1,03%)
Bages	Calders	750	381	50,80%	353 (92,80%)	10 (2,63%)	17 (4,47%)	1 (0,26%)
Bages	Calldes	1.406	475	33,78%	448 (96,76%)	10 (2,16%)	5 (1,08%)	12 (2,53%)
Bages	Castellbell i el Vilar	3.064	542	17,69%	527 (97,59%)	12 (2,22%)	1 (0,19%)	2 (0,37%)
Bages	L'Estany	340	224	65,88%	191 (85,65%)	9 (4,04%)	23 (10,31%)	1 (0,45%)
Bages	Marganell	259	82	31,66%	79 (96,34%)	2 (2,44%)	1 (1,22%)	0 (0,00%)
Bages	Navàs	5.227	1.429	27,34%	1.386 (97,19%)	24 (1,68%)	16 (1,12%)	3 (0,21%)
Bages	Sallent	6.116	1.670	27,31%	1.535 (92,14%)	82 (4,92%)	49 (2,94%)	4 (0,24%)
Bages	St. Salvador Guardiola	2.446	462	18,89%	442 (96,30%)	10 (2,18%)	7 (1,53%)	3 (0,65%)
Baix Camp	Almestor	1.076	419	38,94%	382 (91,39%)	26 (6,22%)	10 (2,39%)	1 (0,24%)
Baix Camp	Maspujols	579	224	38,69%	208 (92,86%)	13 (5,80%)	3 (1,34%)	0 (0,00%)
Baix Camp	Montrí del Camp	1.745	547	31,35%	527 (96,34%)	14 (2,56%)	6 (1,10%)	0 (0,00%)
Cerdanya	Bohir	318	135	42,45%	112 (82,96%)	4 (2,96%)	19 (14,07%)	0 (0,00%)
Baix Empordà	Jafre	366	227	62,02%	219 (96,90%)	2 (0,88%)	5 (2,21%)	1 (0,44%)
Baix Empordà	Torrella de Montgrí	9.543	2.172	22,76%	2.055 (95,45%)	66 (3,07%)	32 (1,49%)	19 (0,87%)
Baix Empordà	Verges	1.030	496	48,16%	456 (91,94%)	20 (4,03%)	20 (4,03%)	0 (0,00%)
Berguedà	St. Jaume Frontanyà	21	19	90,48%	18 (94,74%)	1 (5,26%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Berguedà	Berga	14.663	4.752	32,41%	4.616 (97,57%)	81 (1,71%)	34 (0,72%)	21 (0,44%)
Berguedà	Castellar del Riu	127	75	59,06%	69 (92,00%)	2 (2,67%)	4 (5,33%)	0 (0,00%)
Berguedà	Olvan	796	308	38,69%	296 (96,42%)	10 (3,26%)	1 (0,33%)	1 (0,32%)
Berguedà	Puig-Reig	3.805	1.130	29,70%	1.098 (97,25%)	18 (1,59%)	13 (1,15%)	1 (0,09%)
Baix Llobregat	El Papiol	3.260	693	21,13%	628 (90,75%)	48 (6,94%)	16 (2,31%)	1 (0,14%)
Baix Penedès	L'Arboc	4.374	1.009	23,07%	890 (88,38%)	106 (10,53%)	11 (1,09%)	2 (0,20%)
Conca Barberà	Les Piles	193	70	36,27%	63 (91,30%)	4 (5,80%)	2 (2,90%)	1 (1,43%)
Garraf	Vilanova i la Geltrú	54.322	8.518	15,68%	7.918 (93,82%)	416 (4,93%)	106 (1,26%)	78 (0,92%)
Garrigues	Arbeca	2.207	580	26,28%	551 (95,00%)	14 (2,41%)	15 (2,59%)	0 (0,00%)
Garrigues	Cervià de les Garrigues	731	253	34,61%	241 (95,26%)	8 (3,16%)	4 (1,58%)	0 (0,00%)
Garrigues	Fuella	106	38	35,85%	35 (92,11%)	1 (2,63%)	2 (5,26%)	0 (0,00%)
Garrigues	Juñeda	3.074	826	26,87%	767 (92,86%)	20 (2,42%)	39 (4,72%)	0 (0,00%)
Garrigues	L'Albi	739	266	35,99%	238 (89,47%)	8 (3,01%)	20 (7,52%)	0 (0,00%)
Garrigues	La Floresta	155	98	63,23%	91 (92,86%)	6 (6,12%)	1 (1,02%)	0 (0,00%)
Garrigues	La Granadella	692	215	31,07%	198 (92,09%)	7 (3,26%)	10 (4,65%)	0 (0,00%)

FONTE: Coordinadora per la Consulta sobre la Independència

COMARCA	MUNICIPI	CENS	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Garrigues	Les Borges Blanques	5.156	1.580	30,64%	1.504 (95,25%)	37 (2,34%)	38 (2,41%)	1 (0,06%)
Garrotxa	Argelaguer	353	191	54,11%	177 (92,67%)	6 (3,14%)	8 (4,19%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Besalú	1.967	809	41,13%	752 (93,18%)	21 (2,60%)	34 (4,21%)	2 (0,25%)
Garrotxa	Deuà	142	42	29,58%	38 (90,48%)	1 (2,38%)	3 (7,14%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Castellfollit de la Roca	883	285	32,28%	270 (94,74%)	12 (4,21%)	3 (1,05%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Les Planes d'Hostoles	1.571	580	36,92%	545 (94,62%)	8 (1,39%)	23 (3,99%)	4 (0,69%)
Garrotxa	Les Preses	1.412	504	35,69%	478 (94,84%)	12 (2,38%)	14 (2,78%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Malá de Montcal	347	139	40,06%	122 (88,41%)	8 (5,80%)	8 (5,80%)	1 (0,72%)
Garrotxa	Mieres	288	106	36,81%	98 (92,45%)	2 (1,89%)	6 (5,66%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Montagut i Oix	812	272	33,50%	256 (94,12%)	4 (1,47%)	12 (4,41%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Riudaur	378	192	50,79%	191 (99,48%)	0 (0,00%)	1 (0,52%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Sant Aniol de Finestres	289	132	45,67%	127 (96,21%)	3 (2,27%)	2 (1,52%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Sant Ferriol	177	38	21,47%	35 (92,11%)	2 (5,26%)	1 (2,63%)	0 (0,00%)
Garrotxa	Sant Jaume de Llierca	724	313	43,23%	290 (92,95%)	9 (2,88%)	13 (4,17%)	1 (0,32%)
Garrotxa	Santa Pau	1.379	562	40,75%	534 (95,19%)	11 (1,96%)	16 (2,85%)	1 (0,18%)
Garrotxa	Tortellà	660	205	31,06%	191 (95,02%)	1 (0,51%)	9 (4,48%)	1 (0,51%)
Gironès	Bordils	1.430	513	35,87%	498 (97,08%)	8 (1,56%)	7 (1,36%)	0 (0,00%)
Gironès	Campió	337	137	40,65%	128 (93,43%)	2 (1,46%)	7 (5,11%)	0 (0,00%)
Gironès	Cassà de la Selva	7.696	2.026	26,33%	1.922 (95,01%)	62 (3,06%)	39 (1,93%)	3 (0,15%)
Gironès	Celrà	3.402	993	29,19%	956 (96,37%)	15 (1,51%)	21 (2,14%)	1 (0,10%)
Gironès	Cervià de Ter	699	338	48,35%	320 (94,67%)	5 (1,48%)	13 (3,85%)	0 (0,00%)
Gironès	Flaçà	905	317	35,03%	302 (95,27%)	8 (2,52%)	7 (2,21%)	0 (0,00%)
Gironès	Julià	247	-	-	-	-	-	-
Gironès	Llagostera	6.735	1.584	23,52%	1.468 (92,85%)	77 (4,87%)	36 (2,28%)	3 (0,19%)
Gironès	Llambilles	541	244	45,10%	240 (98,77%)	0 (0,00%)	3 (1,23%)	1 (0,41%)
Gironès	Sant Gregori	2.498	886	35,47%	857 (96,73%)	17 (1,92%)	12 (1,35%)	0 (0,00%)
Gironès	Sant Jordi Desvalls	545	273	50,09%	270 (98,90%)	0 (0,00%)	3 (1,10%)	0 (0,00%)
Maresme	Arenys de Mar	12.254	3.303	26,95%	3.173 (96,09%)	78 (2,36%)	51 (1,54%)	1 (0,03%)
Maresme	Argentona	9.382	2.507	26,72%	2.384 (95,17%)	74 (2,95%)	47 (1,88%)	2 (0,08%)
Maresme	Canet de Mar	11.294	2.932	25,96%	2.727 (93,14%)	128 (4,37%)	73 (2,49%)	4 (0,14%)
Maresme	El Masnou	18.559	3.975	21,42%	3.727 (93,83%)	163 (4,10%)	82 (2,06%)	3 (0,08%)
Maresme	Premià de Dalt	8.107	1.596	19,69%	1.494 (93,67%)	61 (3,82%)	40 (2,51%)	1 (0,06%)
Maresme	Premià de Mar	23.038	3.527	15,31%	3.341 (94,81%)	117 (3,32%)	66 (1,87%)	3 (0,09%)
Maresme	Sant Pol de Mar	4.330	1.377	31,80%	1.325 (96,22%)	33 (2,40%)	19 (1,38%)	0 (0,00%)
Maresme	Tiana	6.049	1.593	26,33%	1.496 (93,97%)	69 (4,33%)	27 (1,70%)	1 (0,06%)
Maresme	Vilassar de Dalt	7.211	2.224	30,84%	2.130 (95,77%)	49 (2,20%)	45 (2,02%)	0 (0,00%)
Noguera	Artesa de Segre	3.311	1.006	30,38%	937 (93,51%)	29 (2,89%)	36 (3,59%)	4 (0,40%)
Noguera	Ponts	2.354	561	23,83%	537 (95,72%)	11 (1,96%)	13 (2,32%)	0 (0,00%)
Osona	Alpens	253	176	69,57%	174 (98,43%)	1 (0,57%)	0 (0,00%)	1 (0,57%)
Osona	Calldetenes	2.022	1.036	51,24%	1.005 (97,10%)	22 (2,13%)	8 (0,77%)	1 (0,10%)
Osona	Centelles	6.164	1.978	32,09%	1.934 (97,82%)	35 (1,77%)	6 (0,30%)	3 (0,15%)
Osona	Celsoespina	287	178	62,02%	169 (94,94%)	7 (3,93%)	2 (1,12%)	0 (0,00%)

, així està el pati

Consultes d'autodeterminació a 166 municipis

▼ VOTS TOTALS I PARTICIPACIÓ PER COMARQUES

COMARCA	VOTS	%PART	Baix Llobr.	693	21,13	Gironès	7.310	29,49			
Alt Empordà	2.929	14,15	Baix Pen.	1.015	23,21	Maresme	25.735	24,11	Selva	7.436	28,03
Alt Penedès	7.117	22,10	Berguedà	6.217	32,22	Noguera	1.603	28,30	Solsonès	2.211	27,64
Alta Ribag.	279	29,37	Cerdanya	135	42,45	Osona	48.593	41,08	Tarragonès	689	13,08
Anoia	658	26,91	Conca B.	70	35,35	Pla Estany	8.509	34,99	Urgell	2.862	21,45
Bages	5.275	26,94	Garraf	8.518	15,68	Pla d'Urgell	2.463	35,09	Vallès Occ.	22.204	23,53
Baix Camp	1.191	36,62	Garrigues	3.858	30,92	Ripollès	3.296	27,23	Vallès Or.	11.826	23,75
Baix Emp.	2.895	26,21	Garrotxa	4.370	38,72	Segrià	2.533	25,00	TOTAL	192.490	27,42

PARTICIPACIÓ A LES GRANS CIUTATS ▼

Vic
14.084 vots
42,45%

Sant Cugat
del Vallès
14.779 vots
25,03%

Vilafranca
del Penedès
7.117 vots
22,02%

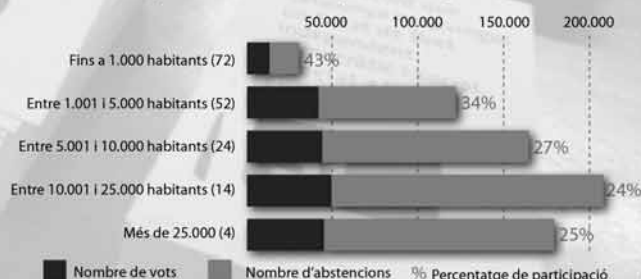

Vilanova i
la Geltrú
14.779 vots
15,68%

▼ANÀLISI SEGONS NOMBRE D'EMPADRONAMENTS AL MUNICIPI

(Entre parèntesis, nombre de municipis de cada categoria)

COMARCA	MUNICIPI	CENS	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Osona	El Broll	203	128	63,05%	121 (95,28%)	2 (1,57%)	4 (3,15%)	1 (0,78%)
Osona	Folgueroles	1.713	968	56,51%	954 (98,55%)	12 (1,24%)	2 (0,21%)	0 (0,00%)
Osona	Gurb	2.026	944	46,59%	930 (98,52%)	10 (1,06%)	4 (0,42%)	0 (0,00%)
Osona	Les Masies de Roda	659	304	46,13%	294 (97,03%)	6 (1,98%)	3 (0,99%)	1 (0,33%)
Osona	Les Masies de Voltregà	2.645	955	36,11%	935 (98,01%)	12 (1,26%)	7 (0,73%)	1 (0,10%)
Osona	Malla	229	147	64,19%	142 (96,60%)	2 (1,36%)	3 (2,04%)	0 (0,00%)
Osona	Manlleu	16.746	5.018	29,97%	4.783 (95,32%)	178 (3,55%)	57 (1,14%)	0 (0,00%)
Osona	Montesquiu	778	382	49,10%	362 (95,26%)	14 (3,68%)	4 (1,05%)	2 (0,52%)
Osona	Orís	252	139	55,16%	136 (97,84%)	2 (1,44%)	1 (0,72%)	0 (0,00%)
Osona	Perafita	351	176	50,14%	172 (97,73%)	1 (0,57%)	3 (1,70%)	0 (0,00%)
Osona	Prats de Lluçanès	2.367	930	39,29%	912 (98,06%)	13 (1,40%)	5 (0,54%)	0 (0,00%)
Osona	Roda de Ter	5.099	1.982	38,87%	1.922 (96,97%)	43 (2,17%)	17 (0,86%)	0 (0,00%)
Osona	St. Hipòlit de Voltregà	2.935	1.095	37,31%	1.071 (97,90%)	20 (1,83%)	3 (0,27%)	1 (0,09%)
Osona	Sant Julià de Vilatorrada	2.386	1.307	54,78%	1.291 (98,78%)	11 (0,84%)	5 (0,38%)	0 (0,00%)
Osona	Sant Pere de Torelló	2.073	1.135	54,75%	1.087 (95,86%)	29 (2,56%)	18 (1,59%)	1 (0,09%)
Osona	Sant Quirze de Besora	1.949	811	41,61%	777 (95,81%)	34 (3,82%)	3 (0,37%)	0 (0,00%)
Osona	Sant Vicenç de Torelló	1.684	741	44,00%	694 (93,80%)	9 (1,27%)	3 (0,42%)	35 (4,72%)
Osona	Sta. Cecília de Voltregà	159	79	49,69%	78 (98,73%)	1 (1,27%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Osona	Sta. Eugènia de Berga	1.660	925	55,72%	910 (98,38%)	15 (1,62%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Osona	Sta. Eulàlia Riuprimer	895	577	64,47%	558 (96,71%)	12 (2,08%)	7 (1,21%)	0 (0,00%)
Osona	Santa Maria de Besora	153	96	62,75%	89 (93,68%)	5 (5,26%)	1 (1,05%)	1 (1,04%)
Osona	Santa Maria de Corcó	1.902	1.066	56,05%	1.049 (98,41%)	7 (0,66%)	10 (0,94%)	0 (0,00%)
Osona	Seva	2.788	1.197	42,93%	1.160 (96,91%)	27 (2,28%)	10 (0,84%)	0
Osona	Sora	168	116	69,05%	109 (93,97%)	3 (2,59%)	4 (3,45%)	0
Osona	Taradell	5.077	3.608	71,07%	3.547 (98,50%)	42 (1,17%)	12 (0,33%)	7 (0,19%)
Osona	Tavernoles	260	128	49,23%	120 (93,75%)	6 (4,69%)	2 (1,56%)	0
Osona	Tona	6.544	2.627	40,14%	2.489 (94,93%)	99 (3,78%)	34 (1,30%)	5 (0,19%)
Osona	Torelló	11.605	4.024	34,67%	3.868 (96,37%)	81 (2,03%)	40 (1,00%)	35 (0,87%)
Osona	Vic	33.175	14.084	42,45%	13.783 (97,96%)	209 (1,49%)	78 (0,55%)	14 (0,10%)
Osona	Vidrà	146	93	63,70%	87 (93,55%)	2 (2,15%)	4 (4,30%)	0 (0,00%)
Osona	Viladrau	930	443	47,63%	422 (95,26%)	16 (3,61%)	5 (1,13%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Banyoles	14.603	4.688	32,10%	4.565 (97,52%)	51 (1,09%)	65 (1,39%)	7 (0,15%)
Pia de l'Estany	Camós	602	238	39,53%	221 (92,86%)	14 (5,88%)	3 (1,26%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Cornellà de Terri	1.851	670	36,20%	642 (96,02%)	11 (1,68%)	2 (0,31%)	15 (2,24%)
Pia de l'Estany	Crespà	222	72	32,43%	70 (97,22%)	2 (2,78%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Esponella	375	163	43,47%	157 (96,32%)	2 (1,23%)	4 (2,45%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Fontcoberta	996	468	46,99%	454 (97,01%)	5 (1,07%)	9 (1,92%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Palol de Revardit	385	200	51,95%	180 (90,45%)	12 (6,03%)	7 (3,52%)	1 (0,50%)
Pia de l'Estany	Porqueres	3.533	1.335	37,79%	1.285 (96,33%)	26 (1,95%)	23 (1,72%)	1 (0,07%)
Pia de l'Estany	St. Miquel Campmajor	208	83	39,90%	79 (95,18%)	1 (1,20%)	3 (3,61%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Serinyà	914	347	37,96%	327 (94,24%)	9 (2,59%)	11 (3,17%)	0 (0,00%)
Pia de l'Estany	Vilademuls	677	243	35,89%	235 (96,71%)	1 (0,41%)	7 (2,88%)	0 (0,00%)

COMARCA	MUNICIPI	CENS	VOTS	PARTIC.	SÍ	NO	EN BLANC	NULS
Pia d'Urgell	El Palau d'Anglesola	1.718	656	38,18%	610 (93,56%)	23 (3,53%)	19 (2,91%)	4 (0,61%)
Pia d'Urgell	Golmés	1.425	348	24,42%	318 (91,64%)	11 (3,17%)	18 (5,19%)	1 (0,29%)
Pia d'Urgell	Ivars d'Urgell	1.528	671	43,91%	594 (88,66%)	37 (5,55%)	36 (5,40%)	4 (0,60%)
Pia d'Urgell	Linyola	2.348	788	33,56%	737 (93,89%)	19 (2,42%)	29 (3,69%)	3 (0,38%)
Ripollès	Pardines	143	66	46,15%	66 (100,00%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Ripollès	Planols	254	98	38,58%	92 (94,85%)	3 (3,09%)	2 (2,06%)	1 (1,02%)
Ripollès	Ribes de Freser	1.807	633	35,03%	617 (97,63%)	4 (0,63%)	11 (1,74%)	1 (0,16%)
Ripollès	Ripoll	9.574	2.346	24,50%	2.243 (95,73%)	73 (3,12%)	27 (1,15%)	3 (0,13%)
Ripollès	Toses	129	51	39,53%	51 (100,00%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Ripollès	Vallfogona de Ripollès	196	102	52,04%	95 (93,14%)	3 (2,94%)	4 (3,92%)	0 (0,00%)
Segrià	Alcanó	219	73	33,33%	68 (93,15%)	4 (5,48%)	1 (1,37%)	0 (0,00%)
Segrià	Alcarràs	6.172	1.155	18,71%	1.097 (94,98%)	51 (4,42%)	7 (0,61%)	0 (0,00%)
Segrià	Allés	296	127	42,91%	125 (98,43%)	2 (1,57%)	0 (0,00%)	0 (0,00%)
Segrià	Artesa de Lleida	1.257	400	31,82%	383 (96,23%)	7 (1,76%)	8 (2,01%)	2 (0,50%)
Segrià	Corbins	1.167	357	30,59%	340 (95,51%)	7 (1,97%)	9 (2,53%)	1 (0,28%)
Segrià	Llardecans	474	176	37,13%	155 (88,07%)	15 (8,52%)	6 (3,41%)	0 (0,00%)
Segrià	Sunyer	276	121	43,84%	106 (87,60%)	9 (7,44%)	6 (4,96%)	0 (0,00%)
Segrià	Torrebarbena	272	124	45,59%	106 (86,18%)	6 (4,88%)	11 (8,94%)	1 (0,81%)
Selva	Arbúcies	5.408	1.859	34,38%	1.781 (95,96%)	41 (2,21%)	34 (1,83%)	3 (0,16%)
Selva	La Cella de Ter	1.802	803	44,56%	770 (96,37%)	18 (2,25%)	11 (1,38%)	4 (0,50%)
Selva	Sant Hilari Sacalm	4.920	1.566	31,83%	1.516 (96,93%)	22 (1,41%)	26 (1,66%)	2 (0,13%)
Selva	Sta. Coloma de Farners	10.432	2.385	22,86%	2.291 (96,30%)	58 (2,44%)	30 (1,26%)	6 (0,25%)
Selva	Sils	3.962	823	20,77%	765 (93,07%)	45 (5,47%)	12 (1,46%)	1 (0,12%)
Solsonès	Clariana de Cardener	124	53	42,74%	50 (94,34%)	0 (0,00%)	3 (5,66%)	0 (0,00%)
Solsonès	Pinell del Solsonès	180	79	43,89%	77 (97,47%)	0 (0,00%)	2 (2,53%)	0 (0,00%)
Solsonès	Solsona	7.794	2.079	26,67%	1.977 (95,32%)	50 (2,41%)	47 (2,27%)	5 (0,24%)
Tarragonès	Constantí	5.267	689	13,08%	619 (90,23%)	56 (8,16%)	11 (1,60%)	3 (0,44%)
Urgell	Tàrraga	13.340	2.862	21,45%	2.690 (94,02%)	104 (3,64%)	67 (2,34%)	1 (0,03%)
Vallès Occ.	Castell del Vallès	18.218	3.551	19,49%	3.372 (95,04%)	118 (3,33%)	58 (1,63%)	3 (0,08%)
Vallès Occ.	Castellbisbal	9.280	1.566	16,88%	1.421 (91,09%)	103 (6,60%)	36 (2,31%)	6 (0,38%)
Vallès Occ.	Gallifa	179	92	51,40%	76 (82,61%)	10 (10,87%)	6 (6,52%)	0 (0,00%)
Vallès Occ.	Sant Cugat del Vallès	59.042	14.779	25,03%	13.630 (93,39%)	800 (5,48%)	164 (1,12%)	185 (1,25%)
Vallès Occ.	Sentmenat	6.209	1.273	20,50%	1.210 (95,28%)	39 (3,07%)	21 (1,65%)	3 (0,24%)
Vallès Occ.	Ullastrell	1.392	539	38,72%	515 (96,26%)	13 (2,43%)	7 (1,31%)	4 (0,74%)
Vallès Oriental	Candeeu	13.021	3.464	26,60%	3.174 (92,64%)	192 (5,60%)	60 (1,75%)	38 (1,10%)
Vallès Oriental	Les Franqueses del Vallès	8.400	741	8,82%	696 (94,57%)	27 (3,67%)	13 (1,77%)	5 (0,67%)
Vallès Oriental	St. Antoni de Vilamajor	4.437	1.149	25,90%	1.102 (96,58%)	24 (2,10%)	15 (1,31%)	8 (0,70%)
Vallès Oriental	Sant Celoni	13.765	2.998	21,78%	2.847 (95,03%)	120 (4,01%)	29 (0,97%)	2 (0,07%)
Vallès Oriental	St. Esteve Palautordera	1.815	837	46,12%	805 (96,18%)	15 (1,79%)	17 (2,03%)	0 (0,00%)
Vallès Oriental	Sant Pere de Vilamajor	3.258	842	25,84%	768 (91,43%)	49 (5,83%)	23 (2,74%)	2 (0,24%)
Vallès Oriental	Sta. Eulàlia Ronçana	5.429	1.070	19,71%	998 (93,36%)	46 (4,30%)	25 (2,34%)	1 (0,09%)

A. Mateu i J. Mula

, així està el pati

BARCELONA · ELS MOSSOS D'ESQUADRA IDENTIFIQUEN I ESCORCOLLEN VIANANTS A LES RODALIES DE LES CONCENTRACIONS ULTRES

Els feixistes es concentren “en defensa de la indissoluble unitat d'Espanya”

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Una setantena de persones convocades per l'organització neonazi Alianza Nacional es van manifestar a Barcelona el 13 de desembre a les dotze del migdia, coincidint amb les consultes populars per la independència que s'havien convocat a diversos municipis catalans. Sota el lema *Por la unidad de España: frente a los referendums separatistas*, els manifestants van recórrer el carrer Trafalgar des de la plaça Urquinaona fins l'Arc del

Alianza Nacional mobilitza la militància de Madrid, València i Saragossa per “plantar cara a uns referèndums il·legals promoguts per ERC”

Triomf, escortats per un ampli dispositiu policial. L'organització neonazi -que, entre d'altres coses, defensa la imposició del *ius sanguinis* com a criteri per depurar la població- va mobilitzar la militància de València, Saragossa i Madrid per -segons els organitzadors- “plantar cara a uns referèndums il·legals promoguts per ERC que posen en perill

MARTA MÉNDEZ

MARTA MÉNDEZ

A l'esquerra, els militants d'Alternativa Española es manifesten a la plaça Espanya de Barcelona. A la dreta, un moment de la marxa d'Alianza Nacional a plaça Urquinaona

la indissoluble unitat de la nació espanyola”. Durant el recorregut, es van poder sentir alguns *¡Arriba España! o España una y no cincuenta y una*. La convocatòria antifeixista que incitava a mostrar el rebuig de Barcelona a les concentracions feixistes no va donar resultats. Tanmateix, des d'algunes balconades, es van sentir crits que increpaven els manifestants i algun veí, fins i tot, va sortir al balcó a lluir l'estelada. Els antidisturbis van protegir la manifestació en tot moment. En aquest sentit, els Mossos van identificar i escorcollar arbitràriament alguns dels vianants que miraven atònits l'espectacle, però no ho va fer amb els manifestants, que van continuar

Alternativa Española aconsegueix aplegar 150 persones en una concentració protegida també per la policia catalana

crident consignes nazis amb total impunitat. Cal dir que la lectura final del manifest, on els organitzadors senyalaven l'exèrcit, el govern i els partits com a “traïdors a la pàtria” i es mostraven disposats a “de-

fensar Espanya amb la vida si fa falta”, es va fer enmig d'un doble cordó policial, i amb quatre gats mirant-s'ho, encuriosits, sota el plugim.

El mateix dia, però una hora més tard, al voltant de 150 persones es van concentrar a la plaça Espanya, convocades per l'organització nacional-catòlica Alternativa Española (AES). Protegida, també, per un ampli dispositiu policial, l'organització -que també ha destacat per les mobilitzacions en contra de l'avortament- va defensar “el caminar polític al servei de les veritats eternes que sorgeixen del reconeixement exprés de la Llei de Déu”, que es materialitza -segons AES- “en la indissoluble unitat d'una Espanya basada

en els principis de la defensa de la família i el dret a la vida”. Durant la concentració, es van poder veure gestos de complicitat -com encaixades de mans i somriures- entre la militància d'AES -que principalment es va desplaçar des de Madrid, però també d'alguns barris de l'Hospitalet de Llobregat i Barcelona- i els Mossos d'Esquadra.

La Falange Española de las JONS va desconvocar les concentracions a última hora com a mostra de rebuig davant la decisió del Departament d'Interior de traslladar el dia de la convocatòria i va denunciar “la passivitat del govern davant les consultes independentistes, clarament contràries a la Constitució Espanyola”.

MOLINS DE REI · QUINZE POLICIES PRENEN UNA ZONA PÚBLICA DE BARBACOES PER DEFENSAR UN ACTE CONTRARI A LES CONSULTES

Els Mossos blinden el Butifarrèndum de Ciudadanos i retenen 13 independentistes

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

Dues furgonetes antidisturbis, al voltant de dotze agents uniformats i tres policies de país van prendre i blindar la zona pública de barbacoes de Santa Creu d'Olorda (Molins de Rei), el 13 de desembre, per custodiar i protegir un acte organitzat per Ciudadanos amb l'objectiu de ridiculitzar les consultes independentistes celebrades el mateix dia. Un grup d'independentistes format per tretze persones va decidir desplaçar-se fins a la zona de barbacoes per fer un acte de protesta i denunciar “la manca de respecte de Ciudadanos davant les consultes democràtiques impulsades a través de l'esforç popular”. Quan el grup d'independentistes va mostrar les estelades per penjar-les a diferents racons

de Santa Creu, els Mossos d'Esquadra se'ls van llençar a sobre i els van arraconar contra una de les parets del restaurant que hi ha a la zona de barbacoes. El grup de mossos va retenir les tretze independentistes du-

La policia catalana denuncia dues persones per desobediència a l'autoritat i les reté durant una hora

rant una hora, les va identificar i va denunciar dues persones per desobediència a l'autoritat. El motiu al·legat

XAVI MARTÍ

El cartell del Butifarrèndum pretén ridiculitzar les consultes independentistes

pels Mossos per retenir i identificar aquest grup de persones va ser que

“els independentistes, quan han tret les estelades, han incitat a la violèn-

cia”. Els policies també van dir que l'acte de Ciudadanos comptava “amb permís” per dur-se a terme.

El Butifarrèndum, presentat amb un cartell que imitava el disseny del cartell de les consultes i on es va substituir el sobre per una botifarra, va comptar amb la presència d'Albert Rivera. Ciudadanos, per organitzar aquest acte d'escarni i fer veure que no hi estaven darrera, es va inventar l'Asociación Gastronómica y Cultural Butifarrèndum i van dir que “aquest grup era qui l'havia dut a terme”. A la seva web, Ciudadanos va publicar: “No estarem al carrer amb els extremistes independentistes (...) Si tenim quelcom a celebrar com a catalans és la nostra gastronomia (...) si et donen la brasa amb el rotlle de la pàtria, posar-hi una botifarra”. El Butifarrèndum va aplegar uns 70 militants de Ciudadanos.

, així està el pati

Marxa de torxes pel cinquè aniversari de la mort de *Rugé*

Més de 150 persones van participar, el 12 de desembre, a la marxa antifeixista del cinquè aniversari de la mort del gracienc Roger Albert, conegut com a *Rugé*, que va ser apunyalat per un jove neonazi durant les festes de Gràcia de l'any 2004 i va morir a l'hospital tres mesos després. La protesta anava encapçalada per una trentena de torxes i una pancarta on es llegia *Cap lloc pel feixisme*. Durant el recorregut, que va arrencar a la plaça Catalunya de Barcelona i va acabar al metro de Fontana, es van fer pintades i es van llançar coets i petards. També es va denunciar la impunitat feixista i es va recordar els casos Palomino i Lucrecia.

ALBERT GARCIA

GRAMENET · CORRUPCIÓ

Connexions entre l'exalcalde Muñoz i els seus familiars i empreses adjudicatàries de projectes urbanístics

Aitor Blanc

barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Una sèrie d'informes elaborats per l'equip jurídic de Gent de Gramenet, titulats *Santa Coloma era un negoci més de l'exalcalde de Muñoz?*, relacionen l'exalcalde de Santa Coloma de Gramenet, Bartomeu Muñoz -actualment empresonat per la seva imputació en l'anomenat cas *Pretòria*-, i l'empresa Construcciones Edisan SA, la primera adjudicatària del procés de construcció i remodelació del mercat del barri de Fondo. Els informes recullen aquesta informació: "Dues empreses amb idèntic domicili social, objecte social, vinculació laboral i dependència entre els socis i apoderats de Zellinghen Gestión Inmobiliaria i Niesma Corporación i, per tant, en legítima successió empresarial, són finalment comprades i adquirides per Construcciones Edisan". Josepina Calvet (mare de Bartomeu Muñoz, també imputada pel cas *Pretòria*) consta com a representant legal de Zellinghen Gestión Inmobiliaria; el propi alcalde Muñoz consta com a responsable últim de l'adjudicació de l'obra a l'empresa Construcciones Edisan SA, la primera adjudicatària del procés de construcció i remodelació del mercat del barri de Fondo.

Segons s'indica, l'empresa Zellinghen Gestión Inmobiliaria va ser comprada per Luí Garcia *Luigi* (un dels principals imputats pel cas *Pretòria* juntament amb Muñoz) abans de donar-se de baixa i Construcciones Edisan va comprar participacions de l'empresa Niesma Corporación. Tanmateix, el propi xòfer de *Luigi*, Manuel Valera Navarro, consta com a apoderat conseller de la primera empresa, que manté la seva activitat entre els anys que es van desenvolupar les operacions per la venda dels terrenys de Marina Badalona i del Centre Comercial Gramenet, anomenat Cúbics.

El 21 de gener de l'any 2000, Bartomeu Muñoz va manifestar davant de notari que es trobava domiciliat al carrer Sant Silvestre número 52 de Santa Coloma de Gramenet. Segons les dades públiques del Registre Mercantil Central, la societat mercantil Cuatro esquinas SA té el seu domicili social al mateix edifici i té Josepina Calvet com a administradora única. Segons les dades extretes del registre, Calvet consta com a administradora única d'altres empreses de l'àmbit immobiliari i de la construcció com Unió Patrimonial Leridana SL, Promociones MC SA -Gent de Gramenet relaciona les sigles MC amb els cognoms de l'alcalde, Muñoz Calvet- i Cuatro Plumas SL, juntament als seus tres fills Bartomeu, Francisco Javier i Félix.

ROBERT BONET

El Casal Popular de Gràcia no podrà ser part del judici

Un jutjat civil de Barcelona ha ratificat la decisió d'impedir la presència del Casal Popular de Gràcia a la vista judicial per desallotjar-lo. L'única opció per ser-hi presents passava per dipositar 30.000 euros de caució, una via descartada des del principi. Ara, l'amenaça de desallotjament es pot fer real en poques setmanes. Davant d'aquest panorama, prop de 700 persones es van manifestar el 12 de desembre pels carrers de la vila. La marxa va passar pel Torrent de l'Olla, Gran de Gràcia i la plaça de la Vila, amb punt final a la plaça de la Revolució. Allà, es va llegir un manifest de la Plataforma d'Entitats Juvenils i de l'Assemblea de Joves. Tot seguit, van cremar un ninot que simbolitzava un especulador i van fer un concert.

PALMA · LA CONCENTRACIÓ ES CONVERTEIX EN UNA MARXA I PRESENTA UN OBJECTIU CLAR: JAUME MATAS

1.000 persones contra la corrupció política

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

No se sabia quanta gent hi aniria. Tampoc no se sabia qui l'havia convocada i si hi havia cap organització al darrere. Però tot això era igual. El 13 de desembre, un miler de ciutadans i ciutadanes es van manifestar contra la corrupció política a Palma.

Tot va ser improvisat completament, però ple d'imaginació. Hi havia tota mena de pancartes. Algunes d'elles reclamaven el cap de Maria Antònia Munar -presidenta del Parlament de les Illes i imputada en dos processos per corrupció política- i se l'equiparava amb Maria Antonieta d'Àustria, reina de França que va morir guillotinata el 1793. També n'hi havia en contra de Miquel Nadal, que era conseller de Turisme fins fa tot just dues setmanes. Va dimitir amb dues causes judicials a l'esquena. Però, sobretot, la majoria dels crits i de

les pancartes tenien un objectiu clar: l'expresident popular Jaume Matas.

Al principi, tot just hi havia dos centenars de persones i ningú no se'n va estranyar; tothom s'esperava que la convocatòria tindria poc èxit perquè s'havia fet exclusivament a través de Facebook. Però, de fet, el dia abans, ja hi havia 3.000 adhesions a la convocatòria de la xarxa i, en poc menys d'una hora, un miler de persones es van reunir al passeig del Born. De cop i volta, algú va alçar el crit: *Anam a ca' l'Matas!* Ja feia estona que tothom sospitava que la concentració s'acabaria convertint en una manifestació. I va ser així. El palauet de Matas era molt a la vora. Però la marxa no va acabar allà. Després d'esgargamellar-s'hi una estona, la manifestació va canviar de rumb, fins a les portes del Parlament. Va continuar fins arribar davant del Consell de Mallorca i, finalment, la protesta va acabar davant de l'ajuntament.

ENRIC BORRÀS ABELLÓ

Una de les pancartes que es van poder veure durant la marxa contra la corrupció

A la protesta, hi havia gent de totes les edats, des de nadons als braços fins a avis amb bastó. Cridaven -entre indignats i resignats- pels polítics que els havien tocat: "Cada quinze dies n'imputen un grapat!", s'exclamava una dona que parlava amb una amiga.

Però, com si es riguessin de les manifestants, fins i tot hi van anar alguns polítics i alts càrrecs com l'exbatlle de Palma, Ramon Aguiló; Antoni Rami, exconseller del PP; la directora d'Ona Mallorca, Emma Socas, i el secretari del Consell, Jeroni Mas.

, reportatge

Un camp doble titu

A rreu d'Europa, existeixen uns espais on van conviure la crueltat, el sadisme, la voluntat d'infringir terror, l'assassinat, la tortura, la violació, els experiments mèdics, la imposició de la fam i del treball forçat i l'abús de poder amb els sentiments de les persones preses: l'enyorança, la por, l'esperança, l'amor, la solidaritat, la pèrdua, la llibertat i les ganes de riure i viure.

Un d'aquests llocs és Sachsenhausen, situat a Oranienburg, a 35 quilòmetres de Berlín. Aquest camp de concentració, el primer fet pels nazis juntament amb Dachau, va ser construït el 1936 per presoners polítics i, fins el 1945, s'hi van empresonar més de 200.000 persones de més de 30 nacionalitats. En un principi, els presoners eren adversaris polítics, després jueus, gita-

nos o homosexuals. El 1939, presoners i soldats dels estats ocupats.

Les execucions en els presoners polítics (entre 13.000 i 15.000 morir), però també sinar jueus, fins a ser traslladats a Auschwitz. A causa de la pressió de Berlín, Sachsenhausen es va convertir en el camp de treball de tots els presos de la concentració nazi i d'entrenament.

Les preses havien de treballar als 100 camps de treball i indústria d'armes a Sachsenhausen. Tot i així, es va idear com un camp de treball prop de 100.000 presoners morir en aquest camp per diverses causes: gana, malalties,

FOTO A FOTO:

- 1- Entrada al camp de presoners, l'anomenada "Torre A".
- 2- Reixa de ferro de la porta de la "Torre A" amb el lema "El treball allibera".
- 3- Barracons 38 i 39: entre el novembre del 1938 i l'octubre del 1939, els presoners de Sachsenhausen van ser assassinats aquí.
- 4- Sala d'Autòpsies: aquí es feien les autòpsies dels presoners i dels cadàvers.
- 5- Lavabos dels barracons 38 i 39.
- 6- Una de les cel·les de l'edifici de càstig del camp de concentració, on es portaven a terme les penes imposades, sinó que també es feien experiments mèdics.
- 7- Restes dels crematoris situats a l'"Estació Z", l'edifici que els presoners de Sachsenhausen, no es van retirar del tot les restes dels crematoris.
- 8- Passadís de cel·les de la presó de la Gestapo.
- 9- En aquests tres pals de la presó del camp de concentració de Sachsenhausen van ser executats combatents polítics.
- 10- Forat de ventilació del dipòsit de cadàvers de la fossa d'afusellaments.
- 11- Murs del camp de concentració de Sachsenhausen vigilat pels nazis.
- 12- Letrines dels barracons 38 i 39.
- 13- A la fossa d'afusellaments van ser executats combatents polítics.

3

4

de ularitat

uals i, a partir de
de guerra i ciu-
ats europeus

ns es van centrar
s de guerra soviè-
o i 18.000 van
nbé es van assas-
que van ser
schwitz el 1942.
oximitat amb
hausen es va
centre adminis-
s camps de con-
i en el camp
de les SS.

avien de treballar
uxiliars de la
ament de Sach-
i que no es va
ntre d'extermini,
o presoners van
sistema de
sos motius:
s, maltractaments,

experiments mèdics o opera-
cions d'extermini sistemàtic.

El 1942, van obligar els presos a construir l'anomenada *Estació Z*, un edifici d'execucions que tenia una habitació amb forques, una zona d'afusellaments i quatre crematoris. El 1943, es va muntar una petita càmera de gas a l'*Estació Z*. Als barracons d'infermeria, s'hi van cometre crims mèdics: l'esterilització, la castració, l'eutanàsia de malalts i els experiments amb persones vives per tractar malalties com la malària, el tifus, la tuberculosi, la febre tifoide, la febre groga o l'hepatitis infecciosa.

Un cop acabada la guerra, el servei secret soviètic (NKWD) va tornar a obrir Sachsenhausen. La majoria dels seus edificis (menys el crematori i les instal·lacions d'extermini) es van continuar utilitzant. Al camp hi havia fun-

FOTOGRAFIA:
Mendeztrives
TEXT: Xavi Martí

cionaris nazis, dissidents polítics i persones detingudes arbitràriament pels tribunals soviètics. Fins el seu desmuntatge l'any 1950, per aquest camp hi van passar unes 60.000 persones, 12.000 de les quals van morir per malalties i desnutrició.

Però els camps de concentració no són un invent exclusiu de nazis i soviètics (la URSS els utilitzava des de 1920). Els britànics els van fer servir a Sud-àfrica durant la Segona Guerra Bòer, els espanyols, coincidint amb la Guerra d'Independència de Cuba i els nord-americans amb concitadans d'ètnia japonesa després de l'atac a Pearl Harbor. Els camps de concentració, a més, no són un record del passat: encara hi ha persones torturades i tancades a Guantánamo. I els Centres d'Internament d'Estrangers són la seva versió actual.

7

10

13

treball us farà lliures".

del 1942, les SS hi van tancar tots els presoners jueus.

morts o assassinats. A la planta baixa d'aquest edifici hi havia diverses sales que funcionaven com a dipòsits

entració. Aquest edifici va servir com a presó del camp i de la Gestapo. A les cel·les de càstig no només s'hi tancaven presoners especialment importants.

acollia les instal·lacions d'extermini. Els soviètics van destruir aquest edifici i, gràcies a la pressió d'antics restes dels crematoris.

ó, les SS i la Gestapo penjaven els presoners pels braços durant hores per torturar-los i buscar confessions. fusellaments. s per una torre.

de la resistència, objectors de consciència o condemnats pels tribunals especials nazis.

, així està el pati

CASTELLDEFELS • ENTRE LES TREBALLADORES JA S'HAN DETECTAT UN TOTAL DE 8 CASOS DE CÀNCER QUE PODRIEN SER CAUSA DE L'AMIANT

La plantilla de Correus lluita per aconseguir seguretat laboral i millores al local

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Diverses treballadores del centre de Correus de Castelldefels (Baix Llobregat) estan duent a terme una lluita per dignificar els seus llocs de treball i exigir millores al local, mesures de seguretat laboral i menys volum de feina a fer. La lluita de les treballadores de Correus Castelldefels no és nova. El solar on actualment hi ha l'edifici de Correus era propietat de l'empresa Rocalla -que fabricava fibrociment amb amiant (un producte que va ser prohibit l'any 2002 per ser causant de càncer)-, que més tard va ser comprada per l'empresa Uralita. La fàbrica va ser ensorrada fa uns anys, però tota la zona del voltant va quedar contaminada per les partícules d'amiant. De fet, entre els anys 1995 i 2007, la plantilla de Correus -d'unes 50 persones- ha registrat vuit casos de càncer. Arran d'això, diverses persones van començar a denunciar els casos i es van posar en contacte amb la gent afectada per l'amiant de Cerdanyola a través dels advocats. Llavors, van veure que hi havia moltes persones que vivien a prop de la fàbrica de Rocalla i antigues treballadores que havien tingut càncer. Finalment, l'any 2002, la Mútua Fraternidad (mútua de Correus) va fer un estudi sobre l'amiant al centre, però va acabar amb la conclusió que no po-

La manifestació del 12 de desembre a Sant Vicenç dels Horts crida contra els acomiadaments a Correus i a d'altres empreses

dia haver-hi vinculació entre els càncers de la plantilla i l'antiga fàbrica de fibrociment. Uns mesos més tard, la Generalitat va presentar un informe on deia que no es podia determinar que a Correus hi hagués un clúster -un mínim de gent afectada perquè es

consideri problema laboral. La resposta de la plantilla -que incloïa un contrainforme mèdic- va ser que la proporció de treballadores que havien considerat estava molt per sobre del que era realment, ja que també comptaven la gent que havia treballat molt

poc temps a l'empresa, fins i tot amb contractes d'un dia. Després de diverses manifestacions i molta pressió del veïnat, es va aconseguir que la Generalitat fes un protocol de seguiment per les treballadores i afectades de Rocalla.

Favoritisme dins l'empresa

A partir d'aquesta lluita, les treballadores de Correus van decidir que havien de començar una lluita perquè es reconguin els seus drets laborals. Va ser llavors que van començar a sorgir els problemes i els intents de divisió dins l'empresa. Diverses treballadores -algunes de les quals han creat la secció sindical de la CGT- van denunciar que hi ha un tracte de favor cap a determinades persones dins l'empresa i que, en canvi, a d'altres, se'ls obren expedients sota qualsevol pretext, com per exemple arribar deu minuts tard en tot un mes. A més, també denuncien que una treballadora eventual va ser assetjada laboralment pel cap de secció de l'empresa. Segons algunes treballadores de Correus, els problemes que estan afectant aquesta empresa els darrers temps, en general, podrien respondre a la intenció de la UE de liberalitzar el sector postal a partir de l'any 2011. Les sospites podrien venir a partir de l'augment de feina o productivitat o a la reducció de plantilles.

Manifestació a Sant Vicenç

Prop de 50 persones es van manifestar, el 12 de desembre a Sant Vicenç dels Horts, en contra de l'acomiadament d'un delegat sindical de la CGT Correus de Sant Vicenç i d'un treballador eventual i dos delegats sindicals de la CNT a la Fundació Iris i a l'empresa municipal de Sant Boi, Coressa.

CATALUNYA • EL SECTOR DE LES TECNOLOGIES DE LA INFORMACIÓ I LA COMUNICACIÓ ÉS UN DELS QUE PATEIX MÉS LA PRECARIETAT

La CGT impulsa la Coordinadora d'Informàtica contra la subcontractació

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

El sector de la informàtica o, com es coneix en l'àmbit laboral, el sector de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC), és un dels que pateix més la precarietat i les males condicions en els seus llocs de treball. Sota moltes d'aquestes empreses, en realitat s'hi amaguen empreses de treball temporal (ETT). Entre d'altres pràctiques de la majoria d'empreses del sector, aquestes duen a terme el que es

coneix com a *bodyshopping*. Aquesta pràctica consisteix a fonamentar els seus ingressos en la contractació temporal o per obra i servei continuada, amb tot el que això suposa: salaris baixos i pocs drets laborals. Més tard, la feina d'aquestes persones és venuda a altres empreses a un preu més alt.

Per totes aquestes raons, el sindicat CGT ha impulsat una Coordinadora d'Informàtica amb diverses seccions sindicals a diferents empreses del sector com Corital, Atos, Origin, IBM, IN-DRA o EDS. A més, també té presència a

moltes administracions públiques. La intenció de la Coordinadora, segons la CGT, és la d'intentar "articular un sindicalisme que superi la fragmentació imposada", ja que aquest és un sector on els nivells d'afiliació a sindicats i "de coneixement dels drets laborals més elementals" són molt baixos. La CGT, a través d'aquesta coordinadora, pretén començar a fer un treball de conscienciació i mobilització perquè creu que "es tracta d'un sector que s'està proletaritzant paulatinament" i que cada vegada es veu menys "a si mateix com

una elit". El primer conveni col·lectiu del sector es va signar l'any 1982. La CGT denuncia que, setze convenis i 26 anys després, no s'ha aconseguit cap millora significativa col·lectiva, "estem com al principi, sense tenir un conveni on es reculli algun avantatge o dret millor als que ja existeixen a l'Estatut dels Treballadors". L'actual conveni del sector continua sense millorar les condicions. Un exemple d'això és que, a dia d'avui, el conveni recull les escales salarials de l'any 2007, cosa que a la pràctica implica una congelació salarial de

dos anys. Així doncs, la CGT reclama aspectes tan bàsics com la pujada dels salaris, la regulació de la subcontractació, que s'acabi amb les seccions il·legals encobertes a altres empreses o que s'actualitzin les categories professionals. Tot això, mentre van arribant notícies que afirmen que la patronal del sector pretén desregular -encara més- el marc laboral del sector i permetre definir les condicions laborals per províncies, fet que acabaria amb els drets col·lectius de les treballadores del sector.

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = pppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

QUE SONI
www.quesoni.cat

Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.

Telèfons de contacte:
Uri: 626 824 345
Tobal: 677 338 594
Pep: 699 694 872

Cardedeu, Països Catalans info@quesoni.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

SOLIDARIDAD OBRERA

Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
http://soliobrera.cnt.es
soliobrera@cnt.es

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

DINAMARCA · MANIFESTACIONS MULTITUDINÀRIES I DETENCIONS MASSIVES ARRAN DE LA CONFERÈNCIA PEL CLIMA DE L'ONU

“Copenhagen, una nova Seattle”

Paolo Gerbaudo
Copenhagen

La batalla entre la policia i els manifestants contra la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic va ser dura i llarga. Un centenar –segons fonts policials– o 400 i fins a 900 persones –segons l'organització– van ser detingudes, envoltades per la policia, emmanillades i carregades als furgons i autocars dels agents danesos, que es van aprofitar dels enfrontaments amb la part més militant de la marxa per aïllar la cua de la manifestació on es concentrava el *black bloc*. La policia va utilitzar de manera massiva el dret d'arrest preventiu –aprovat recentment al parlament danès–, que permet retenir la detinguda fins a dotze hores a la comissaria. L'actitud repressiva de la policia va caure sobre una manifestació festiva i pacífica que va veure desfilar 100.000 persones de més de 500 organitzacions, vingudes a Copenhagen per protestar contra l'elit política i econòmica del planeta, que continua impeding la recerca d'una solució davant l'escalfament global de la terra.

Les pancartes demanaven “justícia climàtica” i deien “Planeta, no negoci”

La marxa directa al Bella Center, on se celebra la conferència de les Nacions Unides fins el 18 de desembre, va sortir el 12 de desembre dues del migdia de la plaça del Parlament. El mateix lloc on, a la matinada, membres de Friends of the Earth havien representat el nou diluvi de Noè per denunciar el risc de la pujada dels nivells del mar i l'augment d'huracans i tempestes desencadenades arran de l'augment de les temperatures. A la capçalera de la marxa, s'hi desplegaven les organitzacions moderades, els partits socialistes i ecologistes. Més enrere, les activistes de la coalició Climate Justice Action i les pancartes verdes de Vía Campesina. El grup més militant del moviment –dins el qual es trobava el *black bloc*–, amb bufandes i màscares per cobrir-se la cara del vent i de la mirada atenta de les càmeres de la policia, tancava la imponent serp humana. Entre els manifestants també hi havia personatges coneguts del moviment no-global com Naomi Klein, que la setmana anterior havia definit Copenhagen com una nova Seattle. Al seu costat, una marea de cares noves, molt joves, radicals davant l'emergència climàtica. Noves organitzacions, noves banderes i nous eslògans del moviment no-global respecte el clima, que veu la conferència com una etapa decisiva en la lluita contra l'efecte hivernacle.

Les pancartes escrites per les manifestants demanaven “justícia climàtica” i afirmaven “Planeta, no negoci”. També advertien que no hi ha un món de reserva en cas que el que tenim acabi torrat gràcies a les diverses emissions sense fre. Activistes vestits de pingüí i d'ós polar van intentar aturar la desfeta del gel, mentre joves d'estètica hippie –porro en mà, com si es tractés d'una arma impròpia– cridaven que el consum de carn és una de les principals causes de l'efecte hivernacle. Més enrere, joves famílies daneses barrejades amb vianants i bicicletes mostraven la seva preocupació per la sort de la seva mainada en un país que podria acabar sota l'aigua.

MINIMALISTIC

MINIMALISTIC

KK+

Diferents moments de les manifestacions celebrades el 12 de desembre a Copenhagen per cridar contra el canvi climàtic. A sota, la policia danesa emmanilla les manifestants i les reté assegudes a terra

Lasse, de 37 anys, du a les espatlles el seu fill de tres: “M'agradaria que cresqués en un món on encara es puguin veure flocs de neu”. Ingrid, de 26 anys, parisenca, porta un flotador de cartró al coll, pintat de blanc i vermell amb el text *El canvi climàtic mata*. “Els governs han d'adoptar polítiques concretes respecte el clima”, afirma. “No s'ha de corregir el clima, cal canviar el sistema que ha causat el canvi climàtic”. Els enfrontaments entre els manifestants i la policia van esclatar quan la marxa passava prop de Christiania, el barri ocupat des de 1971 i símbol del moviment anarquista danès. El *black bloc* va llençar un parell d'explosius als agents i després van marxar per una carrer seguits d'una furgoneta de policia. El pas següent dels agents va ser envoltar i detenir més d'un centenar de persones. Una hora més tard, hi havia nous enfrontaments als carrers Amagerbro, a mig camí entre el centre de la ciutat i el Bella Center. En aquest punt, la policia va decidir fer fora la cua de la marxa i va envoltar i emmanillar 200 persones més, que van romandre assegudes a l'asfalt glaçat durant hores abans de ser conduïdes a les comissaries.

D'altra banda, malgrat el comportament de la policia, el gruix de la manifestació va aconseguir arribar sense incidents davant del Bella Center. Les detencions són una mostra més de la preocupació de la policia danesa davant la conferència, que tot i haver concentrat quasi la meitat de les forces de l'ordre del país a la capital, tenia por que la situació li fugís de les mans. El vespre del 12 de desembre, després de la gran protesta, 78 manifestants més van ser detingudes en una marxa al barri de Norrebro. Luca Casarini, que va participar a la manifestació amb el grup de 200 activistes arribats de Bolonya i del Veneto, diu que “això demostra en què consisteix el dret de protesta a la respectable democràcia danesa”. Després de les detencions del dia 12, ara, tots els ulls miren cap a la manifestació *Reclaim the Power* (Reclama el poder) prevista pel 16 de desembre. Les activistes de Climate Justice Action han promès d'envair el Bella Center per fer-hi una assemblea popular sobre el canvi climàtic. Però, vista l'actitud que va mostrar la policia el 12 de desembre, és probable que els agents vulguin dispersar la manifestació abans que s'apropi al centre de conferències.

, roda el món

XILE · EL 44% DE VOTS
La dreta guanya la primera volta de les eleccions xilenesIvet Eroles Palacios
Santiago de Xile

Tots els pronòstics s'han complert: farà falta una segona volta d'eleccions per designar el futur president de la República de Xile. El candidat de la dreta, Sebastián Piñera, que encapçala la llista de la Coalició pel Canvi, ha tret la primera majoria amb el 44,03% dels vots. El que no s'esperava era que hi hagués tanta diferència amb el segon més votat, Eduardo Frei, el candidat de la Concertació, una coalició de centre-esquerra que ha estat al poder des de la tornada a la democràcia i que ha tret un 29,62% dels vots. Frei se situa a catorze punts del seu adversari i, per tant, encara es fa més palpable la possibilitat d'un Xile governat pel gran empresari Piñera. D'altra banda, també s'ha produït un resultat històric: el Partit Comunista ha aconseguit tres diputats. Des del govern d'Allende, cap diputat del Partit Comunista no havia pogut entrar al Parlament i l'elecció d'ahir trenca amb aquesta exclusió.

Farà falta una segona volta d'eleccions, que es portarà a terme el 17 de gener

Amb aquestes grans diferències, comença una nova campanya per les eleccions del 17 de gener, en què els candidats a la presidència intentaràn captar els vots del candidat independent Marco Enríquez Ominami -que ha tret un 20,12% dels vots a la primera volta- i el de l'aliança Junts Podem, Jorge Arrate, que n'ha aconseguit el 6,21%. Ominami va sortir de la Concertació aquest mateix any i representa un sector descontent que ha exercit un vot de càstig contra la coalició de centre. Així doncs, caldrà veure la reacció del seu electorat, crucial per donar la victòria o no a Eduardo Frei.

En un país amb gairebé disset milions d'habitants, tan sols prop de vuit milions estan inscrits al registre electoral. A Xile, la inscripció és voluntària i, un cop feta, el vot és obligatori, però, de cara a les properes eleccions, la inscripció serà automàtica i el vot opcional. El patró de l'electorat xilè està profundament envellit i el cens gairebé no s'ha renovat des que les votants es van inscriure per participar al plebiscit de l'any 1988, quan es va decidir posar fi a la dictadura de Pinochet.

ENTREVISTA · PARLEM AMB LES CÒNSOLS DE VENEÇUELA, CUBA I L'EQUADOR, PAÏSOS INTEGRANTS DE L'ALBA

“Som països amb un gran potencial per construir una alternativa per l'Amèrica Llatina”

Els mandataris dels països que formen l'Alianza Bolivariana para los pueblos de Nuestra América (ALBA) es van reunir els dies 13 i 14 de desembre a l'Havana per acordar el nou impuls cap a la unitat llatinoamericana. Les cònsols a Barcelona de Veneçuela, Cuba i l'Equador -Marcela Khan, Iraida Guerrero i Freddy Arellano, respectivament- es van reunir a Lleida, convidades pel Casal Amics de Cuba. Entrevistades per la DIRECTA, van posar de manifest que l'ALBA pot esdevenir un contrapoder davant les ànsies hegemòniques dels EUA a la zona.

J. M. Coll Ardanuy
Directa Ponent

Amb quin esperit neix l'ALBA?
Freddy Arellano: Com a braç operatiu del socialisme del segle XXI, l'ALBA neix com un esquema d'integració a fi de preservar la sobirania i la identitat d'Amèrica Llatina. Això s'aconsegueix a partir de la solidaritat i la cooperació entre els diferents països que conformen l'ALBA i repudiant qualsevol tipus de tutela i d'intervenció forastera.

Marcela Khan: L'ALBA vol eliminar l'asimetria entre els països amb la creació de mecanismes de compensació que acabin amb els intercanvis desiguals que fan que els països pobres competeixin en desavantatge contra països amb una capacitat econòmica molt superior.

Iraida Guerrero: Al contrari d'altres propostes d'integració com l'ALCA, que se centra en els interessos del gran capital, l'esquelet de l'ALBA és la qüestió social, és a dir, la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials.

Això passa per un nou model d'economia integral...

MK: Evo Morales va proposar que els països de l'ALBA no només centressin els seus esforços en la solidaritat, l'educació i la salut, sinó que també cooperessin en l'àmbit econòmic i establissin nous intercanvis comercials a través d'un nou tractat entre països, el TCP.

FA: És molt important que impulsem la complementarietat de les nostres economies per solucionar les mancances que té cada país als diferents sectors. Per què hem de recórrer a la

ARIADNA NIETO

Texaco si podem importar petroli de Veneçuela? En aquest sentit, l'ALBA ja comença a donar els seus fruits: la refinaria més gran del Pacífic s'està construint a l'Equador amb capital veneçolà i equatorià.

“Per què hem de recórrer a la Texaco si podem importar petroli de Veneçuela?”

Quins són els principals riscos de l'ALBA?

MK: No són nous: la constant acció conspiradora de l'Imperi, les maniobres de les oligarquies natives per desestabilitzar els governs d'esquerra, l'herència de la gestió dels anteriors governs neoliberals i el pes de la burocràcia, que encara és molt important. Tanmateix, també tenim fortaleces: som països rics en recursos i amb un gran potencial i compromís per construir una alternativa per l'Amèrica Llatina.

IG: Una altra de les virtuts de l'ALBA és la rapidesa amb què els seus països membres reaccionen en bloc da-

vant de problemes com la crisi alimentària o el cop d'Estat a Hondures. **Primer el cop a Hondures, després la instal·lació de bases nord-americanes a Colòmbia... Tenen la percepció que s'està acabant la pax romana a la zona, just quan comença l'era Obama?**

MK: De moment, Obama ha fet gestos d'apropament, però ha de resoldre els seus problemes interns i deslligar-se de la influència del Pentàgon per aconseguir el control de la situació.

FA: La posició d'Obama no és la de Bush. Tanmateix, és quasi impossible que l'empatia es tradueixi en canvis en el model comercial basat en les grans transnacionals. Si n'és capaç, haurem d'esperar un segon mandat per veure-ho.

Recentment, l'ALBA ha acordat la creació d'una nova moneda pel comerç exterior entre els seus països membres, el sucre.

FA: El sucre és una iniciativa impulsada per l'Equador i acceptada a la cimera de Cochabamba, amb l'objectiu d'evitar la influència malèfica del dòlar en els intercanvis comercials entre països. És un sistema de compensació que evita la dependència respecte al dòlar. Amb l'adveniment de la crisi, el dòlar s'ha afeblit i això ha repercutit en les nostres econo-

mies. No és possible que financem els països responsables de la crisi fent servir la seva divisa. El sucre és un intent de trencar amb aquest colonialisme.

“No és possible que financem els països responsables de la crisi fent servir la seva divisa”

L'intent de l'ALBA d'esdevenir un contrapoder davant l'hegemonia nord-americana a la zona pot servir de referent per a l'esquerra europea?

MK: La nova esquerra llatinoamericana té diferències conceptuals importants amb l'europea. Nosaltres defensem la tesi del socialisme del segle XXI i m'agrada pensar que, amb el procés d'integració de l'ALBA, l'estem fent operatiu. A Europa, l'esquerra ha tendit a seguir models més teòrics, mentre que a l'Amèrica Llatina les accions han precedit la teoria. Hem de trobar la manera de jugar ambdues estratègies amb algun sistema de comprensió i d'actuar d'una forma més duradora en el temps.

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

pàgines
+
continguts
actualitat
+
anàlisi
+ Suma-t'hi

Una altra manera de treballar és possible

oferta
demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Catalunya

Possible!!!

Núm. 112 Desembre '09
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

, roda el món

GUINEA EQUATORIAL · UNES ELECCIONS SENSE GARANTIES PERMETEN LA REELECCIÓ DEL DICTADOR OBIANG

La victòria del silenci

Jordi Sant
Barcelona

Un cop més, assistim perplexes a la reelecció de Teodoro Obiang Nguema com a president de la República de Guinea Equatorial pels pròxims set anys. Si bé les estratègies per assegurar una victòria del Partit Democràtic de Guinea Equatorial (PDGE) han estat diverses des de la celebració de les primeres eleccions de 1991, les promeses del dictador d'acceptar la presència de periodistes estrangers i observadors internacionals independents als comicis del 29 de novembre feien albirar un possible canvi.

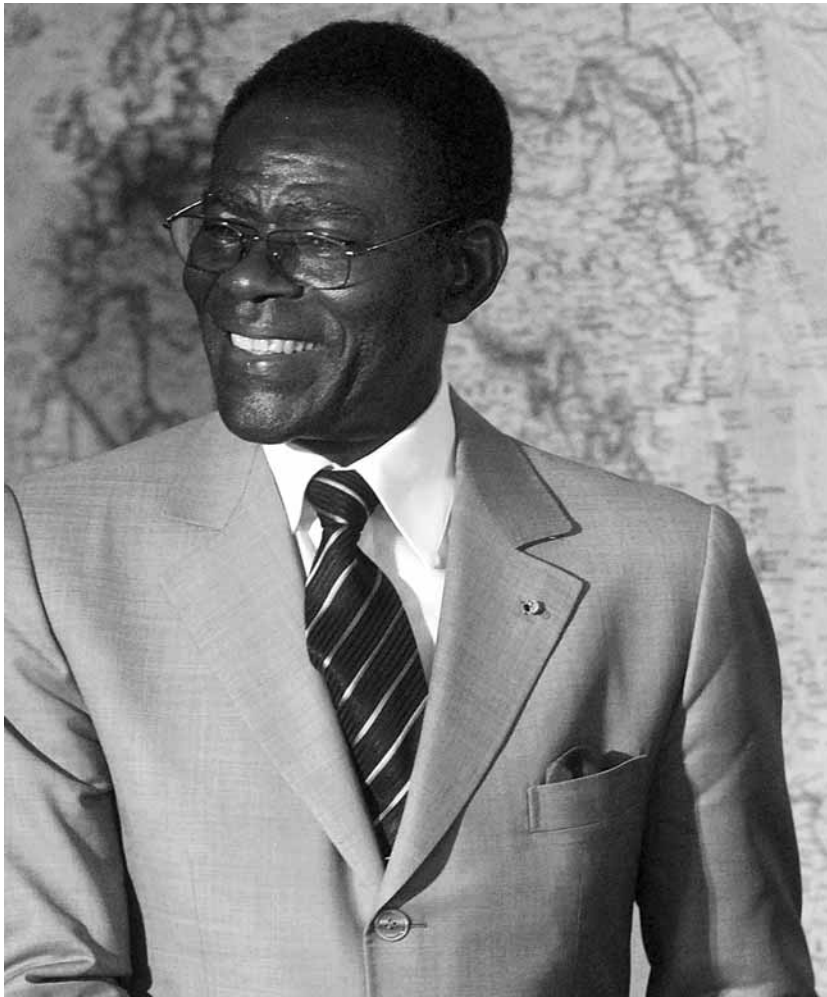
Tanmateix, l'elaboració d'un cens adulterat i que en cap moment no es va fer públic, ja deixava entreveure que la transparència, un cop més, brillaria per la seva absència. Finalment, ni periodistes ni observadors europeus van ser autoritzats a presenciar la jornada electoral. A falta dels resultats definitius, la junta electoral, liderada pel ministre d'Interior, ha estimat que el percentatge de vots pel partit d'Obiang superaria el 95% i deixaria els grups opositors en una situació marginal.

Les tupinades, la intimidació i la por van ser les autèntiques protagonistes de la jornada electoral. Maniobres com el vot patriòtic -on el president de la mesa electoral o algun espontani acòlit al govern instava la gent que votava a ensenyar la papeleta davant l'atenta mirada dels militars- i el vot delegat -dut a terme per representants del règim en zones rurals que emetien tots els sufragis d'un poble- eren les més comunes

Les tupinades, la intimidació i la por van ser les autèntiques protagonistes de la jornada electoral

També cal ressenyar la intimidació dels interventors dels partits de l'oposició o la compra directa de voluntats. Per exemple, un membre de l'executiva de Convergència per la Democràcia Social (CPDS) de la regió d'Añisok va declarar que el ministre d'Informació i un diputat li oferiren cinc milions de francs CFA (uns 7.600 euros) a canvi que votés per Obiang i renunciés a la seva militància dins el CPDS. Altres episodis arbitraris van ser la detenció d'un militar acusat de votar l'oposició o la d'interventors que reclamaven les còpies de les actes dels sufragis quan tancaven els col·legis.

Aquest cop, el govern s'ha recolzat en observadors de la Unió Africana (UA) -una organització que difícilment qüestiona el principi de sobirania dels mandataris africans- per legitimar els comicis. Davant les crítiques rebudes per part d'organitzacions contràries al règim i alguns

Una imatge de Teodoro Obiang Nguema presa el mes de març de 2009

mitjans estrangers, aquests han estat acusats pel ministre d'Informació de racistes per no confiar que les pròpies institucions africanes puguin validar un procés electoral.

En aquest aspecte, l'exministre de Drets Humans burundès, Alphonse Barancira, líder de la missió d'observadors de la UA, va subratllar l'ambient de pau i transparència que va acompanyar la jornada. Tanmateix, juntament amb les denúncies de frau, trobem que les dades facilitades pel govern són inexactes, ja que els vots emesos (292.585) serien superiors al propi cens (situat en 291.000 electors), fet que situaria la participació per sobre del 100%.

Suports internacionals

La perpetuació del règim de Teodoro Obiang Nguema, que durant els últims anys ha pretès construir una caricatura d'estat de dret, ve donada per la manca de voluntat de canvi del president -i l'elit familiar que l'envolta- i per les extraccions petrolieres milionàries. Les exquisides i opaques relacions del govern guineà amb les transnacionals nord-americanes (Chevron, Texaco, Hess, Exxon) expliquen el silenci del govern

dels Estats Units davant les eleccions. Les proclames prodemocràtiques d'Obama durant la seva primera visita a l'Àfrica (a Ghana el juliol passat) han resultat ser -en aquest cas- lletra morta. Els requeriments de l'oposició perquè el president nord-americà condicioni la presència empresarial de les grans petrolieres a l'establiment d'una democrà-

tament beneficiosos per les empreses nord-americanes.

El respecte als Drets Humans no es concep en un país que vol convertir-se en una gran font del negoci del petroli

cia, la gestió transparent dels beneficis del petroli o el respecte als Drets Humans són, ara per ara, inconcebibles per un país que espera convertir el golf de Guinea en una de les principals zones d'abastament de petroli i que espera mantenir uns contractes que -de moment- són al-

Tant o més patètic és el posicionament del govern de l'Estat espanyol, que s'ha afanyat a lamentar que periodistes i observadors europeus no poguessin assistir a les jornades, però que en cap moment ha posat en dubte la legalitat de la reelecció. L'obsessió del ministre d'Afers Exteriors, Miguel Ángel Moratinos, és cooperar amb el govern guineà més enllà dels condicionants polítics, amb la justificació que el país es troba en un procés llarg i costós de transició cap a la democràcia i que cal donar-li suport i assistència tècnica. Tanmateix, el discurs que el creixement econòmic (Guinea Equatorial és el trentè país del món en renda *per capita*) pot transformar-se en benestar social (al mateix temps, ocupa el lloc 127 del rànquing de l'Índex de Desenvolupament Humà) sense que sigui necessari l'establiment immediat d'una democràcia amaga la voluntat de l'executiu espanyol d'impulsar la recuperació d'un mercat econòmic perdut a l'excolònia, amb el protagonisme cabdal del sector energètic (Repsol, Unión Fenosa) i financer (Banc Santander).

LA XINA · REPRESSIÓ

Un líder dissident xinès encausat per la 'Carta 08'

Laia Gordi
Pequín

Un any després de la publicació del manifest *Carta 08*, un dels principals fundadors i líders del moviment dissident xinès, Liu Xiaobo, ha estat formalment inculpat -i a la pràctica condemnat- per "incitació a la subversió" pel govern de la república popular. Xiaobo, que fa un any que està detingut i ja ha complert sis mesos de presó, s'encara a una pena de fins a quinze anys que, segons el seu advocat, només es podrien reduir gràcies a la pressió internacional, un agent que fins ara no ha fet acte de presència.

Liu Xiaobo va ser un dels 300 activistes que reclamava democràcia, un sistema d'eleccions multipartidista, tribunals independents i llibertats individuals bàsiques a la Xina a través del document *Carta 08*, publicat a Internet el desembre de l'any passat i considerat una de les contestacions més grans al règim de les últimes dècades.

165 persones residents a la Xina han anunciat que presentaran una nova carta

Després que l'11 de desembre es coneguessin els càrrecs, 165 persones signants i residents a la Xina van anunciar que presentaran una nova carta titulada: *Volem compartir la responsabilitat amb Liu Xiaobo*. Per la seva banda, oficials dels EUA han assegurat que van posar el nom de Xiaobo sobre la taula durant la visita d'Obama a Pequín, el mes passat. Però les autoritats xineses semblen impertorbables. "Penso que el missatge cap a la resta del món és clar: al govern, de fet, no li importa gens com veu el cas la comunitat internacional. Pot fer el que vulgui", ha dit Xu Youyu, un dels signants i professor de filosofia, al *New York Times*. Liu, de 53 anys, ja fa temps que es troba al punt de mira de les autoritats xineses. El 1989, va ser empresonat pel seu paper durant les protestes de Tiananmen. Durant els 90, va ser enviat a un camp de reeducació i, després del seu alliberament, en repetides ocasions ha rebutjat exiliar-se per continuar escrivint assajos polítics. "Que cinc persones et segueixin quan vas a fer un cafè amb un periodista, o que et truquin i et penguin continuament, no és fàcil. Ell ha demostrat una extraordinària fortalesa de caràcter", diu Nicholas Bequelin, investigador en cap de Human Rights Watch a l'Àsia.

Aparentment, les autoritats toleraven els seus escrits, però la *Carta 08* -amb el suport no només d'activistes, sinó també d'advocats, estudiants o grangers- va tocar fons. Molta de la gent que va firmar va ser detinguda, interrogada i assetjada immediatament. Algunes persones van perdre la feina o el dret de publicar, però només Liu ha estat encausat. Les autoritats saben que, si cau ell, serà difícil trobar qui el substitueixi.

, espai directa

Aquest Nadal, omple't lo pap amb la Directa

Ruta gastronòmica 2009

La necessitat i el plaer estan units íntimament a la cuina tradicional i les festes són unes bones dates per gaudir d'un bon tiberi. Per això, aquest Nadal, per cada subscripció que aportis a la Directa, et convidem a dinar al bar que t'agradi més de la llista que et proposem. Perquè sabem menjar bé i, dels àpats, en podem fer una festa, subscriu una amiga o un amic, la veïna o la família i aprofita per trobar-te amb elles tot degustant un menú allà on et vingui més de gust, mai més ben dit. Endinsa't en la creativitat, l'originalitat i la riquesa de la cuina catalana i experimenta la joiosa forma d'evasió amb què ens captiva.

B-12: Cafeteria ecològica i 100% vegetariana. Especialistes en cerveses artesanals catalanes. - Menjar i cultura popular i alternativa. Esmorzar, dinars, sopars, tapes, suc natural, cafè de comerç just, pastissos casolans, menús per a col·les... Dilluns a dimecres 08:00-21:00, dijous i divendres 08:00-23:00. Dissabte i diumenge obert per a colles amb reserva prèvia.

B★12
CAFÉ BAR VEGÀ

C. Rutlla 147. Girona 972 911 333. cafebar-b12@riseup.net www.b12cafebar.org

TERRA: Des del cor de Benimaclet, a la comarca de l'Horta, el Centre Social-bar Terra continuem (i ja van 10 anys) alimentant i construint resistències! Cuina valenciana, casolana i ecològica a un dels punts de trobada i treball dels moviments socials de la ciutat de València. Obert: dilluns, dimarts i dimecres: de 12 del migdia a 12 de la nit; dijous i divendres de 12 a 1:30 h.; dissabte: 19:30 a 1:30 h.

terra
alimentant i construint resistències

Baró de S. Petri 9, Benimaclet València. www.elterra.org

ES PINZELL: Es Pinzell és un bar d'ambient tranquil, per gaudir tant dels nostres sopars de pa amb oli i tapes com de la nostra àmplia varietat de cerveses d'importació, i acabar fent una bona gerra de pomada! Obert de dimarts a dijous de 20h a 1h i divendres i dissabte de 21h a 3h

C/ de les Caputxines, 13, Palma telf. 971 227 361

SLÀVIA: La cafeteria Slàvia és un escenari privilegiat per observar el quefer diari de la capital de les Garrigues, i un punt de referència cultural a les terres de ponent. A més, ofereix música en viu.

Passeig del Terrall, 14 Les Borges Blanques · Lleida · Tel. 973140972 info@slavia.cat · http://slavia.cat

MÀQUIA: La Màquia vol ser un espai de trobada i relació dels moviments socials i combatius de Girona. Hi trobaràs un servei de bar, xarxa sense fils, uns sopars boníssims, un espai de debat i crítica social. Obert de dilluns a dijous de 18h a 12h divendres i dissabte de 18h a 01h

c/Vern 15-17 bxs 17004, 972-205363 Girona www.lamaquia.org info@lamaquia.org

EL BROT: Associació cultural amb exposicions, xerrades, actuacions... encarregada de gestionar el bar del Centre Cultural La Farinera del Clot. Especialista en entrepans i tapes vegetarianes. Obert de 10h a 22h de dilluns a divendres.

Gran Via de les Corts Catalanes 837: 932 324 423, Bcn. elbrot@riseup.net

LOGO ATZUCAC: La Taverna Atzucac és un punt de trobada i d'esbarjo per al

jovent compromès, inquiet, combatiu... Es tracta d'una cooperativa creada fa més de 11 anys, on hi podreu degustar productes de la terra. Horari restaurant: de dilluns a divendres de 13h. a 15:30h. Horari taverna: de dimecres a diumenge de 18h. a 23h. i dissabte de 18h. a 3h.

El Carreró, 31 baix 08301 Mataró 937 551 638 taverna@atzucac.net www.atzucac.net

EL CAMPUS: El Campus és una taverna-bar, amb vocació d'associació cultural. Es tracta d'un espai intercultural de relació i intercanvi, situat al centre de Reus, i gestionat per la cooperativa Mahlik SCCL. Obert tots els dies de la setmana a partir de les 18h.

C. Sant Llorenç 11, Reus; 977 319 553 info@campusreus.org www.campusreus.org

MALEA: Cooperativa autogestionària especialitzada en l'elaboració d'esmorzars i berenars casolans i ecològics. A més a més, podreu degustar els nostres tès i infusions d'arreu del món. Obert de dimarts a diumenge. Dimarts i caps de setmana tancada al matí.

C. Riego 16, Sants, Bcn, 93 331 20 30 teteria-malea.blogspot.com

LA TORNA: Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia, va néixer el 1996 com espai de lluita, trobada i compromís per fomentar la dissidència, la resistència i la transformació social. Està integrat per persones que militen

a l'esquerra independentista, als moviments socials i al teixit veïnal i ens definim com un espai públic no estatal.

C. Sant Pere Màrtir, 37, baixos. Vila de Gràcia. Dijous 19h-00h. Divendres i dissabte 18h-01h www.ateneulatorna.cat

I si no pots participar a la ruta gastronòmica, elegíx entre un d'aquests regals: Tens 5 títols editorials i un dvd a elegir!

DVD PALESTINA
Un documental en què els i les protagonistes són palestines, que mostren la seua veu, les vivències i demandes, malauradament plenes d'injustícia i d'esperances, d'un ampli ventall de sectors de la societat palestina.

LOT DE LLIBRES ICÀRIA
Repensar la política (Más Madera). El principi de precaució (Más Madera). De pronto el Dr. Leal (Nadhari narrativa). Continuar la historia (Antrazyt)

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distribuyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENT · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimón Asper, 11 1er | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Asper, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREQUERA:** Taverna Catalana L'Esparraqat · Felíu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Penyeria, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 526. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALEFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 51 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

I d L i L r A e C c R t U a A

‘Illacrua’ i la ‘Directa’ presenten la fusió de les dues publicacions en un sol setmanari – DIRECTA – que veurà la llum al gener

Xavier Blasco Piñol

L'Ateneu La Torna del barri barceloní de Gràcia va acollir, l'11 de desembre, la presentació de la fusió de les dues revistes en una nova publicació, que mantindrà la capçalera DIRECTA i que significarà “un salt qualitatiu important: més continguts, actualitat, reflexió i alternatives, sense perdre l'esperit crític i amb la voluntat de donar ressò a les propostes dels moviments socials i la seva incidència en la societat”.

L'acte, que va servir per cloure l'exposició *Illacrua, 18 anys de premsa alternativa*, va consistir en una breu xerrada-debat i un sopar de germanor entre lectors, col·laboradors, subscriptores i amigues dels dos projectes.

Hi van participar Humbert Roma, exdirector del *Triangle* i de l'Appec; Laura Bergés, representant de l'Assemblea per la Comunicació So-

cial i Jordi Garcia i Laia Alsina, membres fundadors d'*Illacrua* i la *DIRECTA* respectivament.

Alhora de valorar la fusió, les ponents van aprofitar per introduir qüestions de fons que afecten els mit-

jans de comunicació *alternatius*. Així, Laura Bergés, va parlar de la legislació en matèria audiovisual i de com es bandegen els mitjans comunitaris i lliures; Roma va lamentar la desaparició d'una capçalera històrica com *Illacrua*,

alhora que es mostrava esperançat perquè la *DIRECTA*, una publicació amb un fort component de crítica social lligada a l'actualitat, es reforçaria amb aportacions reflexives *illacruenques* de caràcter més atemporal. Per la seva banda, Jordi Garcia va llegir una mena de carta als reis de 21 punts, amb elements proposatius i d'autocrítica, explicant com li agradaria que fos el nou mitjà. Per últim, Laia Alsina, va fer un repàs dels tres anys de la *DIRECTA* i va exposar alguns dels reptes de futur de la nova publicació conjunta: “Explicar bé les coses” i arribar a un públic més enllà del “cercle de convençuts”.

Illacrua naixia el 1992 amb el nom de *Cruilla* i amb l'ànim de ser un lloc de trobada de gent amb mons i lluites diferents. Amb la majoria d'edat, aquesta revista mensual de contrainformació de referència inicia una nova etapa en una nova cruilla: la *DIRECTA*.

> Mitjans que multipliquen...

Sembla que la pràctica de sumar esforços i generar sinèrgies amb l'objectiu d'enfortir el teixit mediàtic s'estén. Així ho palesa la fusió que s'està gestant entre els dos mitjans digitals Kaosenlared.net i Insurgente.org. La unió d'aquestes dues plataformes va néixer arran d'unes jornades de contrainformació que es van celebrar al País Basc ara fa tres anys, amb la voluntat d'"aglutinar forces" i d'unir projectes d'abast molt semblant, “amb generositat” i on, “si tots cedim una mica, podem crear un grup mediàtic ampli”, afirmen els protagonistes d'aquest procés de fusió. Els ideals anticapitalistes, republicans i a favor dels drets del poble inspiren els dos portals i continuaran guiant –diuen els integrants d'aquests mitjans– el mitjà digital resultant de la fusió. De fet, aquest nou portal d'informació social integrarà l'enfocament analític i les entrevistes que brinda Insurgente.org i l'agilitat i el desplegament temàtic que caracteritza Kaosenlared. Un dels punts més destacats d'aquesta fusió és la necessitat vindicada pels responsables dels dos portals d'unir l'equip humà dels dos projectes, que darrerament havia minvat.

Seguint el fil de les fusions, a casa nostra, se n'ha fet pública una altra: la que han anunciat les revistes *Papers*, del sindicat CGT de les Illes, i *Catalunya*, editada el mateix sindicat a Catalunya. Ambdues publicacions, guiades per la voluntat de transcendir la informació estrictament sindical i especialitzades en la informació sobre el moviment obrer, el moviment llibertari i els moviments socials dels respectius territoris, han anunciat la creació d'una nova publicació en català de 32 pàgines i amb un tiratge de 12.000 exemplars. ALBA GÓMEZ

TELEVISIÓ

BTV legitima el discurs de la ultradreta

Dies abans de les consultes sobiranistes, un debat televisiu equipara l'ideari de la Falange i PxC amb arguments democràtics

Enric Borràs Abelló

S'ha de tolerar l'intolerant? Aquesta pregunta ve a tomb arran del debat que va emetre BTV el 9 de desembre per mirar d'analitzar la sobredimensió dels discursos de l'extrema dreta als mitjans arran de les manifestacions contra les consultes sobiranistes i l'augment de partits d'ultradreta a la resta d'Europa.

Sota el títol “Hi ha lloc per la ultradreta?”, el programa *Els uns i els altres* de la cadena municipal va reu-

nir en un plató August Gil Matamala, advocat i membre de la junta nacional popular de la consulta per la independència; Abdenur Prado, president de la junta Islàmica de Catalunya i Xavier Casals, doctor en història per la UB –a l'esquerra de la imatge– i Josep Anglada, president del partit xenòfob Plataforma per Catalunya i Norberto Pico, secretari general de la Falange Española de las JONS –a la dreta.

Fonamentalment, la qüestió girava al voltant de la dialèctica entre la llibertat d'expressió i el fet de donar veu a grups que neguen, discriminin i ve-

xen una part de la societat. Més enllà dels arguments que van aparèixer-hi, el debat va fer el joc a l'extrema dreta.

Primer perquè, situant-se com a neutral, la cadena col·locava en un mateix pla de legitimitat els missatges racistes i totalitaris i els arguments democràtics, ja que anivellava tot el que es deia en el plató. És a dir, sota l'aparença d'espai públic asèptic, feia d'altaveu de l'ideari de l'extrema dreta, els representants de la qual no van dubtar a exposar en tot moment. I en democràcia, no totes les idees són equivalents, sobretot si

entenem la democràcia com el respecte vers les minories. Per altra banda, va ser un debat oportunista i tendencios. I és que, tenint en compte que s'havien de fer les consultes populars sobre la independència de Catalunya, el fet simbòlic de situar a banda i banda de la taula la ultradreta i un demòcrata partidari de les consultes feia l'efecte que eren els dos pols del debat. D'aquí a vincular l'independentisme, en l'imaginari col·lectiu dels espectadors, amb un dels extrems radicals il·legítims hi havia un pas. XBP

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

PUBLICITAT

enceta l'any amb el nostre

CALENDARI 2010

Demana'l al teu punt de venda habitual

o directament truca'ns i te'l fem arribar!

Preu unitat: 7 euros
3 unitats: 15 euros

DIRECTA
www.setmanaridirecta.info

+ informació: www.setmanaridirecta.info

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Habitat i no especular

Les cooperatives d'ús permeten l'accés a habitatges amb un preu assequible i suposen una alternativa al model tradicional de propietat

Projecte de vivendes amb model de cooperatives a Olot

Anna Tantull
expressions@setmanaridirecta.info

Què pensàreu si algú us digué que teniu la possibilitat d'accedir a un habitatge pel qual pagareu entre 6.000 i 12.000 euros de dipòsit, que tindreu un lloguer d'entre 300 i 400 euros i que, a més, en tindreu el dret d'ús indefinit? I si hi afegim que serà un habitatge que podreu gestionar vosaltres mateixos? El primer que dirien moltes joves seria "On he de firmar?" i molta gent deu considerar que és un impossible, però el cert és que aquest és un model d'habitatge que ja fa més de 100 anys que funciona fora del nostre país. Són els Models de Cooperatives d'Ús (MCU).

La llei actual ja contempla les cooperatives d'ús

Aquests models es basen en el fet que els habitatges sempre són propietat de la cooperativa que els gestiona. Per entrar a formar part d'aquesta cooperativa, s'ha de pagar un dipòsit inicial, que es retorna al moment d'abandonar-la. A partir d'aquí, es paga un lloguer assequible que serveix per retornar al banc els diners invertits en la construcció de l'edifici. Aquest lloguer pot ser baix, ja que el crèdit demanat per la construcció no

Vivendes de model Andel, a Dinamarca. Als països nòrdics el model d'habitatges cooperatius està molt implantat

és un crèdit personal, sinó que el demana la cooperativa i, per tant, el temps de durada és la vida útil de l'edifici, que és un temps estimat d'entre 100 i 200 anys.

La perversió d'un model

A Catalunya, ja fa temps que tenim exemples de cooperatives d'habitatge, però aquestes acostumen a tenir

una durada molt limitada, ja que la llei permet -mitjançant un canvi d'estatus- que els integrants de la cooperativa passin a ser propietaris dels pisos. Això fa que aquestes cooperatives -que sovint han estat impulsades per entitats de caire social com sindicats o associacions veïnals- no tinguin una incidència a llarg termini dins el mercat immo-

liari, perquè l'opció de la majoria d'habitants acaba essent esdevenir propietaris tradicionals. De fet, es dona la paradoxa que, sovint, aquest model ha facilitat que aquests antics propietaris cooperatius acabessin enriquint-se amb la posterior venda d'un immoble que havien adquirit a un preu molt competitiu.

Els MCU, en canvi, tenen com a característica principal que els habitatges mai deixen de ser propietat de la cooperativa, de manera que es creen parcs d'habitatges a baix cost oberts a tothom, que no desapareixen i que, amb el temps, van augmentant. Si, a aquests parcs d'habitatges, hi afegíssim els habitatges de protecció oficial que ofereixen les administracions, es podria consolidar una borsa d'habitatge assequible prou important perquè l'increment dels preus dels pisos de caire privat no tingués les conseqüències que té actualment.

Administrativament, els habitatges MCU també tenen avantatges, ja que permeten mantenir el patrimoni públic del sòl, asseguren un manteniment indefinit i una millora contínua dels habitatges sense cost per l'administració i obren un ventall més ampli en l'oferta de modalitats d'accés a l'habitatge per la població.

Mirant al nord: el model Andel

Als països escandinaus, ja fa molts anys que funciona un model anomenat Andel. Com explica Raül Turmo al seu estudi *Andel: el model escandinau d'accés a l'habitatge* (2004), aquest sistema és "un model d'accés a l'habitatge situat entre el lloguer i la propietat". El model Andel "funciona de manera democràtica i els seus habitants mai poden transformar-lo en una propietat tradicional, tot i que tenen més drets que un llogater convencional". En el cas de ciutats com Copenhaguen, un de cada tres habitants viu en un Andel. Alguns d'ells daten de principis del segle XX i encara continuen oferint la possibilitat d'accedir a un habitatge a baix preu.

A part del lloguer indefinit i l'autogestió de l'habitatge, aquest model també presenta la possibilitat de fer construccions més sostenibles i d'apostar per energies renovables i per espais comuns a l'edifici. Com que no està sotmès al mercat immobiliari, és un model més lliure, que també aposta per les relacions veïnals i per la possibilitat d'oferir espais per diferents cooperatives i activitats de barri.

Segons Turmo, les lleis catalanes i espanyoles de cooperatives faciliten l'enquadrament jurídic per començar a aplicar el model Andel, tot i que el règim de cessió d'ús "s'hauria de dotar d'un autèntic contingut". "El model de

cooperatives amb cessió d'ús no és rellevant perquè sempre hi ha hagut una discriminació positiva a favor de la propietat i, encara que hi hagués una cooperativa d'habitatges amb cessió d'ús, els seus membres només haurien d'aprovar un canvi d'estatus per poder canviar el règim de cooperativa i permetre que els membres fossin propietaris dels seus habitatges". En aquest sentit, Turmo aposta per crear iniciatives Andel a partir de contractes entre l'administració i els potencials habitants que estableixin clàusules per evitar que aquests puguin arribar a ser-ne propietaris en un sentit tradicional.

Sostre Cívic:

potenciar la cessió d'ús

A Catalunya, l'entitat Sostre Cívic fa temps que treballa amb l'objectiu d'assessorar, promoure, gestionar i buscar finançament per projectes d'accés a l'habitatge basats en MCU. Aquesta associació sense ànim de lucre col·labora amb administracions, cooperatives i altres organismes i, al mateix temps, assessora persones i col·lectius interessats en models d'habitatge alternatius.

Fins avui, Sostre Cívic ha col·laborat en l'assessorament del projecte de la masia Cal Cases (a Manresa) i en la projecció de 23 habitatges de model Andel-Sostrecívic en sòl dotat per l'Ajuntament d'Argentera. D'altres ajuntaments de municipis catalans, com el d'Olot, també s'han interessat pels models en cessió d'ús i estan treballant per implantar-los.

Sostre Cívic treballa per impulsar un model poc conegut

Un canvi de mentalitat

Les iniciatives de cooperatives d'ús no són projectes aïllats. Només cal mirar cap a Alemanya -amb el model Wohnprojekte-, l'Amèrica Llatina -amb el FUCVAM- o els països escandinaus -amb el model Andel (veure desglossament). Tenim prou exemples d'on podem aprendre al nostre voltant. Ara, la feina és aconseguir introduir-los a Catalunya. I això no passa tant per una reforma de la legislació -actualment, les cooperatives d'ús estan contemplades i, per tant, es poden aplicar sense problemes- sinó per un canvi de mentalitat de la població i per una voluntat explícita dels ajuntaments.

En el context en què ens trobem, amb l'existència de grans dificultats per accedir a l'habitatge, potser és hora de començar a buscar noves alternatives d'accés. Unes alternatives desvinculades d'un mercat immobiliari que ja ha començat a caure pel seu propi pes; models d'habitar que no especulin amb el preu del sòl i que ofereixin habitatges a preus assequibles i per sempre.

DVD

Política, natura i jutjats

Tribanda presenta un pac amb tres documentals de Moore, Herzog i Zenovich

Michael Moore entrevista un metge en el seu documental 'Sicko'

L'editora Tribanda comercialitza aquest pac de tres documentals sense massa nexes en comú, més enllà de la seva qualitat mitjana elevada i del fet d'haver gaudit d'una repercussió especial dins l'habitual ressò limitat que aconsegueixen els films d'aquesta disciplina. Dos d'ells, a més, estan signats per realitzadors coneguts com Michael Moore o Werner Herzog.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El primer d'ells és pur Moore: com és habitual, està construït amb molt de ritme, un gran sentit de l'espectacle i una ironia per la qual és difícil no sentir-se atret. Amb la tria del sistema sanitari nord-americà com a blanc de les seves crítiques, té una presa fàcil: no calen grans esforços per dibuixar els horrors quotidians responsabilitats de les asseguradores (a la part més joiosament satírica i alhora indignant de l'obra). Així doncs, el cineasta dedica bona part del metratge a refutar la imatge d'ineficiència que els grups de pressió interessats han aconseguit associar al concepte de sanitat pública.

El realitzador volta pel món i, a més de creuar la frontera amb la veïna Canadà, fa retrats ràpids -sempre amables- dels sistemes angles i francesos. També viatja fins a Cuba -amb una voluntat presumiblement provocativa- i, en aquell marc, es permet una ironia (o un gest demagògic) que arriba a ennuiejar: parlar dels presos de Guantánamo com els únics individus sota control nord-americà que gaudeixen de cobertura sanitària pública total i contraposar-los a uns voluntaris de la zona zero del WTC novaiorques abandonats per les autoritats. Amb ells, arriben els moments de més humanitat i, també, de major càrrega lacrimògena. Però Moore treballa en clau nacional, es dirigeix als seus compatriotes i no fa escarafalls a convèncer-los com movent-los després d'haver apel·lat a la seva raó.

Sublimitat abissal

Encuentros en el fin del mundo és una rara meravella. El tan sovint sorprenent Werner Herzog (*Fitzcarraldo*, *El enigma de Kaspar Hauser*)

ofereix una obra que transcendeix la seva natura de documental pel canal especialitzat Discovery. Inspirat per filmacions subaquàtiques de la fauna i la flora enigmàtica que viu amagada sota el gel de l'Antàrtida, Herzog aixeca un excèntric homenatge a la gent que treballa en aquell entorn, ja siguin científics o contractistes: individus que cerquen la seva identitat en paisatges àrids i abismals on no tenen sentit les màscarees socials. Les reflexions ofertes per la veu en off del director, quasi hipnòtica, converteixen les imatges en un element principal de l'artefacte estètic i el conjunt arriba a assolir unes fites imprevistes de bellesa solemne, rarament espiritual.

Abans de la fugida

Roman Polanski: se busca arriba en el moment que el judici que va involucrar el director d'origen polonès -esdevingut 32 anys enrere- ha tornat al primer pla de l'actualitat. Acusat de violar una menor d'edat, Polanski va acabar fugint dels Estats Units després d'un llarg procés condicionat per un magistrat peculiar, al qual els testimonis descriuen com algú atret per la fama i obsessionat per controlar la seva imatge pública. En alguns aspectes, el film vacuna l'espectador davant la temptació de prendre partit de manera massa ràpida sobre el cas, a més de matisar la condició de fugitiu del cineasta, ja que va estar precedida per l'incompliment de diversos acords per part del jutge.

Com anticipa el títol, el centre de l'obra és Polanski. Marina Zenovich s'ha significat especialment com a realitzadora de documentals sobre artistes i demostra una evident consideració vers un home turmentat per haver viscut l'holocaust nazi i

Pack Grandes Documentales

(Tribanda, 2007-2008)
> Michael Moore, *Sicko*.
> Werner Herzog, *Encuentros en el fin del mundo*.
> Marina Zenovich, *Roman Polanski: se busca*.

sense nord després del brutal assassinat de la seva dona embarassada. Però perquè el film reflectís la globalitat del cas, segurament ha mancat dedicar més temps a la versió de la presumpta víctima: se li dona veu, però d'una manera massa fugaça perquè serveixi de contrapès just, no només a la introducció dels drames previs viscuts per Polanski, sinó també a les insinuacions sobre la credibilitat que tindria el testimoni d'un adolescent sexualment activa, de família desestructurada i amb una mare obsessionada per introduir-la en el món de l'espectacle. El retrat del procés judicial és força complet (ja que compta amb declaracions de la majoria dels seus protagonistes) i en alguns moments resulta vibrant. Estèticament acurada, la pel·lícula acaba resultant una introducció lliure, però més que respectuosa, al vessant més inquietant del perfilat.

DVD

La saga de Johnnie To

Election, una saga de Johnnie To

(Avalon; 2005, 2006)
Director: Johnnie To.
Guionistes: Nai Hoi-Yau i Tin-Shing Yip.
Durada: 101 minuts.

Després del viatge a Hollywood de John Woo, Ringo Lam i companya, Johnnie To va quedar-se a càrrec del cinema d'acció hongkonguès amb resultats creatius variables i enfocaments que oscil·laven entre la pirotècnia crispetaire de *Running out of time* i la sobrietat en la representació de la corrupció policial de *PTU*. Amb el díptic *Election* i la manierista *Exiled*, va aconseguir encadenar algunes de les seves obres culminants: si *Exiled* mostrava la faceta més hiperestilitzada del seu art (amb reminiscències evidents del Sergio Leone d'*Hasta que llegó su hora*), *Election* és la contenció, la brutalitat visualitzada de manera lacònica i amb aires del *noir* francès de Jean-Pierre Melville. Un possible subtext sobre la llei del més fort que impera en el capitalisme plana sobre una narració distant,

gelida, que deixa en mans de l'espectador la valoració de la moralitat d'uns personatges motivats pel càlcul econòmic. Són temps d'eleccions dins el si d'una família mafiosa i dos dels seus pesos pesants xocaran per presidir-la. Al rerefons, la figura d'un jove que -més que mafios- vol ser home de negocis sense llastos ètics serveix de nexa introductori de l'audiència amb el món de les triades. Entre la tragèdia shakespeariana de lluites pel poder, d'intrigues i d'ascensió de nous reis que no volien ser-ho, To recupera un dels seus temes habituals: la relació del crim organitzat amb les autoritats de l'excolònia i de la Xina continental. Aquestes últimes acaben jugant un paper transcendent en la resolució d'una mena d'*El padrino* contingut i de gran qualitat, especialment en la seva segona entrega. I.F.

DVD

Conseqüències de l'exili segons Borau

Hay que matar a B.

(Cameo, 1975)
Director: José Luís Borau.
Guionistes: José Luís Borau, Antonio Drove.
Durada: 96 minuts.

El director de *Furtivos* va signar aquesta curiosa coproducció hispano-suïssa, on es permet tocar lateralment temes tabú com l'exili republicà. El protagonista és un hongarès fincat a un país sud-americà sense identificar que vol tornar a Europa, motiu pel qual emprèn tota mena de projectes especulatius. Després de perdre dramàticament el

seu camió durant una vaga de transportistes, el seduirà una oportunitat de diner fàcil que reorientarà la narració i la convertirà en una història d'amors i enganys connectada amb la tradició de la novel·la negra i el thriller polític. Els seus protagonistes, evidentment, només seran peces prescindibles d'una conspiració que els transcendeix. I.F.

DVD

Facetes salvatges de la construcció

En el hoyo

(Filmex-Sagrera, 2006)
Director i guionista: Juan Carlos Rulfo.
Gènere: Documental.
Durada: 90 minuts.

Àrid documental sobre la construcció monumental de segons pisos d'autopista a la perifèria de Mèxic DF, exposa les precarietats d'una obra insegura en mans de treballadors que mostren la seva ingenuïtat a les càmeres i, en molts casos, també la seva manca de perspectives. Sense veus en off que con-

dueixin l'espectador, amb un tarannà completament mostratiu, la construcció pausada de retrats humans domina el film en una atmosfera de tedi, amb la pinzellada peculiar d'una policia que creu la llegenda: en les grans obres, la mort d'alguns participants és inevitable, però les seves ànimes seran part dels fonaments. I.F.

, expressions

LLIBRES

Mil·lennis de rebel·lia

El llibre 'Dias rebeldes' recopila 100 moments d'insurrecció des de l'època sumèria fins a les revoltes gregues de l'any 2008

Els treballadors de la ciutat funerària de Deir el-Medina van deixar de construir tombes en protesta per un retard dels sous

"Sólo si te inclinas ante él, el otro -amo, pues- es mayor."

Roger Costa
expressions@setmanaridirecta.info

La rebel·lió contra l'autoritat és tan antiga com l'autoritat mateixa. Aquesta obvietat –sovint obviada– és el primer que es desprèn de les pàgines de *Dias rebeldes*, publicat per Octaedro (octubre 2009). Els seus coordinadors –Abel Rebollo, Miquel Vallès, Paco Madrid i Quim Sirera– han hagut de dedicar moltes hores de feina per reunir cent moments de rebel·lia esdevinguts al llarg de tota la història i arreu del planeta. Per fer-ho, han comptat amb més d'una cinquantena de col·laboracions, com la de l'escriptor belga Raoul Vaneigem o la de Bernat Muniesa, professor d'història de la UB.

El llibre carrega contra la història escrita des del poder, centrada en un suposat progrés lineal, "com si el que hi ha avui fos tot el que hi pot haver"; hi oposa la lluita per la llibertat, proposa que "la història és la història de la lluita per la llibertat" i declara que només pretén descriure "moments d'aquesta història, retrats d'aquesta insurrecció". També convida a recuperar el passat per

reconstruir el present i a no ser pessimista, diu: "No es tracta d'un trist lament sinó d'una afirmació de rebel·lia (...) L'estat no aconsegueix dominar-nos; tot i tenir tot el poder mediàtic, polític, econòmic i tècnic, no pot acabar amb la rebel·lia".

Ampliar mires

Una de les virtuts principals de *Dias rebeldes* és la de trencar esquemes i ampliar mires. No es limita a les clàssiques insurreccions de París l'any 1871, Moscou l'any 1917 o Barcelona l'any 1936. Aquestes hi apareixen, per descomptat, però també hi surten revolucions d'arreu del planeta –tot trencant amb l'eurocentrisme– i de totes les èpoques, no només de la contemporània. Arrenca a l'època sumèria, més de tres mil anys abans de la nostra era (a.n.e.), quan un caci va gosar dir a una vella on no podia plantar les llavors i, el dia següent, va aparèixer mort. Passa per la primera vaga de la història, arran d'un retard de vint dies en els sous, que va tenir lloc a Deir el-Medina, a l'antic Egipte, "el dia 10 del mes de Peret, l'any 29 de Ramsès III", és a dir, cap al 1.166 a.n.e. O per la insurrecció dels *Ta'ip'ingtao* (comunes de tall llibertari de les regions xineses de Chantong i Hónan confederades entre si), ocorreguda durant

Dias rebeldes. Crónicas de insubmisión

Coordinadors: Abel Rebollo, Miquel Vallès, Paco Madrid i Quim Sirera.
Editorial: Octaedro.
Octubre 2009.
319 pàgines.

la "segona lluna de l'any 184 de la nostra era". Fins a la recent revolució a Chiapas l'any 1994 o les revoltes a Grècia de l'any 2008 arran de la mort d'un jove a mans d'un policia, que just ara s'estan commemorant amb nous dies de rebel·lia.

Els 'Bagaudas' i les dones de Waalo

Una insurrecció de casa nostra –i poc coneguda– va ser la dels *Bagaudas*. Del llatí *rebels* o del celta *república insurgent*, els *Bagaudas* van ser camperols de la conca de l'Ebre que es van aixecar contra l'autoritat romana, entre l'any 441 i el 451 de la nostra era. Els impostos i l'autoritarisme imperial, defensor dels terratinents, van provocar la rebel·lió. Camperols, esclaus alliberats i desertors de l'exèrcit es van organitzar, van matar el bisbe de Tarazona, van saquejar Lleida i van prendre Saragossa. Finalment, van ser derrotats pel rei visigot Teodoric, aliat de Roma. Aquestes societats, que també es van donar a la Gàl·lia, eren assembleàries i es regien segons la llei natural.

Reina Waalo NDatté Yalla, any 1850

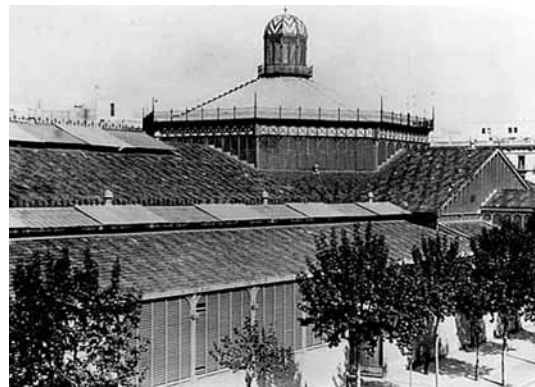
Una altra lluita gens coneguda va ser la de les dones de Waalo, un

regne situat al nord del Senegal, nascut al segle XII i que ha originat el poble *wolof*, majoritari al Senegal. Es tractava d'una societat matrilineal. A partir de la segona meitat del segle XVII, va començar a patir els atacs dels negrers europeus i els seus aliats africans, els *maures*, de la veïna Mauritània. El dimarts 5 de març de 1820, els *maures* van atacar la capital del regne, Nder. La resistència va ser ferotge, però les forces eren desiguals. Les dones sabien quin seria el seu destí, l'esclavatge, per això es van tancar a casa, hi van calar foc i només van deixar viure el bruixot perquè fos el guardià de la seva memòria. Debilitat per la guerra, el regne de Waalo va ser conquerit per França l'any 1855.

LLIBRES

La Guerra Civil i el cooperativisme

La defensa de les cooperatives de consum de la mà de Miquel Mestre

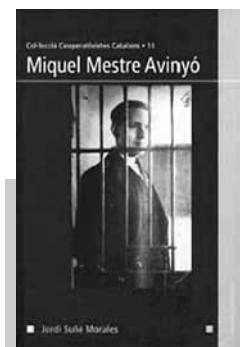
Segurament, la Guerra Civil ha estat un dels interessos més evidents del conjunt de la historiografia catalana contemporània. Curiosament, el llibre que aquí presentem tracta un tema encara poc conegut: què va passar amb el cooperativisme durant els tres anys de conflicte bèl·lic? Què va passar a la rereguarda amb les experiències revolucionàries i les desenes de cooperatives de tot tipus que existien?

David Morlà Gómez
expressions@setmanaridirecta.info

El 1936, el cooperativisme català vivia un període d'expansió, amb una legislació favorable i un procés d'unificació de cooperatives i de debat per la creació d'una Confederació de Cooperatives que reunís les diferents Federacions (agràries, de consum, de treball, etc.). El cooperativisme de consum era encapçalat per Miquel Mestre Avinyó, un activista forjat a les lluites obreres del Baix Camp a la dècada de 1910. La Federació de Cooperatives de Catalunya unia les entitats de consum sota els principis de Rochdale: nombre il·limitat de socis, lliure adhesió, devolució d'excedents, inversió d'una part dels beneficis en cultura, etc.

El seu *apoliticisme* es va convertir en un simple *apartidisme* en un context de creixent radicalització dels discursos i les postures. Malgrat tot, el 18 de juliol va arribar amb un aparent silenci de la Federació de Miquel Mestre. Dies després, veient com es desenvolupaven els esdeveniments, el moviment va fer públic el seu suport a la causa antifeixista. El seu portaveu escrit, *Acció Cooperatista*, el 31 de juliol, obria amb l'eloqüent titular "*El pueblo que habló con las urnas ha tenido que confirmar por las armas su victoria*".

El cooperativisme es va posar del costat de la República, va enviar provisions al front, va ajudar els atletes que eren a la capital preparats per participar a les Olimpíades Populars, va organitzar compres a l'engròs a l'estranger i va oferir els seus coneixements i experiències a les

Miquel Mestre Avinyó

Autor: Jordi Suñé Morales.
Edita: Cossetània Edicions i Fundació Roca Galdes.
Col·lecció: Cooperativistes Catalans.
Pàgines: 81.

autoritats. No obstant això, el llibre dona a conèixer els atacs físics i polítics a la rereguarda contra les cooperatives, que van haver de fer un esforç ingent per salvar-se i fer-se respectar.

Miquel Mestre (Mont-Roig del Camp 1890 - Barcelona 1976) va presidir la Federació de Cooperatives de Catalunya i la Federació Nacional de Cooperatives de Espanya. També va presidir la Confederació de Cooperatives de Catalunya (1936) i el Consell Superior de la Cooperació (1938). Va ser director general de Provisions de la Generalitat de Catalunya (1937) i membre del Consell d'Economia (1937).

MÚSICA

“Cal arriscar sempre: el resultat final no és el més important”

El septet de jazz Tarannà publica el seu segon disc, ‘Pintades d’amor i de guerra’, on dibuixa paisatges musicals inspirats en la crisi i la rebel·lió

ENRIC COROMINA/BANKROBBER

Tarannà és un septet de jazz encapçalat pel saxofonista Sisu Coromina que acaba de publicar el seu segon disc, *Pintades d’amor i de guerra* (Bankrobber). Partidaris de no desvincular la música del compromís social, aquests músics inquiets i perfeccionistes tampoc posen límits estilístics a la seva proposta. El jazz és només un punt de partida d’un grup que, per sobre de tot, fa cançons que mostren paisatges sonors insospitats. Coromina, bregat a les arenes de l’ska, el reage i el mestissatge, comparteix experiències amb músics com el pianista Carles Pedragosa o la cantant Sabina Witt.

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

El vostre primer disc va ser *Senyals de vida* (2008). Ara ens parles d’amor i de guerra. Estimar i guerrear són conseqüències inevitables de viure? Absolutament. Al final, la vida –i també la música– es redueix a l’amor i a la guerra. I aquesta guerra es pot plantejar en molts sentits: per un músic, per exemple, pot ser mirar de trobar un so propi. Pot tenir un sentit més personal o un sentit més social o col·lectiu. De vegades, hi ha guerres que te les trobes a sobre, sense haver-les declarat, i el teu combat és per intentar sobreviure. El que no pot ser és que siguem conscients que hi ha una guerra oberta i no hi plantem cara. **Tu ets un músic que vens del reage i l’ska... Com has acabat fent jazz?** El saxòfon em va dur a gèneres com l’ska o el reage: suposo que si hagués tocat la guitarra m’hauria decantat més pel rock. Durant molts anys, vaig estar participant en projectes d’altres músics i, finalment, vaig decidir que volia tirar endavant una història més personal on em sentís a gust. Finalment, vaig tenir un repertori i vaig gravar-lo amb uns amics a l’estudi. Així va sortir el primer disc. Ara, la diferència és que el grup ja està en marxa i hem treballat de forma molt més col·lectiva.

L’estabilització ha fet que cadascú aportés elements estètics propis, al marge que jo tinguéssis les composicions bastant clares d’entrada. **La premsa musical us ha encasellat “a mig camí del pop i el jazz”. Us sentiu còmodes amb l’etiqueta?** Jo això del pop no ho veig per enlloc. Suposo que ho diuen perquè fem cançons amb la forma pròpia de cançó: estrofa, tornada, solos... Tanmateix, penso que treballeu a un nivell d’estructura molt paisatgística. Són temes que comencen i acaben en llocs totalment diferents. **El paisatge musical que dibuixeu ens parla, per exemple, de crisi (“Crisi és moviment”) o revolta (“El vals dels cotxes cremats”).** Això de la crisi és curiós, perquè el tema és una improvisació del pianista Carles Pedragosa i el títol fa referència a la seva crisi creativa personal i no a la crisi econòmica. Ara, la gent que ho escolta ho vincula a nivell social. Qualsevol crisi, en tot cas, et porta a algun lloc si et mou. Si et quedes quiet, la crisi esdevé permanent. **També han dit de vosaltres que connecteu amb el que van fer grups de rock progressiu com Màquina! o Om durant els anys 70.** És curiós perquè això ho diuen sovint i, en canvi, és una música que no he escoltat. Tinc pendent d’escoltar el *Dioptria* de Pau Riba, per exemple, i molta altra música d’aquesta època.

Pintades d’amor i de guerra

Tarannà
(BankRobber).
myspace.com/experimenttaranna.
Pròxims concerts:
12 de gener
(Sala Beckett, Barcelona).

Això, però, em demostra que l’esperit és una cosa que preval per sobre del temps i l’espai. L’estètica del que fem ara potser és diferent, però la inquietud de buscar alguna cosa que no sigui reproduir els clíxés estètics ens fa connectar amb aquella generació. **No hi ha transgressió musical, avui dia?** L’afany transgressor que hi podia haver a tots els nivells durant els anys setanta s’ha perdut totalment. Avui dia, el músic va de l’Esmuc a la Play Station. Això va molt lligat amb la sensació de benestar que a l’Estat li interessa transmetre. S’ha d’arriscar sempre, encara que després això suposi sacrificar el resultat final. Potser si practiques un cert clíxé saps que faràs diana, però no és tan important el resultat final com el procés creatiu.

MÚSICA

Dolor, ràbia i ‘metall extrem’

Som

Vidres a la Sang (Xtreem Music, 2009).
www.vidresalasang.com.
www.myspace.com/vidresalasangofficial.
Pròxims concerts: 19 de desembre, Local Polivalent de l’Espunyola (Berguedà). 15 de gener, sala Faktoria d’Arts (Terrassa). 22 de gener, sala Zero (Tarragona).

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Es saludable sortir de les cotilles dels gèneres més comuns, obrir-se de mires i fugir de les cançons que imposen les radiofórmules o les modes de torn. Tots els qui no fan aquest exercici, ni que sigui de tant en tant, es perden perles com Vidres a la Sang. El grup de Terrassa és una de les propostes musicals més dissidents que es couen en l’univers sonor d’aquest país. La seva música podria definir-se genèricament com a *metall extrem*. Som és el seu tercer disc i, alhora, el més honest. Tota una declaració de principis d’una banda que es mostra sincera en extrem, com extrems són també els sons que vesteixen unes lletres amb una forta càrrega poètica.

A diferència d’altres discos, on havien prioritzat la musicació de versos de Martí i Pol, en aquest nou treball, Vidres a la Sang signa el gruix de les lletres (excepte feta del poema de Gil de Biedma “No volveré

a ser joven”, adaptat al català com a “No tornaré a ser jove”). Al llarg dels sis talls del disc –alguns d’ells de més de deu minuts de durada–, s’uneixen els sons més tenebrosos del *black metal* i el *death* amb el classicisme del heavy dels 80. La petja dels Testament o Metallica segueix ben ferma al costat dels ressons guturals dels catalans Pulmons Negres o Aspid. És, fins ara, el seu disc més accessible al gran públic. Després d’un bon grapat d’anys treballant, el grup ha arribat a un nivell de maduresa compositiva que ha plasmat en aquest disc, de *tempo* més pausat, més contundent, però menys veloç. Cançons atmosfèriques i estructurades denses i complexes, amb un treball de guitarres cuidat al mínim detall. Una base rítmica implacable i una veu que sembla sorgida de les profunditats de l’infern són altres virtutis del grup encapçalat pel cantant i guitarrista Eloi Boucherie, capaç de transmetre dolor i ràbia a cada nota.

MÚSICA

Pintxatu: a fuego negro

DDAA
(Talka).
Música negra.

Fermin Muguruza mai no es cansa d’inventar noves històries per continuar delectant el personal. I en aquesta ocasió, el terme *delectar* hem d’emprar-lo no només en un sentit musical, sinó també gustatiu. Aquest llibre-disc, una iniciativa que el músic basc comparteix amb els responsables del restaurant A fuego negro del barri vell de Donosti, inclou dinou cançons que han inspirat dinou

pintxos tant o més saborosos que les melodies que els han donat cos. Muguruza ha tirat de la seva xarxa internacional d’artistes per bastir el projecte i, al disc, hi trobem gent com Zion Train, Chalart 58, Rude, Selector Matanzas, Sorkun o Etienne Larsen. El CD s’acompanya d’un llibre fantàstic de més de 100 pàgines amb fotografies, il·lustracions i les receptes dels plats. Per sucari-hi pal!

MÚSICA

Vestits nous

Refugi
(RGB Suports).
Cançó d’autor.

Després de tres anys de bregar sobre els escenaris i de participar a iniciatives com el concert d’homenatge a Xirinaçs al Palau de la Música, Refugi –el grup encapçalat pel bateria d’Els Pets, Joan Reig– publica el seu primer disc. Hi podem trobar una col·lecció de deu versions de temes no gaire habituals de la Nova Cançó o el rock laietà, com el poema de Martí

i Pol que va musicar el menystingut i oblidat grup Coses en el seu dia “Com hauria estat bell”. Altres temes de Vestits nous: “M’aclame a tu” d’Ovidi Montllor, “Però prefereixo els teus ulls” de Joan Isaac o “Flors de baladre” d’Uc. A Refugi, el bateria d’Els Pets apara les baquetes i dona protagonisme a la veu en cançons que tenen un aire entre el jazz, el swing i el pop.

, expressions

Defugir els salons de la infància

Arriben quatre propostes de lleure alternatiu nadalenc per totes les edats

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Als castells inflables, les pistes artificials de biciclos, les aglomeracions, les llargues cues i la propaganda camuflada de

les grans marques són la tònica general a qualsevol saló de la infància. Aquestes propostes institucionals, que van començar a sorgir als municipis a inicis dels 80, es continuen caracteritzant per la promoció d'un lleure basat en el consum, la

recepció constant d'estímul i la iniciativa individual com a millor fórmula de passar-s'ho bé. Davant de tot això, però, encara hi ha esperança i -sobretot- diverses propostes que ens acosten al lleure d'una manera alternativa i cooperativa.

'Cabaret quina barra!'

Always Drinking Marching Band és el nom de la companyia de música i teatre que, des de 1997, anima els carrers i les places d'arreu amb la seva descàrrega de sons i ritmes. Amb tres espectacles a l'esquena han decidit llançar-se al buit per caure sobre una carpa de circ, amb una nova producció titulada *Cabaret quina barra!*. El nou muntatge combina teatre, dansa, música i circ en un to canalla i sorprenent. Tal com el seu nom indica, la barra mòbil és el centre d'interès de la narració i reproduceix un bar de tota la vida. Un indret sòrdid regentat per un empresari semi arruïnat, que encara és capaç d'engalipar diversos artistes per acompanyar-lo en la seva quimera personal. 75 minuts d'acció i moviment, en què el grup juga amb el nom de l'espectacle per traslladar el "Quina barra!" a molts moments que recorden escenes de la vida quotidiana.

Gènere: cabaret.
Del 19 de desembre al 3 de gener.
La Vela - Vilanova i la Geltrú.
Més informació: www.alwaysdrinkingproductions.com.

'Limbus'

L'Ateneu de 9Barris torna a comptar amb el conegut clown Leandre Ribera per dirigir la proposta d'aquesta catorzena edició del Circ d'Hivern. Una proposta basada en els criteris de crear un espectacle de circ contemporani, inèdit i per tota mena de públics. En aquesta ocasió, l'acció se situa al *limbus*, un estat de felicitat natural definit per teòlegs que se situa just després de la mort, quan no hi ha ni cel ni infern. La traducció a l'escenari és una visió personal del circ, entre la grandesa i el gest groller, que mostra com aquesta art té elements d'univers comú i d'altres d'intimitat estricta. L'equip artístic l'encapçala el mateix Leandre, Jordi Magdaleno i Enric Casso, la companyia La Tal al complet. Com sempre, la música també hi té un espai destacat i un toc original de la mà de David Moreno.

Gènere: circ.
Del 19 de desembre al 10 de gener.
Ateneu Popular 9Barris - Barcelona.
Més informació: www.ateneugb.net.

Ludoteca de jocs cooperatius

La cooperativa Artijoc organitza i gestiona activitats que giren al voltant del joc, l'art i la interculturalitat. Tenen molt clar què vol dir jugar i reivindiquen aquesta eina com una forma d'entreteniment creativa i molt útil pel creixement personal de la canalla i també de les persones adultes. Amb la pràctica al carrer, mostren que el joc és un element comú a totes les cultures i un motiu ideal per compartir. Alhora, intenten anar fent memòria d'aquells jocs de cucanya, els de qualsevol festa major de tota la vida, en què es trencava l'olla, es feia una cursa salvatge de sacs o s'estirava ferventment la corda. Una de les seves especialitats és la ludoteca de jocs cooperatius, que instal·len a les places i que demostra que hi ha un univers vast més enllà de les consoles.

Gènere: jocs al carrer.
Més informació: www.artijoc.com.

'En Bernat el pescador'

L'espectacle narra la petita però intensa història d'en Bernat, un habitant de Maror, que un bon dia es lleva amb un gran ensurt. Totes les deixalles que hem anat acumulant han acabat convertint el fons marí d'en Bernat en un gran abocador. Seran els peixos, disfressats i plens fins al capdamunt de deixalles, els qui propinaran una bona lliçó al protagonista i, de pas, a totes les persones del poble. Una història vinculada a la sensibilització mediambiental i al foment del reciclatge, construïda en un escenari treballat al mínim detall que reproduceix una petita vila de pescadors d'aquelles que ja només es troben a les postals... i als contes. Una proposta de la companyia titellaire Galiot Teatre, que continua circulant per pobles i circuits teatrals i que també ha estat seleccionada en diversos festivals internacionals.

Gènere: titelles.
28 de desembre a la tarda.
La Selva del Camp.
Més informació: www.galiotteatre.com.

. EL REBOST

Gat per llebre

Joan-Andreu Moll Gamboa
elrebost@setmanaridirecta.info

És a través dels tricomes que envolten les flors femenines i, en menor proporció, les fulles més petites i properes a la inflorescència que el cànnabis segrega la seva resina. El haixix està constituït, precisament, per aquestes glàndules minúscules plenes de principis psicoactius. Al llibre *Aprendiendo de las drogas* (1995), Antonio Escohotado explica quines han estat les maneres tradicionals d'elaborar-lo.

Al Nepal, el Tibet i l'Afganistan, el recol·lecten. Es passen vestits amb cuir entre les plantes tot fregant-s'hi el cos i allò que queda enganxat al cuir-resina pura- es retira i s'amassa. També premen i freguen les branques amb les mans nues per recuperar la resina quasi negra que s'aferra als dits i als palmells. N'hi ha prou amb la temperatura de la mà i el contacte amb l'aire per donar-li forma i perquè es torni d'un color molt fosc. Es tracta d'un sistema que no aprofita tota la resina de la planta, però que aconsegueix un producte de gran puresa.

A la mediterrània -bàsicament al Marroc i al Líban-, el procediment aprofita fins la darrera engruna de substàncies psicoactives, a canvi, però, d'introduir-hi restes sense resina. Les plantes assecades són sacsejades damunt d'una sèrie de malles amb trames de diferents mides. El darrer d'aquests filtres serà de seda i només deixarà passar resina. D'aquí, s'obté un producte gomós que s'ennegreix ràpidament, conegut com a doble zero. Als altres filtres, la proporció de resina és molt menor i es troba barrejada amb restes vegetals.

El resultat és que la proporció de resina pura és tan insignificant que cal premsar el producte en calent per aconseguir una massa lligada. També és habitual que es complementi amb substàncies com goma aràbiga, clara d'ou, *henna* o llet condensada per aconseguir un color i una textura que recordi el

haixix. El haixix ha de ser ben fosc, dens i dur a temperatura ambient i, en escalfar-lo, no s'ha d'engrunar ni inflamar. Si és tou, conté gran quantitat de matèria vegetal i, probablement, ha estat adulterat amb algun greix per lligar-lo. Si s'engruna, és senyal d'excés de fibres vegetals i poca concentració de THC i, si fa flama molt ràpidament, és possible que contingui cera o parafina.

Com fer-ne a casa
Existeixen mètodes per l'elaboració de haixix al detall. La producció és minsa, però d'alta qualitat i permet aprofitar aquella part de la collita d'herba que normalment es refusa.

L'objectiu és fer desprendre i recollir els tricomes. Per facilitar-ho, posarem l'herba al congelador en un pot ben tancat com a mínim una hora. Llavors, l'esmicolarem lleugerament amb les mans i la passarem pel sedàs repetidament. Podem usar una malla sintètica com les que s'usen en serigrafia o bé un mocador de seda ben tensat en un bastidor. Una solució alternativa pot ser usar un pot de vidre ben gros amb la tela atrapada i tensada amb una goma per la tapa. No l'omplirem més d'una quarta part d'herba i el sacsejarem cap per avall entre 5 i 10 minuts. El següent pas és recollir la pols que ha travessat la malla i pastar-la. Si repetiu l'operació o premeu amb les mans obtindreu una pols cada vegada més verda i difícil de lligar.

Un altre mètode interessant i eficient és l'extracció per decantació. Barregem *cogollos* i restes d'herba -tot ben trinxat- en un pot amb aigua i gel i ho sacsegem amb força, l'aigua freda farà caure els tricomes. Ho deixem reposar com a mínim una o dues hores fins que la resina s'acumuli al fons del pot. Retirem les restes vegetals que suren i decantem l'aigua sobrant sense perdre el contingut del fons. Finalment, colem el sediment amb un filtre de cafetera i el deixem assecar en paper absorbent durant 24 hores, sense pressionar la resina.

Recomanem

MATARÓ
Dissabte 19 de desembre
3a FIRA D'INTERCANVI
AL PATI DE CAN MARCHAL
16h.

Creiem que davant la situació de crisi en que estem vivint, en què les relacions econòmiques estant canviant a marxes forçades, cal crear estructures, cal crear xarxa i ens cal crear eines per poder compartir les necessitats i els recursos entre les persones. Ens cal tenir un entorn social del qual puguem rebre i donar per poder tirar endavant i crear comunitat. I, sobretot, el que ens cal, lluny del discurs fals del reciclatge, és potenciar la reutilització i la reducció del consum. Per tant, si reduïm el que comprem, donem ús a allò que no utilitzem i usem el que els altres no fan servir, ho podem fer servir com a mètode per frenar aquest consum embogit. D'aquesta manera, tenim la possibilitat de practicar el decreixement quotidianament amb una fira d'intercanvi.
<http://mercat.sopadepedres.org>

PRESENTACIÓ DEL PROJECTE I+D BARCELONA
Dijous 17 de desembre
TAULA RODONA DE DEBATS: ALTRES FORMES DE CREAR COMUNICACIÓ

19:30h. al Centre Cívic Pati Llimona. C. Regomir 3.

La taula estarà moderada per Carles Masià de la revista Illacrua i comptarà amb la participació de les següents experiències:

- Ràdio Contrabanda
- Setmanari la Directa
- Enfocant
- Assemblea Comunicació Social
- La Veu del Carrer

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

ALZIRA

Dissabte 19 de desembre
Presentació pública de l'Assemblea de Joves d'Alzira - El Cau
18:30h. Casa de la Cultura

BADALONA

Dissabte 19 de desembre
Inauguració del nou Casal Carme Claramunt
10h. Passatge Sampere 31

BARCELONA

Dijous 17 de desembre
Com ens volen fer pagar la crisi? L'amenaça de la nova reforma laboral
20h. a La Barraqueta. C. Tordera 34
Organitza: Endavant-OSAN Gràcia

Fòrum d'hivern d'Indigestió Cultural i mercat: una mirada crítica.
19h. Biblioteca Jaume Fuster.
Plaça Lesseps, 20.

Divendres 18 de desembre
19 anys de Contrabanda
A l'Espai Jove La Fontana.
C. Gran de Gràcia, 190.

18h. Taller de podcast. 19h. Xerrada sobre mitjans audiovisuals lliures. 21:30h. Concert amb La kinky beat, Anita Miltoff. Bo d'ajut: 6 a taquilla (anticipada: 5 + més regal, Llibreria Watergate, Pl. Vicenç Martorell.

Xerrada-debat: '1999-2009: 10 anys de la Batalla de Seattle. Passat i present del moviment anticapitalista'
19:30h. Ateneu Popular La Torna
C. Sant Pere Màrtir, 37

A un any de la revolta, grècia i la insurrecció
A l'Ateneu Popular de l'Eixample.
Passatge Conradí, 3.
Passi de vídeo amb debat sobre les insurreccions de grècia de l'any passat, amb gent que va ser-hi present. Després hi haurà pintxos i musiqueta punk-rock.

Dissabte 19 de desembre
'Mercadillo del Trueque'
11h. Plaça Àngel Pestaña

BELLATERRA

Dijous 17 de desembre
Xerrada-debat: 'La lluita per

l'autodeterminació: una perspectiva anticapitalista'
13:30h. Facultat de Lletres, Aula 110. UAB.
Amb Xavi Monge, portaveu de la CUP de Barcelona i Guifré Bombià, militant d'Estudiants En Lluita.

FIGUERES

Dissabte 19 de desembre
Presentació de l'agenda llatinoamericana 2010
20h. Can Met. C. St. Vicenç, 30.

GIRONA

Dijous 17 de desembre
Marató de cinema solidari
19h. Cinema Truffaut. Portal nou 7
Talk to me. Estats Units, 2007. Direcció: Kasi Lemmons. Intèrprets: Don Cheadle, Chiwetel Ejiofor, Taraji P. Henson, Mike Epps. Gènere: drama biogràfic. Durada: 118 min. Idiomes: Anglès. *La ventana*. Espanya - Argentina, 2009. Direcció i guió: Carlos Sorín. Intèrprets: Antonio Larreta, María del Carmen Jiménez, Emilse Roldán, Roberto Rovira. Gènere: drama. Durada: 85 min. Idiomes: Castellà

Dissabte 19 de desembre
8è aniversari de La Mirona
Entrades: codetickets.com/mirona/ca/promo/206/

JUNEDA

18, 19 i 20 de desembre
XXI Trobades ecologistes i de plataformes en defensa del territori dels Països Catalans
A l'Ecocentre de les Obagues.
Organitza: Ecologistes de Catalunya - EdC i la coordinació d'Ipcena-EdC.

MANRESA

Dijous 17 de desembre
Passi de vídeo 'Por - Beldurra'
Ateneu Popular la Sèquia
Experiència de testimonis que han viscut la presó, la tortura i les conseqüències que això comporta.

Divendres 18 de desembre
Sopar i bingo 'malalt' solidari
Casal Popular la Fadulla

TARRAGONA

Dijous 17 de desembre
Menjadors escolars ecològics:

un camí cap a la sobirania alimentària
18h. Sala de Graus del Campus Catalunya (URV).
Xerrada a càrrec de Jordi Mateu (Entrepobles) i passi dels documents: *Collites amargues i Aprendre a menjar, aprendre a viure*.

Divendres 18 de desembre
Xerrada: 'La moneda social i l'intercanvi comunitari'
19h. Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.
A càrrec de Xarxa Eco

Dimarts 22 de desembre
Cicle de documentals per un consum responsable
20h. a l'Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.
China blue (86 min.). Ens endinsem a una fabrica de texans on dues noies intenten sobreviure les seves dures condicions laborals. El documental posa damunt la taula alguns dels problemes d'aquest món globalitzat i proporciona un informe alarmant sobre les pressions econòmiques que instauren moltes empreses occidentals sobre altres països, i les conseqüències humanes que té tot plegat.

Sortim de casa

ALACANT

Dissabte 19 de desembre
MANIFESTACIÓ PER LA CULTURA DEL FOC I CONTRA LA DIRECTIVA EUROPEA QUE VOL LIMITAR EL SEU ÚS EN LES FESTES POPULARS

19:30h. a l'IES Jorge Juan

CASTELLÓ DE LA PLANA
Dissabte 19 de desembre
CERCAVILA COMMEMORATIVA DE LES NORMES DE 1932

18:30h. A 'la Farola'

I en acabat, hi haurà un sopar i un concert al Casal Popular.

Organitza:
La Comissió del 32 - Esquerra Independentista de la Plana

MANRESA

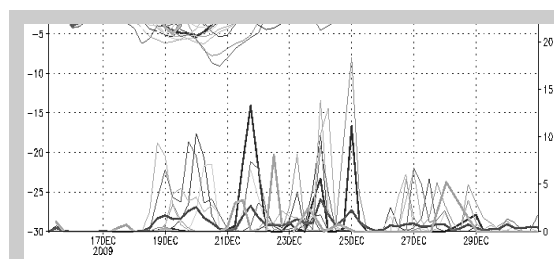
Dissabte 19 de desembre
CONCENTRACIÓ PER LA LLIBERTAT DE LES PRESES POLÍTIQUES CATALANES

Plç. Sant Domènec

LLEIDA

Dissabte 19 de desembre
CONCENTRACIÓ DE TORXES PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS I PRESES POLÍTIQUES CATALANES

19:30h. Plaça de la Catedral

Les temperatures mitjanes estaran per sota del normal fins al dia de Nadal

La tendència dels termòmetres durant els propers dies serà clara, per sota dels valors habituals per aquestes dates. Les glaçades seran generalitzades, fins i tot a alguns punts de la costa. La neu que ha caigut amb intensitat a les comarques

de l'Ebre i a l'interior de València i Castelló tornarà a fer aparició durant el cap de setmana. Les cotes s'han de veure, però podran ser força baixes. Els models de previsió mantenen la tendència fins poc abans de Nadal, quan l'ambient se suavitza.

. L'ENTREVISTA

Mohamed Abdelaziz PRESIDENT DE LA REPÚBLICA ÀRAB SAHRAUÍ I DEMOCRÀTICA

“El problema de l'Aminetu no és la vaga de fam, sinó que no pugui tornar”

Mohamed Abdelaziz va passar per Barcelona per clausurar la 35a Conferència Europea de Solidaritat amb el Poble Sahrauí, però l'esdeveniment va coincidir amb l'expulsió d'Aminetu Haidar del Sàhara Occidental. Aquest fet, en certa manera, va actualitzar la crua realitat d'aquest poble ocupat i expulsat de les seves terres.

Joan Canela i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

La seva visita a Barcelona ha coincidit amb l'expulsió d'Aminetu Haidar, que ara es troba en vaga de fam a l'aeroport de Lanzarote. Com analitza la situació? El que li ha passat a Aminetu és un crim imperdonable comès pel Marroc i en el qual aquest ha aconseguit embolicar l'Estat espanyol. El fet que Aminetu hagi estat deportada força-sament, tirada -per dir-ho d'alguna forma- a l'aeroport de Lanzarote i obligada a abandonar els seus fills i la seva família amb la prohibició de tornar al seu territori nacional només pot ser qualificat de crim. **Els preocupa la situació?** Clar. Aminetu és una dona que ha patit les presons marroquines durant molt de temps. A causa d'això, ha hagut de passar per diferents intervencions quirúrgiques i, físicament, és una persona dèbil. És obvi que, ara mateix, la seva vida corre perill.

“S'ha produït un augment molt fort de la repressió als territoris ocupats”

I no és més útil viva? No hauria de deixar la vaga de fam? Ella no està demanant cap tracte especial ni cap privilegi, només que se li permeti tornar al seu territori nacional al costat dels seus fills. No entenem que aquest dret li pugui ser negat. Aquest és el problema i no la vaga de fam. Però en lloc de resoldre aquest problema senzill, grans estats participen en una conspiració contra una dona pacífica, dèbil i que ha dedicat tota la seva vida a defensar els Drets Humans, l'autodeterminació i la llibertat d'expressió. Davant d'aquesta situació, ens preguntem on es troba la legalitat internacional, on es troba la llei, la moral i la consciència. Ens neguem a entendre aquest tipus de situacions tan injustes.

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Ha parlat “d'estats” en plural. Quina part de la culpa donen a l'Estat marroquí i quina a l'espanyol? Responsabilitzem tant el govern del Marroc com el govern espanyol per provocar i permetre aquesta situació i, sobretot, els responsabilitzem de la vida d'Aminetu Haidar. Crec sincerament que no hi ha cap altra solució que respectar la seva voluntat de tornar al seu país amb tota llibertat. **Deixant de banda el cas Haidar, després de cinc anys de converses directes amb el Marroc, la situació sembla estar estancada. Quina és la seva valoració?** El nou enviat personal del secretari general de les Nacions Unides, el senyor Christopher Ross, va visitar la regió i es va trobar amb les dues parts. A partir de les seves gestions, el mes d'agost es va fer una ronda de converses d'alt nivell a Viena amb l'objectiu de crear les condicions necessàries per reprendre les negociacions directes. A la que ja seria la cinquena ronda de Manhasset (EUA), es va acordar reforçar el programa d'intercanvi de visites de famílies sahrauís d'ambdós costats del mur de la vergonya i fins i tot que aquestes es fessin per via terrestre, obrint un pas a través del mur. Com és obvi, nosaltres sortim amb una impressió molt optimista i amb la sensació que la diplomàcia comença a fer els seus efectes al Marroc. **Però, des de l'agost fins ara, han canviat moltes coses.** Sí. Als territoris ocupats, s'ha produït un augment molt fort de la repressió, només comparable a l'actitud marroquina durant els moment

tràgics de la seva ocupació del Sàhara, l'any 1975. El 6 de novembre (aniversari de la Marxa Verda), Mohamed VI va fer un discurs en termes molt durs que ens han fet perdre gran part de l'optimisme que teníem. **Davant d'aquest estancament, quines opcions tenen? Continuaran amb la pressió diplomàtica o és possible que retorni la guerra?** No creiem que la situació estigui totalment estancada. El Marroc ha intentat treure l'opció de la independència de la taula de negociacions, cosa que no està permesa per la legalitat internacional, que exigeix que el Sàhara Occidental -com a territori colonial- usi el seu dret d'autodeterminació. Recentment, hem rebut una carta del secretari general de l'ONU, Ban Ki-moon, en resposta a una carta nostra que denunciava el gir repressiu i el contingut del discurs del rei. En aquesta missiva, el senyor Ban ha mostrat la seva disposició per continuar les negociacions directes partint de les resolucions del Consell de Seguretat, o sigui, del reconeixement del dret d'autodeterminació. En aquesta carta, hi veiem un gest positiu, perquè manté la veritable naturalesa del conflicte com un cas de descolonització i, per tant, les negociacions s'han de fer partint d'aquesta pauta. Podem assegurar que el Marroc ha fracassat en el seu intent de modificar les regles del joc. També encarrega al senyor Ross ampliar les funcions de la MINURSO perquè vetlli pel respecte dels Drets Humans segons els criteris internacionals, fet que creiem que s'ha de traduir en una reducció de la repressió, en l'alliberament dels presos

polítics i en la tornada d'Aminetu. El compliment d'aquests objectius ajudaria a crear les condicions necessàries per unes negociacions sànceres amb resultats positius. **Una part important del problema és el suport diplomàtic que el Marroc ha rebut, històricament, dels estats espanyol i francès. Com veu el govern Zapatero en aquest sentit? Ha significat algun canvi?** No vull entrar a valorar els diferents governs espanyols. Però he d'aclarir que la responsabilitat de l'Estat espanyol va més enllà del seu suport més o menys incondicional al Marroc, ja que -encara avui- continua essent la potència administradora del territori del Sàhara Occidental segons la legalitat internacional. I aquesta situació es mantindrà mentre el poble sahrauí no hagi gaudit del seu dret a la lliure determinació. Per tant, l'Estat espanyol ha de participar de la solució, cosa que -lamentablement- fins el moment no ha fet d'una forma adequada, ja que no s'ha esforçat per resoldre el conflicte i assegurar que es respectés la legalitat internacional. **Vostès continuen defensant que l'autodeterminació és l'única solució del conflicte. No han estudiat altres vies?** Totes les altres opcions ja s'han provat i han fracassat. Només falta provar la via democràtica, és a dir, que el poble sahrauí decideixi si vol ser independent o vol integrar-se al Marroc. I seria molt bo que l'Estat espanyol posés tot el seu pes i fes tot l'esforç necessari perquè finalment se celebri aquest referèndum.

. LA COLUMNA

Bon Nadal!

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Ara que s'acosta Nadal potser no estaria de més fer esment d'un llibre que va sortir ja fa quatre setmanes i del qual cap mitjà se n'ha fet ressò, segurament perquè el títol és *Catalunya ha deixat de ser catòlica?* i perquè el seu autor, Jordi Serrano, hi demostra amb unes xifres irrefutables que, efectivament, Catalunya ho ha deixat de ser. Amb un parell o tres d'estadístiques, n'hi ha prou per il·lustrar l'estat del pati catòlic: només un 10% de la població catalana va a missa (i si parlem dels catalans que tenen entre 18 i 35 anys, aquesta xifra es redueix a l'1,3%). D'altra banda, només el 18,7% dels catalans s'autodefinixen com a catòlics practicants (com practiquen el catolicisme el 8,7% que ni tan sols van a missa és un misteri que el llibre no ha pogut aclarir). Per contrast, gairebé el 30% dels catalans es declaren ateus i el 48%, “catòlics no practicants” (ells sabran què vol dir això, ja que, segons la mateixa regla de tres, el 49% de la població que mai no obre cap llibre es podria definir com a “lectors no practicants”). Més sorprenent, tal vegada, és el fet que des de fa pocs anys, el 60% dels

Serrano demostra amb unes xifres irrefutables que Catalunya ha deixat de ser catòlica

casaments catalans són civils (malgrat tota la pressió que les generacions més grans sovint apliquen als fills i neta perquè es casin a la vista de Déu). Tot plegat demostra que Catalunya és un país netament postcristià, un fet que deixa no només les religions cristianes sinó també les no cristianes més populars (l'islam, el budisme i el sikisme, en aquest ordre) en una situació delicada: qualsevol religió sol perdre practicants progressivament si l'ambient social majoritari és no creient, per la raó senzilla que la fe mai no acaba de funcionar com cal en un buit. (És simptomàtic, per exemple, que els pares catalans de fe musulmana tendeixen cada cop més a enviar els seus fills a escoles catòliques -si poden- perquè, si més no, s'hi creu en alguna mena de déu, al contrari de les escoles públiques, declaradament laiques). En fi, queda clar que tothom pot continuar creient en l'ésser invisible que vulgui però, a partir d'ara, haurà de tenir en compte el fet que la immensa majoria dels seus veïns no creuen pas en cap. Ni tan sols quan s'acosta Nadal.